

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ВИШИ СУД У БЕОГРАДУ
Посебно одељење за
организовани криминал
К-По1.бр.52/2015
Дана: 13.03.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

ВИШИ СУД У БЕОГРАДУ, Посебно одељење за организовани криминал, у већу састављеном од судије Драгомира Герасимовића, председника већа и судија Симише Петровића и Светлане Алексић, чланова већа, са записничарем Татјаном Томић, у кривичном поступку против **оптуженог ЂУРАШЕВИЋ ЈОСИПА и других,** због кривичног дела злочиначког удруживања из члана 346 став 2 Кривичног законика и др, по оптужници Тужилаштва за организовани криминал, **КТ број 1/11 од 23.05.2011. године,** измењеној дана 15.01.2014. године, након одржаног усменог, јавног главног претреса дана 30.01.2019. године, у присуству заменика Тужиоца за организовани криминал Често Драгана, оптуженог Ђурашевић Јосипа са браниоцем адв.Бисерком Крпић, оптуженог Маравић Горана са браниоцима адв. Славком Петрићем и Драганом Андрићем, оптуженог Каримовић Јоса са браниоцем адв.Бисерком Крпић, оптуженог Шипош Атиле са браниоцем по службеној дужности адв.Данком Зарић, оптуженог Исени Ардина са браниоцем адв. Немањом Јоловићем, оптуженог Арифи Сабехудина са браниоцем по службеној дужности адв. Немањом Јоловићем, оптуженог Исени Абедина са браниоцем адв. Немањом Јоловићем, оптуженог Дестани Ридвана са браниоцем адв. Марином Јовановић Бајовић, оптужене Коледин Јованке са браниоцем по службеној дужности адв. Ивицом Коцићем и оптуженим Безег Дејаном са браниоцем по службеној дужности адв.Зечевић Стевом, сталним судским преводиоцима за албански језик Едом Радоман-Перковић и Морина Ганијем, једногласно је донео, а дана 13.03.2019. године јавно објавио

ПРЕСУДУ

1. опт. Ђурашевић Јосип, [REDACTED], звани „Јосо“, [REDACTED]

[REDACTED]

2. **опт. Маравић Горан,** [REDACTED]

[REDACTED]

3. **опт. Безег Дејан,** [REDACTED], звани „Деки“, [REDACTED]

[REDACTED]

4. **опт. Шипош Атила,** [REDACTED], звани „Ати“, „Шипи“ и „Шипош“, [REDACTED]

[REDACTED]

5. **опт. Исени Ардин,** [REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

6. **опт. Арифи Сабехудин,** [REDACTED]

[REDACTED]

7. **опт. Исени Абедин,** [REDACTED]

[REDACTED]

8. **опт. Дестани Ридван,** [REDACTED], звани „Диги“, [REDACTED]

[REDACTED]

9. **опт. Коледин Јованка,** [REDACTED], звана „Јоле“, [REDACTED]

[REDACTED]

К Р И В И С У

што су:

Почетком октобра месеца 2009. године, на територији Републике Србије и то оптужени **Ђурашевић Јосип**, заједно са [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], према којима се кривични поступак водио у Аутономној Покрајини Косово и Метохија (АП КиМ) и другим НН лицима, са овог подручја и Републике Мађарске, организовао организовану криминалну групу, чији су припадници постали оптужени **Маравић Горан, Безег Дејан, Шипош Атила, Исени Ардин, Ариффи Сабехудин, Исени Абедин, Дестани Ридван, Коледин Јованка и сада покојни Ајдини Сабедин**, са намером да у дужем временском периоду, делују споразумно, у циљу вршења кривичног дела за које је прописана казна затвора од 3 (три) до 12 (дванаест) година – недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи из члана 350 став 4 у вези става 3 и става 2 Кривичног законика, ради стицања финансијске користи, на тај начин што су створили план деловања организоване криминалне групе, да лицима албанске националности са подручја АП КиМ, омогуће недозвољен прелаз границе Србије ка Мађарској, ради њиховог даљег илегалног одласка у Аустрију, или у друге земље Западне Европе, па су, припадници ове организоване криминалне групе прихвативши активности организоване криминалне групе као своје, извршавајући одређене конкретне налоге организатора, при чему су сви могли да схвате значај свог дела и да управљају својим поступцима, били свесни свог дела и да је исто забрањено и хтели његово извршење:

У периоду од 11.10.2009. године до 14.10.2009. године, у оквиру плана деловања организоване криминалне групе, у намери прибављања финансијске користи, у тачно неутврђеном износу, омогућили недозвољени прелаз границе Србије ка Мађарској, за 18 (осамнаест) лица албанске националности, ради њиховог даљег илегалног одласка у Аустрију, или у друге земље Западне Европе, тако што је оптужени **Ђурашевић Јосип**, ступио у контакт са поменутиим лицима према којима се водио кривични поступак у АП КиМ, а која су по договору са члановима сада настрадалих породица, за новчану накнаду, организовали најпре њихов прелаз преко административне линије између територије АП КиМ и осталог дела Републике Србије, код места Кончуљ, општина Бујановац, одакле су их, и то:

по претходном договору са оптуженим **Ариффи Сабехудином**, дана 11.10.2009. године, сада покојни **Ајдини Сабедин**, својим возилом марке „Опел Аскона“ рег. ознаке ВР 962-18, преузео породицу [REDACTED]:

[REDACTED], рођену [REDACTED].1978. године, и њене кћерке

[REDACTED], рођену [REDACTED].2003. године и

[REDACTED], рођену [REDACTED].2001. године,

док је истог дана оптужени **Дестани Ридван**, својим моторним возилом марке „Форд Сијера“ рег. ознаке ВР 956-05, преузео:

[REDACTED], рођеног
1984. године и
[REDACTED], рођеног [REDACTED].1981. године,

након чега је дана 13.10.2009. године, сада покојни *Ајдини Сабедин*, преузео и возио путничким возилом петочлану породицу [REDACTED]:

[REDACTED], rođena
[REDACTED].1975. godine,
[REDACTED], rođenu [REDACTED].2001. godine,
[REDACTED], stara 4 godine i
[REDACTED], stara 2 godine,

док је по договору са НН [REDACTED], оптужени **Исени Ардин**, обезбедио превоз за остала лица и то тако што је дана 14.10.2009. године, ангажовао свог оца оптуженог **Исени Абедина**, који је од НН [REDACTED] возилом марке „Форд Сијера“ рег. ознаке ВР 966-78, преузео четворочлану породицу [REDACTED]:

[REDACTED], rođen [REDACTED].1980. godine,
 [REDACTED], rođen [REDACTED].1986. godine [REDACTED]
 [REDACTED], rođen [REDACTED].2007. godine,
 [REDACTED], rođena [REDACTED].2006. godine,

док је истог дана, оптужени **Исени Ардин**, који је знао да сведок [REDACTED] приватним послом иначе иде за Суботицу, ангажовао истог да својим возилом марке „Фиат“, рег. ознаке БГ 730-546, преузме и превезе до Суботице четворочлану породицу [REDACTED]:

[REDACTED], рођеног [REDACTED].1980. године,
[REDACTED], рођена [REDACTED].1986. године,
[REDACTED], стар 4 године и [REDACTED], рођен [REDACTED].2008.
године,

те су их даље, наведена лица договореном рутом: контролни пункт Кончуљ – Бујановац – Врање – Лесковац – Ниш – Београд – Суботица, превезли на подручје Суботице, где их је, у организацији оптуженог **Ђурашевић Јосипа**, својим возилом марке „Пасат“ сиве боје, у више наврата преузео оптужени **Маравић Горан** и превезао до куће оптужене **Коледин Јованке** у Суботици, улица Палмотићева 73 и других НН лица, која су их, по упутствима оптуженог Ђурашевић Јосипа, примили на боравак до даљег преузимања од стране припадника организоване криминалне групе, да би их дана 14.10.2009. године, у вечерњим часовима, возилом марке „Фиат“, беле боје, у које је могло да се смести више лица, преузело НН лице и одвезло у правцу Кањиже и Мартоноша, где их је предало оптуженом **Безег Дејану**,

који их је, у једној или више тура, белим ципом, одвезао до обале реке Тисе, где их је у вечерњим часовима, преузело НН лице, у чамцу, ради недозвољеног преласка границе Србије према Мађарској, док су оптужени **Шипош Атила**, и друга НН лица, у улози осматрача, а у оквиру плана деловања организоване криминалне групе, у непосредној близини пазили да не буду примећени од стране полиције, па су се свих **18** (осамнаест) миграната укрцали у један чамац који је, дана 14.10.2009. године у временском периоду између 21,30 и 22,30 часова, након испловљавања, потонуо у реку Тису, највероватније на подручју Мађарске, којом приликом је дошло до утапања 11 (једанаест) миграната и то:

[REDACTED], док тела 4 (четири) мигранта након потонућа чамца, и то: [REDACTED], нису пронађена, а којом приликом су се спасили мигранти и то: [REDACTED], са својом децом [REDACTED], који су пронађени од стране мађарске полиције, на територији Мађарске,

- чиме су оптужени **Ђурашевић Јосип, Маравић Горан, Безег Дејан, Шипош Атила, Исени Ардин, Арифи Сабехудин, Исени Абедин, Дестани Ридван и Коледин Јованка**, извршили кривично дело **недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи** из члана 350 став 4 у вези ставова 3 и 2 Кривичног законика ("Службени гласник РС", бр. 85/2005, 88/2005, 107/2005, 72/2009).

Па суд оптуженима **Арифи Сабехудину** и **Дестани Ридвану**, применом члана 60 став 1 и члана 62 став 1 Кривичног законика, **претходно утврђује** и то:

- оптуженом **Арифи Сабехудину**, за кривично дело **недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи** из члана 350 став 4 у вези става 3 и 2 Кривичног законика, казну затвора у трајању од **4 (четири) године**,

- оптуженом **Дестани Ридвану**, за кривично дело **недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи** из члана 350 став 4 у вези става 3 и 2 Кривичног законика, казну затвора у трајању од **3 (три) године**,

- узимају се као утврђене раније изречене казне, из пресуде Вишег суда у Београду, Посебно одељење К-По1 бр.272/10 од 26.12.2011. године, правноснажна 21.12.2012. године (на основу пресуде Апелационог суда у Београду, Кж1-По1 бр.15/12), због кривичног дела **недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи** из члана 350 став 4 у вези става 3 и 2 Кривичног законика, у односу на оптуженог **Арифи Сабехудина**, казна затвора у трајању од **5 година и 6 месеци**, а у односу на оптуженог **Дестани Ридвана**, казна затвора у трајању од **3 године и 2 месеца**.

Те суд оптужене **Ђурашевић Јосипа, Маравић Горана, Безег Дејана, Шипош Атилу, Исени Ардина, Арифи Сабехудина, Исени Абедина, Дестани Ридвана и Коледин Јованку**, на основу наведених законских прописа те даљом применом одредби чланова 4, 42, 45, 54 и 63 Кривичног законика,

О С У Ћ У Ј Е

оптуженог Ђурашевић Јосипа, на казну затвора у трајању од **9 (девет) година**, у коју казну му се урачунава време проведено у притвору и на мери забране напуштања стана уз електронски надзор, почев од 27.02.2011. године па до 18.01.2018. године,

оптуженог Маравић Горана, на казну затвора у трајању од **5 (пет) година и 6 (шест) месеци**, у коју казну му се урачунава време проведено у притвору од 27.02.2011. године до 21.03.2012. године,

оптуженог Безег Дејана, на казну затвора у трајању од **5 (пет) година**, у коју казну му се урачунава време проведено у екстрадиционом притвору од 22.08.2013. године, до 08.10.2013. године и у притвору и на мери забране напуштања стана уз електронски надзор, почев од 08.10.2013. године, до 18.01.2018. године,

оптуженог Шипош Атилу, на казну затвора у трајању од **3 (три) године**, у коју казну му се урачунава време проведено у притвору од 27.02.2011. године до 12.03.2012. године,

оптуженог Исени Ардина, на казну затвора у трајању од **3 (три) године и 8 (осам) месеци**, у коју казну му се урачунава време проведено у притвору од 27.02.2011. године до 25.05.2012. године,

оптуженог Арифџи Сабехудина на јединствену казну затвора у трајању од **9 (девет) година**, у коју казну му се урачунава време проведено у притвору од 10.05.2010. године, до 16.04.2013. године и на издржавању казне затвора од 16.04.2013. године до 10.11.2015. године, по пресуди Вишег суда у Београду, Посебно одељење К-По1 бр.272/10 од 26.12.2011. године, правноснажној 21.12.2012. године (на основу пресуде Апелационог суда у Београду, Кж1-По1 бр.15/12),

оптуженог Исени Абедина, на казну затвора у трајању од **3 (три) године и 4 (четири) месеца**, у коју казну му се урачунава време проведено у притвору, од 27.02.2011. године, до 25.05.2012. године,

оптуженог Дестани Ридвана, на јединствену казну затвора у трајању од **5 (пет) и 8 (осам) месеци**, у коју казну му се урачунава време проведено у притвору од 10.05.2010. године, до 14.02.2011. године и на издржавању казне затвора од 27.05.2013. године до 23.10.2015. године, по пресуди Вишег суда у Београду, Посебно одељење К-По1 бр.272/10 од 26.12.2011. године, правноснажној 21.12.2012. године (на основу пресуде Апелационог суда у Београду, Кж1-По1 бр.15/12), као и време проведено у притвору у овом кривичном поступку, почев од 17.03.2011. године до 23.03.2012. године,

оптужену Коледин Јованку, на казну затвора у трајању од **3 (три) године**, у коју казну јој се урачунава време проведено у задржавању од 27.02.2011. године до 01.03.2011. године.

На основу члана 87 Кривичног законика, суд изриче

МЕРУ БЕЗБЕДНОСТИ ОДУЗИМАЊА ПРЕДМЕТА

па се одузима,

од оптуженог **Маравић Горана:**

-260 евра, налог за плаћање доплатне карте ЈКП „Паркинг“ за возило рег. ознака СУ 121-014, број 01202149, обавештење градске управе града Суботица број 3581 од 25.10.2010. године о дугу за доспеле обавезе за радњу 55732116-ауто-такси, на име Маравић Горан, Суботица, Ул. Иве Андрића бр. 18, један мобилни телефон марке «Нокиа Е52» ИМЕИ бр. 355216033891378 са СИМ картицом Теленор (063 моја мрежа) број 063/512521, (на основу две потврде о привремено одузетим предметима МУП-а РС, УКП, СБПОК, бр. 12/11-1, обе од 27.02.2011. године);

од оптуженог **Шипош Атиле:**

-један мобилни телефон марке «Нокиа 3100» ИМЕИ 355357/00/560008/0, један мобилни телефон марке «Нокиа Е65-1» ИМЕИ 356961011815761, један мобилни телефон марке «Самсунг Ц3050» ИМЕИ 358553/03/977256/7, један мобилни телефон марке «Нокиа 6280» ИМЕИ 358356/00/083056/6 са припадајућом картицом бр. 065/471-9472, један мобилни телефон марке «Нокиа 3410» ИМЕИ 351100/80/039483/8 са припадајућом картицом Т-мобиле С.бр. 8936302410090211080Ф, један мобилни телефон марке «Нокиа 6-52-1» ИМЕИ 351996048757839 са припадајућом картицом мреже 063, с.бр. 38101040524054746, једна СИМ картица мреже «Томато» с.бр. 8938592106040790778, једна СИМ картица «Томато» мреже с.бр. 8938592108080615483ВОЗ, једна СИМ картица «Томато» мреже с.бр. 8938592108050447885, једна СИМ картица мреже «Мобтел» с.бр. 38101100508044568, једна СИМ картица мреже 063 с.бр. 38101060531352669, једна СИМ картица «Теленор» мреже с.бр. 38101061006192754, једна СИМ картица мреже «Водафон» с.бр. 89367010120132164832, једна СИМ картица мреже «Водафон» с.бр. 89367030420617143475, једна СИМ картица мреже «Водафон» с.бр. 8936702012023130253, једна СИМ картица мреже «Водафон» с.бр. 89367030720641271873, једна СИМ картица «ВИП» мреже са припадајућим улошком 89385911 10041341699, једна СИМ картица «Теленор» мреже са припадајућим улошком с.бр. 38101070703978324, један уложак СИМ картице «Теленор» мреже за бр. 063/82-38-639, један уложак СИМ картице «Теленор» мреже за бр. 062/96-16-782, један уложак СИМ картице «Теленор» мреже за бр. 063/73-10390, једна ХАЛО картица сер.бр. 0320 622079, једна ХАЛО картица сер.бр. 0300 696278, једно уверење о положеном испиту за руковоаца чамцем бр. 24731 на име Шипош Атиле издато у Београду 03.09.2005. године под сер. бројем 021170, (на основу потврде о привремено одузетим предметима МУП-а РС, УКП, СБПОК, Одељења за сузбијање организованог општег криминала, бр. 13/11-1, од 27.02.2011. године);

од оптуженог **Исени Абедина:**

-мобилни телефон марке «Нокиа» тип 2700, ИМЕИ 351994042181585, СИМ картица број 062/263001, сер. бр. 38101091204185508, рачун бр. 00368001 за телефонски број 062/263500 на име Исени Абедин, претплатнички уговор за мобилни телефон 062/263500 и телефонски апарат марке «Нокиа 6070» ИМЕИ 352742013294377 од 01.11.2006. на име Исени Абедин, (на основу потврде о привремено одузетим предметима МУП-а РС, УКП, СБПОК, бр. 8/11-1, од 27.02.2011. године);

од оптуженог **Исени Ардина:**

-један мобилни телефон марке «Нокиа» 2610 ИМЕИ 358967012105027 са СИМ картицом оператора «Теленор» сер.бр. 38101091202382461, један мобилни телефон марке «Нокиа» 1200 ИМЕИ 358054018102454 са СИМ картицом оператора «Теленор» сер.бр. 38101100809217010 и једна СИМ картица оператора «ИПКО» сер.бр. 109011211174, (на основу потврде о привремено одузетим предметима МУП-а РС, УКП, СБПОК, бр. 9/11, од 27.02.2011. године);

од оптужене **Коледин Јованке:**

-један мобилни телефон марке «Нокиа» Н70, црне боје, ИМЕИ 359367003880309 са СИМ картицом мобилног оператора «Телеком Србија» бр. 064/2887134 (на основу потврде о привремено одузетим предметима МУП-а РС, УКП, СБПОК, бр. 14/11, од 27.02.2011. године).

На основу члана 258 став 4 Законика о кривичног поступка, представници оштећених породица [REDACTED], упућују се да свој имовинскоправни захтев могу остварити у парничном поступку.

На основу чланова 261, 262, 264 став 1 Законика о кривичном поступку, обавезују се оптужени **Ђурашевић Јосип, Маравић Горан, Безег Дејан, Шипош Атила, Исени Ардин, Арифи Сабехудин, Исени Абедин, Дестани Ридван и Коледин Јованка**, да накнаде све трошкове кривичног поступка, о чијој висини ће бити накнадно одлучено посебним решењем, као и да на име **паушалног износа** плате износе од **по 20.000,00 (двадесетхиљада) динара**, у року од 15 дана, од дана правноснажности пресуде, под претњом извршења.

II

На основу члана 423 став 1 тачка 2 Законика о кривичном поступку,

оптужени **Каримовић Јосо,** [REDACTED]

ОСЛОБАЂА СЕ ОД ОПТУЖБЕ

да је:

1. почетком октобра месеца 2009. године, на територији Републике Србије, након што је оптужени **Ђурашевић Јосип**, заједно са [REDACTED], [REDACTED] и другим НН лицима према којима се кривични поступак води у Аутономној Покрајини Косово и Метохија (АП КиМ), те са НН лицима са подручја Републике Мађарске, организовао организовану криминалну групу, постао припадник исте заједно са оптуженима **Маравић Гораном**, **Безег Дејаном**, **Шипош Атилом**, **Исени Ардином**, **Арифџи Сабехудином**, **Исени Абедином**, сада покојним **Ајдини Сабедином**, **Дестани Ридваном** и **Коледин Јованком**, са намером да у дужем временском периоду, делује споразумно у циљу вршења кривичног дела за које је прописана казна затвора од 3 (три) до 12 (дванаест) година – недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи из члана 350 став 4 у вези става 3 и става 2 Кривичног законика, ради стицања финансијске користи, на тај начин што су створили план деловања организоване криминалне групе да држављанима Републике Србије албанске националности са подручја АП КиМ, омогуће недозвољен боравак у Републици Србији и недозвољен прелаз границе са подручја Републике Србије ка Мађарској, Аустрији и даље ка земљама Европске Уније, па је као припадник ове организоване криминалне групе прихватио активности организоване криминалне групе као своје, извршавајући одређене конкретне налоге организатора, при чему је могао да схвати значај свог дела и да управља својим поступцима, био свестан свог дела и да је исто забрањено и хтео његово извршење, тако што је, након што је оптужени **Ђурашевић Јосип**, ступао у контакт са лицима према којима се води кривични поступак у АП КиМ, а који су даље ступали у контакт са члановима сада настрадалих породица, и за новчану накнаду, уговарали најпре њихов прелаз преко административне линије између АП КиМ и Републике Србије код места Кончуљ, општина Бујановац, одакле су их, по договору са **Исени Ардином** и **Арифџи Сабехудином**, преузимали **Исени Абедин**, сада покојни **Ајдини Сабедин** и **Дестани Ридван**, који су их путничким возилима, договореном рутом превозили на подручје Суботице, где их је према упутствима оптуженог Ђурашевић Јосипа, преузео оптужени **Маравић Горан** и превезао до куће оптужене **Коледин Јованке** и других за сад НН лица у Суботици, која су их примила на недозвољен боравак у Републици Србији до њиховог даљег преузимања од припадника организоване криминалне групе, да би их у вечерњим часовима преузео оптужени **Каримовић Јосо** и одвезао моторним возилом у правцу Кањиже и Мартоноша, док су га једним делом пута путничким возилима пратили оптужени Ђурашевић Јосип и Маравић Горан, где их је предао оптуженом **Безег Дејану**, који их је по договору са Ђурашевић Јосипом одвезао даље до обале реке Тисе, ради недозвољеног преласка чамцем у Мађарску, где их је по договору са оптуженим Безег Дејаном преузело НН лице у чамцу, а оптужени **Шипош Атила**, и друга за сад НН лица, у улози осматрача, су по договору у непосредној близини пазили да не буду примећени од стране полиције током недозвољеног прелаза миграната границе Републике Србије и Мађарске реком Тисом,

- чиме би извршио кривично дело **удруживање ради вршења кривичних дела** из члана 346 став 4 у вези става 2 Кривичног законика ("Службени гласник РС", бр. 85/2005, 88/2005, 107/2005, 72/2009);

2. Са оптуженима **Ђурашевић Јосипом, Маравић Гораном, Безег Дејаном, Шипош Атилом, Исени Ардином, Арифи Сабехудином, Исени Абедином, сада покојним Ајдини Сабедином, Дестани Ридваном, Коледин Јованком** и другим НН лицима, у периоду од 11.10.2009. године, до 14.10.2009. године, при чему је могао да схвати значај свог дела и да управља својим поступцима, био свестан свог дела и да је исто забрањено и хтео његово извршење, у оквиру плана деловања организоване криминалне групе, у намери прибављања финансијске користи у тачно неутврђеном износу, омогућио недозвољен боравак у Србији и недозвољени прелаз границе између Републике Србије и Мађарске, за 18 (осамнаест) држављана Републике Србије албанске националности, ради њиховог даљег илегалног одласка у земље Европске Уније, тако што је оптужени **Ђурашевић Јосип**, ступио у контакт са лицима према којима се води кривични поступак у АП КиМ, а која су по договору са члановима сада настрадалих породица, за новчану накнаду, организовали најпре њихов прелаз преко административне линије између АП КиМ и Републике Србије код места Кончуљ, општина Бујановац, одакле су их,

- након предузетих радњи од стране других оптужених лица, као под ставом I изреке ове пресуде,

- договореном рутом: контролни пункт Кончуљ – Бујановац – Врање – Лесковац – Ниш – Београд – Суботица, превезли на подручје Суботице, где их је, у организацији оптуженог Ђурашевић Јосипа, својим возилом марке „Пасат“ сиве боје, преузео оптужени Маравић Горан и превезао до куће оптужене Коледин Јованке у Суботици, улица Палмотићева 73, и других за сад НН лица на подручју Суботице, која су их, по упутствима оптуженог Ђурашевић Јосипа, примили на недозвољени боравак до даљег преузимања од стране припадника организоване криминалне групе, а дана 14.10.2009. године, у вечерњим часовима, по телефонским упутствима оптуженог Ђурашевић Јосипа, возилом „комби“ марке „Фиат“ беле боје, све заједно преузео оптужени **Каримовић Јосо** и одвезао у правцу Кањиже и Мартоноша док су га део пута моторним возилима пратили оптужени Ђурашевић Јосип и Маравић Горан, где их је предао оптуженом Безег Дејану, који их је, по договору са оптуженим Ђурашевић Јосипом, белим ципом одвезао до обале реке Тисе, где их је у вечерњим часовима, по договору са оптуженим Безег Дејаном, преузело НН лице у чамцу ради недозвољеног преласка границе Србије у Мађарску, док су оптужени Шипош Атила, и друга за сад НН лица, у улози осматрача, а у оквиру плана деловања организоване криминалне групе, у непосредној близини пазили да не буду примећени од стране полиције, те су се свих 18 (осамнаест) миграната укрцали у један чамац који је, дана 14.10.20109. године у временском периоду између 21,30 и 22,30 часова, након испловљавања, потонуо у реку Тису на подручју Мађарске, којом приликом је дошло до утопљења 11 (једанаест) миграната и то:

_____, док тела 4 (четири) мигранта након потонућа чамца, и то: _____ нису пронађена, а којом приликом су се спасили мигранти и то: _____, са својом децом _____, који су пронађени од стране мађарске полиције, а на територији Мађарске,

- чиме би извршио кривично дело **недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи** из члана 350 став 4 у вези ставова 3 и 2 Кривичног законика ("Службени гласник РС", бр. 85/2005, 88/2005, 107/2005, 72/2009).

На основу члана 265 ЗКП, трошкови кривичног поступка у овом делу падају на терет буџетских средстава суда.

О б р а з л о ж е њ е

Оптужницом Тужилаштва за организовани криминал КТ бр. 1/11 од 23.05.2011. године, која је је измењена 15.01.2014. године, оптуженом **Ђурашевић Јосипу** стављено је на терет да је учинио кривично дело удруживање ради вршења кривичних дела из члана 346 став 2 КЗ и кривичног дела недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи из члана 350 став 4 у вези ставова 3 и 2 КЗ, док је оптуженима **Маравић Горану, Каримовић Јосу, Безег Дејану, Шипош Атили, Исени Ардину, Арифи Сабехудину, Исени Абедину, Дестани Ридвану и Коледин Јованки** стављено на терет извршење кривичног дела удруживање ради вршења кривичних дела из члана 346 став 4 у вези става 2 КЗ и кривичног дела недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи из члана 350 став 4 у вези ставова 3 и 2 КЗ.

Заменик тужиоца за организовани криминал је у **својој завршној речи** на главном претресу 26.12.2018. године навео да у потпуности остаје код измењене оптужнице Тужилаштва за организовани криминал у Београду од 15.01.2014. године, јер сматра да се у радњама оптужених стичу сви битни елементи бића кривичних дела која су им стављена на терет, те је предложио да суд оптужене огласи кривим и осуди их на казне и то: **опт. Ђурашевић Јосипу** изрекне јединствену казну затвора у трајању не мањем од 14 (четрнаест) година; **опт. Маравић Горану** јединствену казну затвора у трајању не мањем од 8 (осам) година; **опт. Каримовић Јоси** јединствену казну затвора у трајању не мањем од 8 (осам) година; **опт. Безег Дејану** јединствену казну затвора у трајању не мањем од 8 (осам) година; **опт. Шипош Атили** јединствену казну затвора у трајању не мањем од 5 (пет) година; **опт. Исени Ардину** јединствену казну затвора у трајању не мањем од 4 (четири) године; **опт. Арифи Сабехудину** јединствену казну затвора у трајању не мањем од 10 (десет) година (уз примену члана 62 КЗ); **опт. Исени Абедину** јединствену казну затвора у трајању не мањем од 4 (четири) године, **опт. Дестани Ридвану** јединствену казну затвора у трајању не мањем од 7 (седам) година (уз примену члана 62 КЗ) и **опт. Коледин Јованки** јединствену казну затвора у трајању не мањем од 4 (четири) године. Истовремено, заменик тужиоца за организовани криминал предложио је суду да обавезе све оптужене да на име враћања противправне имовинске користи и трошкова кривичног поступка, плате новчане износе које суд одреди.

У првобитном поступку, суд је дана 14.04.2014. године јавно објавио пресуду К-По1.бр.44/11 којом су, у ставу I, оптужени Ђурашевић Јосип, Маравић Горан, Безег Дејан, Шипош Атила, Исени Ардин, Арифи Сабехудин, Исени Абедин, Дестани Ридван и Коледин Јованка, оглашени кривима да су извршили кривично дело недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи из члана 350 став 4 у

вези става 2 Кривичног законика („Службени гласник РС“, бр. 85/2005, 88/2005, 107/2005, 72/2009) и осуђени су и то: **оптуђени Ђурашевић Јосип**, на казну затвора у трајању од 10 година, **оптуђени Маравић Горан**, на казну затвора у трајању од 7 година, **оптуђени Безег Дејан**, на казну затвора у трајању од 6 година, **оптуђени Шипош Атила**, на казну затвора у трајању од 3 године и 6 месеци, **оптуђени Исени Ардин**, на казну затвора у трајању од 4 године и 8 месеци, **оптуђени Арифџи Сабехудин** на јединствену казну затвора у трајању од 10 година, **оптуђени Исени Абедин**, на казну затвора у трајању од 4 године и 4 месеца, **оптуђени Дестани Ридван**, на јединствену казну затвора у трајању од 6 година и 8 месеци и **оптуђена Коледин Јованка**, на казну затвора у трајању од 3 године. У ставу II пресуде, на основу члана 423 став 1 тачка 2 Законика о кривичном поступку, **оптуђени Каримовић Јосо, ослобођен је од оптуђе** да је извршио кривично дело удруживање ради вршења кривичних дела из члана 346 став 4 у вези става 2 Кривичног законика („Службени гласник РС“, бр. 85/2005, 88/2005, 107/2005, 72/2009) и кривично дело недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи из члана 350 став 4 у вези ставова 3 и 2 Кривичног законика („Службени гласник РС“, бр. 85/2005, 88/2005, 107/2005, 72/2009).

Решењем Апелационог суда у Београду Кж1-По1.бр.1/15 од 11.-13.03.2015. године укинута је пресуда Вишег суда у Београду, Посебно одељење К-По1.бр.44/11 од 14.04.2014. године и предмет враћен првостепеном суду на поновно суђење.

Поступајући по примедбама Апелационог суда у Београду, суд је одржао главни претрес, који је завршен дана 30.01.2019. године, на коме су оптуђени изнели своје одбране и на коме су изведени и други докази, а све имајући у виду и примедбе из решења Апелационог суда у Београду.

У доказном поступку одбране су изнели оптуђени: Ђурашевић Јосип, Маравић Горан, Каримовић Јосо, Безег Дејан, Шипош Атила, Исени Ардин, Арифџи Сабехудин, Исени Абедин, Дестани Ридван и Коледин Јованка.

На основу члана 406 став 1 тачка 1 ЗКП прочитан је записник о саслушању осумњиченог Ајдини Сабедина, у СБПОК-у број Ку.број 29/10 од 10.05.2010. године и записник о саслушању осумњиченог Ајдини Сабедина, пред истражним судијом овог суда Ки.По1 бр.10/11 од 17.03.2011. године, јер је саоптуђени Ајдини Сабедин преминуо.

Суд је доказном поступку, након испитивања и саслушања оптуђених, на главном претресу дана 26.12.2018. године испитао судског вештака доц. др Александра Копитовића, психијатра и специјалисту судске психијатрије, испред Судско-психијатријског одбора Медицинског факултета у Новом Саду, на околност процесне способности оптуђене Коледин Јованке, уз писани налаз и мишљење комисије вештака од 23.11.2018. године.

У доказном поступку, суд је, уз сагласност странака, прочитао исказе сведока и то: [REDACTED], са главног претреса одржаног дана 28.05.2012. године, 22.06.2012. године и 11.09.2017. године, [REDACTED], са главног претреса одржаног дана 28.05.2012. године и 11.09.2017. године, [REDACTED], са главног претреса одржаног дана 22.06.2012. године и 11.09.2017. године, [REDACTED] и [REDACTED], са главног претреса одржаног дана 24.10.2016. године, [REDACTED], са главног претреса одржаног дана 24.11.2016. године, [REDACTED], са главног претреса одржаног дана 13.02.2017. године, [REDACTED]

и [REDACTED] са главног претреса одржаног дана 23.03.2012. године, [REDACTED] са главног претреса одржаног дана 28.05.2012. године, [REDACTED] са главног претреса одржаног дана 20.06.2013. године, [REDACTED], [REDACTED] и [REDACTED] са главног претреса одржаног дана 22.05.2013. године, [REDACTED] и [REDACTED] са главног претреса одржаног дана 20.06.2013. године, [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] и [REDACTED] са главног претреса одржаног дана 21.06.2013. године.

На основу члана 388 став 1 у вези члана 406 став 1 тачке 1 и 4 ЗКП, извршен је увид у: записник о испитивању сведока [REDACTED], саслушаног путем међународне правне помоћи пред Савезним министарством унутрашњих послова, Службе за борбу против криминала, Канцеларија у Бечу, Затворска установа „Јожеф Штат“ од 07.10.2010. године, са преводом на српски језик (странице 631-644) и са главног претреса од 21.05.2013. године, записник о испитивању сведока-оштећеног [REDACTED], Кри. 58/10 Вишег суда у Суботици, од 03.03.2010. године (странице 735-743) и са главног претреса одржаног 13.12.2012. године, записник о испитивању сведока [REDACTED], састављен 06.01.2011. године, пред истражним судијом Вишег суда у Суботици, Кри број 2/11 (странице 763-769) и њен исказ дат на главном претресу 22.06.2012. године, у службену белешку о обавештењу примљеном од грађана [REDACTED] КУ 24/09 од 15.12.2010. године 03/4-1-2 СЛ број 01/10, сачињену на основу члана 504 ђ ЗКП (страница 760 до 762), те у записник о испитивању сведока [REDACTED] пред истражним судијом Вишег суда у Врању, Кри. број 5/11 од 16.02.2011. године (страница 773 до 774 и 1408-1410 исто) (расписана централна потерница према њему), службену белешку о обавештењу примљеном од грађана [REDACTED], СБПОК-а 03/4-1 СЛ.бр. 4/11 КУ 24/09 од 04.02.2011. године, сачињену на основу члана 504ђ ЗКП (страница 1401 до 1404) и записник о испитивању сведока [REDACTED], састављен пред истражним судијом Посебног одељења Вишег суда у Београду Ки-По1 10/11 од 31.03.2011. године (странице 1818-1826) и са главног претреса од 07.05.2012. године (сведок је у међувремену преминуо дана 25.09.2012. године), записник о саслушању осумњиченог Ајдини Сабедина, у СБПОК-у број Ку 29/10 од 10.05.2010. године (странице 1391-1395) (који саопштени Сабедин Ајдини је преминуо), службену белешку о обавештењу примљеном од грађанина [REDACTED], СБПОК-а 03/4-1-4-2 број 10/10 од 23.12.2010. године, сачињену на основу члана 504ђ ЗКП (странице 1413 до 1414), записник о испитивању сведока [REDACTED], састављен пред истражним судијом Посебног одељења Вишег суда у Београду Ки-По1.бр.10/11 од 31.03.2011. године и са главног претреса од 23.03.2012. године.

У доказном поступку, на сагласан предлог странака, извршен је увид у писане доказе (из 11 истражних регистратора списка Ки-По1.бр.10/11) и то у: извештај из казнене евиденције за осумњичене Ђурашевић Јосипа, Каримовић Јосу и Шипош Атилу, од 27.02.2011. године (стр. 33 до 35), извештај из казнене евиденције Полицијске управе у Врању, број 1753/11 и 1754/11, за осумњичене Исени Ардина и Исени Абедина, од 28.02.2011. године (стр. 36-39), молбу Тужиоца за организовани криминал Ктр.бр.465/09, упућену Државном тужилаштву Републике Мађарске, за пружање правне помоћи у кривичним стварима (стр. 40-43), документацију и фотодокументацију из Републике Мађарске, под бројем 1Б 7647/2009, која је прослеђена 12.04.2010. године и ЦД (на мађарском језику) (стр. 44-227), документацију и фотодокументацију из Републике Мађарске под бројем 1Б.7647/2009, ЦД под називом „НФ 1695/2010/5, транскрипти телефонских разговора на мађарском језику (страница 228 до 499), транскрипте Националног истражног бироа,

Вишег одељења за борбу против организованог криминала, Одељења за посебне миграционе предмете – разговори добијени путем међународне правне помоћи од Републике Мађарске (страна 500 до 596), фотодокументацију МУП-а РС, УКП, СБПОК, ОСООК од јануара 2010. године (стр. 597-604), молбу Тужилаштва за организовани криминал КТР.С.бр. 465/09 од 18.05.2010. године, за пружање правне помоћи у кривичним стварима, ради саслушања сведока [REDACTED], и одговор Покрајинског суда за кривичне ствари у Бечу (стр. 605-618), допис Министарства правде Републике Србије, о достављању одговора - копије и решења Покрајинског суда за кривичне ствари у Бечу, са преводом на српски језик, број 081HS 1/10 w од 02.08.2010. године (стр. 619-630), извештај полицијских службеника канцеларије Специјалног тужилаштва у Приштини од 20. јануара 2011 године, са преводом на српски језик, један ЦД-Р са ознаком „Форд Сиера“ ВР 966-78 Дољевац – Ниш, један ЦД-Р са ознаком „С. Пазова – Форд Сиера 14.10.2009. године трака 07, један ЦД-Р са ознаком „Форд Сиера 14.10.2009. године ВР 966-78 и један ЦД - Р – Форд Сиера 14.10.2009.године трака 04 Сириг (стр.645- 680), фотодокументацију МУП-а Републике Србије, УКП, СБПОК-а, ОСООК, Одсека за сузбијање трговине људима од фебруара 2009. године и допис Полицијске управе Кикинда, о проналаску и идентификацији НН лешева албанске националности (стр.683-688), фотодокументацију МУП-а РС, УКП, СБПОК-а, ОСООК, Одсека за сузбијање трговине људима, од јануара 2010. године (стр. 706-713), фотодокументацију МУП-а РС, УКП, СБПОК-а, ОСООК, Одсека за сузбијање трговине људима, од фебруара 2010. године (стр.714-720), криминалистичко-техничку документацију Полицијске управе Кикинда, УВ. 226/09 од 26.10.2009. године - шири изглед лица места на обали реке Тисе, на подручју Месне заједнице Мартонош, од 27. октобра 2009. године, службену белешку криминалистичко-техничког прегледа лица Полицијске станице Кањижа, КТ. 266/2009, шифра ПСЕ. 353 од 26.10.2009. године са фотодокументацијом (стр.778-784), криминалистичко-техничку документацију ПУ Кикинда, ПС Кањижа, број УВ. 269/09 од 27.10.2009. године, шири изглед лица места на обали реке Тисе, на подручју исте Месне заједнице, од 26.10.2009. године, службену белешку о криминалистичко - техничком прегледу лица места КТ. 134/09, шифра ПСЕ. 353, број уписника 269/2009 од 27.10.2009. године са фотодокументацијом (стр. 785-791), службену белешку Полицијске управе Кикинда, Одељења у Кањижи од 28.10.2009. године, поводом проналаска непознатог женског леша у реци Тиси, записник о увиђају Општинског суда у Кањижи, под пословним бројем Кри.121/2009, криминалистичко - техничку документацију Полицијске станице Кањижа, број УВ. 260/09 од 23.10.2009. године, службену белешку о криминалистичко - техничком прегледу лица места Полицијске станице Кањижа ДДС. 1360, шифра ПСЕ. 353, број уписника 260/2009, у вези НН женског леша пронађеног у реци Тиси, са фотодокументацијом (стр.792-821), криминалистичко - техничку документацију Полицијске управе Кикинда, Одсека за криминалистичку и ПД технику, број УВ. 261/09 од 24.10.2009. године, обдукцију НН леша у Институту судске медицине Нови Сад – записник о основним идентификационим карактеристикама СП. број 1281/09, Центра за судску медицину у Новом Саду, потврду о смрти и обдукциони записник СП.број 1281/09, Центра за судску медицину у Новом Саду (стр. 822-833), записник о препознавању лица састављен од стране истражног судије Општинског суда Кањижа, пословни број Кри. 121/2009 од 27.10.2009. године, наредбу за пренос посмртних остатака, захтев за издавање извода из матичне књиге умрлих и извод из матичне књиге умрлих (стр. 834-838), записник о увиђају Општинског суда у Новом Бечеју, под пословним бројем Кри. 111/09 од 27.10.2009. године, службену белешку Полицијске управе у Зрењанину, ПС Нови Бечеј, ДД.бр. 1837/09 од 27.10.2009. године, службену белешку о криминалистичко -

техничком прегледу лица места ПС Нови Бечеј, број УВ. 132/09 од 27.10.2009. године (стр. 839-842), криминалистичко - техничку документацију у предмету НН женског леша, Полицијске управе Кикинда, од 27.10.2009. године, са фотодокументацијом, службену белешку ПС Нови Бечеј, број ДС. 1861 од 30.10.2009. године, извештај ПС Нови Бечеј упућен ПУ Зрењанин број 1547 од 04.11.2009. године (стр. 843-853), обдукциони записник за НН особу СП. 1303/09 Института за судску медицину у Новом Саду, извештај о експертизи алкохола Института за судску медицину у Новом Саду, извештај Полицијске управе Кикинда упућен Општинском суду у Кањижи, број 1805/09 од 05.11.2009. године, Извештај ПУ Зрењанин, упућен Окружном јавном тужилаштву у Зрењанину од 05.11.2009. године, наредбу Окружног суда у Зрењанину Кри. 433/09 од 05.11.2009. године, ексхумацију леша Лендита Морине, записник Окружног суда у Зрењанину број Кри. 433/09 од 16.11.2009. године, поводом ексхумације леша Лендита Мирине, потврду о предатим предметима ПС Нови Бечеј од 16.11.2009. године (стр. 854-862), обдукциони записник женског леша (), службену белешку ПС Кањижа број 2591/09 од 27. октобра 2009. године, записник о увиђају Општинског суда у Кањижи, под пословним бројем Кри. 124/2009 од 27. октобра 2009. године, потврду о смрти, криминалистичко - техничку документацију УВ. 264/09 од 27.10.2009. године, службену белешку о криминалистичко - техничком прегледу лица места, шифра ПСЕ. 353, број уписника 264/2009 са фотодокументацијом, криминалистичко - техничку документацију, обдукцију леша, УВ. 268/09 од 28.10.2009. године, са фотодокументацијом (стр. 863-896), обдукциони записник СП. 1301/09 Института за судску медицину у Новом Саду, за НН женски леш, извештај о експертизи алкохола Института за судску медицину у Новом Саду, обавештење о прелиминарним резултатима Центра за судску медицину у Новом Саду, ДНК анализу НН женског детета и НН женске особе, извештај са мишљењем, наредбу Општинског суда у Кањижи Кри. 124/09, ради преноса посмртних остатака покојне () (стр. 897-908), записник о идентификацији Института за судску медицину у Новом Саду, СП.бр. 1301/09 (стр.909), изјаву Китановић Небојше поводом транспорта покојне (), извод из матичне књиге умрлих за покојну (), фотокопију личне карте и пасоша (стр. 911-914), службену белешку Полицијске станице Кањижа од 23.11.2009. године, поводом проналаска НН женског леша у реци Тиси (стр. 915-916), документацију која се односи на мушки леш (), службену белешку ПС Сента, записник о увиђају Општинског суда у Сенти, Кри. бр. 191/09 од 09. новембра 2009. године, потврду о смрти, криминалистичко - техничку документацију Полицијске управе Кикинда, УВ.бр. 223/09 од 09. новембра 2009. године, са фотодокументацијом, криминалистичко - техничку документацију ПУ Кикинда, са фотодокументацијом, УВ.бр. 443 од 10.11.2009. године, обдукциони записник ИСМ у Новом Саду СП. 1383/09, извештај о експертизи алкохола, записник о препознавању Општинског суда у Сенти, наредбу Кри.бр. 191/09 од 11.11.2009. године (стр. 925-964), документацију која се односи на мушки леш Рахим Мирена, службену белешку ПС Сента, записник о увиђају Општинског суда у Сенти, Кри.бр. 189/09 од 31.10.2009. године, извештај лекара, потврду о смрти, криминалистичко-техничку документацију Полицијске управе Кикинда, УВ.бр. 221/09 од 31.10.2009. године, уз службену белешку и фотодокументацију, криминалистичко-техничку документацију ПУ Кикинда, УВ.бр. 221/09 од 01.11.2009. године, са фотодокументацијом, записник о препознавању Општинског суда у Сенти, наредбу Кри.бр. 189/09 од 04.11.2009. године, службену белешку ПС Сента од 05. новембра 2009. године, наредбу Општинског суда у Сенти Кри.бр. 189/09 од 04.11.2009. године (стр. 965-1005), документацију која се односи на женски леш – дете Дорентину Мирену, извештаје

Полицијске управе Зрењанин, ПО.бр. 1247/09 од 30. новембра 2009. године, записник о увиђају Општинског суда у Новом Бечеју Кри.бр. 118/09 од 05. новембра 2009. године, службену белешку ПС Нови Бечеј од 15. новембра 2009. године, криминалистичко-техничку документацију ПУ Кикинда од 15. новембра 2009. године, са фотодокументацијом, обдукциони записник и мишљење СП. 1406/09 Центра за судску медицину Нови Сад, наредбу Окружног суда у Зрењанину Кри.бр. 461/09 од 17. новембра 2009. године, ДНК вештачење и упоређивање ДНК профила, налаз и мишљење Центра за судску медицину Нови Сад ЛСП.бр. 97/09 (стр. 1006-1023), документацију која се односи на женски леш Валбона Мирена, службену белешку ПС Нови Кнежевац број 016070/09, ДД. 927/09 од 01.11.2009. године, службену белешку ПС Нови Кнежевац УВ.бр. 113/09 од 01.11.2009. године, криминалистичко-техничку документацију ПС Нови Кнежевац, ДД. 927/09, УВ. 113/09 од 01.11.2009. године, са фотодокументацијом, потврду о смрти, криминалистичко-техничку документацију ПС Нови Кнежевац, УВ.бр. 114/09 од 02.11.2009. године, са фотодокументацијом, записник о идентификацији леша ИСМ Нови Сад СП.бр. 1335/09, службену белешку ПС Нови Кнежевац КОТ.бр. 07/09 од 04.11.2009. године, записник о препознавању и наредбу Општинског суда у Новом Кнежевцу Кри. бр. 246/09 од 04. новембра 2009. године, извод из матичне књиге умрлих за покојну Валбону Мирену (стр.1024-1058), документацију која се односи на мушки леш Адеми Флорим, записник о увиђају Општинског суда Кањижа, Кри.бр. 125/09 од 27.10.2009. године, службену белешку од 28.10.2009. године, службену белешку ПС Кањижа од 23.11.2009. године, криминалистичко-техничку документацију Полицијске станице Кањижа УВ.бр. 265/09 од 27.10.2009. године, са службеном белешком и фотодокументацијом, криминалистичко-техничку документацију Полицијске управе Кикинда УВ.бр. 267/09 од 28.10.2009. године, са фотодокументацијом, записник о препознавању Општинског суда у Кањижи, Кри.бр. 125/09 од 28.10.2009. године (стр. 1059-1082), документацију која се односи на мушки леш – дете Адеми Флоријан, службену белешку ПС Кањижа од 31.10.2009. године, записник о увиђају Општинског суда у Кањижи Кри.бр. 126/09 од 31.10.2009. године, службену белешку Кањиже КТ.бр. 271/09 ДДС. 14/08 од 31.10.2009. године, криминалистичко - техничку документацију Полицијске управе Кикинда УВ.бр. 271/09 од 31.10.2009. године, са фотодокументацијом, записник о препознавању Општинског суда у Кањижи Кри.бр. 126/09 од 05.11.2009. године (стр. 1083 до 1098), документацију која се односи на женски леш Аслани Ељфет, службену белешку Полицијске станице Кањижа број 4706/09 од 18.10.2009. године, записник о увиђају Општинског суда у Кањижи Кри.бр. 118/09 од 18.10.2009. године, потврду о смрти, наредбу за обдукцију Општинског суда у Кањижи Кри.бр. 118/09 од 18.10.2009. године, криминалистичко - техничку документацију ПС Кањижа, УВ.бр. 254-255/09 од 18.10. и 19.10.2009. године, са службеном белешком и фотодокументацијом, обдукциони записник и мишљење ИСМ Нови Сад СП.бр. 1256/09 од 26.10.2009. године, извештај о експертизи алкохола, службену белешку ПС Кањижа број 4708/09 од 27.10.2009. године, записник о препознавању Општинског суда у Кањижи Кри.бр. 118/09 од 28.10.2009. године, наредбу од 29.10.2009. године, наредбу Општинског суда у Кањижи Кри.бр. 118/09 и Кри.бр. 126/09, за ДНК профилисање и упоређивање, пуномоћје адвоката Абит Аслани за Аслани Рецепа, извод из матичне књиге умрлих, уверење о држављанству покојне Ељфет Аслани, руком писане податке о возилу (стр. 1099-1139), налаз и мишљење вештака Центра за судску медицину Нови Сад, ЛСП број 73/10 од 27.07.2010. године (стр. 1151-1159), наредбу истражног судије Посебног одељења Окружног суда у Београду Кри Пов број 1049/09 од 03.11.2009. године да се изврши надзор и снимање телефонских разговора (стр.1160 до 1162), наредбу истражног судије

Посебног одељења Окружног суда у Београду Кри Пов број 1049/09 од 13.01.2010. године – допуна наредбе – да се изврши надзор и снимање телефонских разговора Ђурашевић Јосипа (стр. 1163), наредбу истражног судије Посебног одељења Окружног суда у Београду Кри Пов број 1049/09 од 10.12.2009. године – допуна наредбе – да се изврши надзор и снимање телефонских разговора Ђурашевић Јосипа (стр.1164), наредбу истражног судије Посебног одељења Окружног суда у Београду Кри Пов број 1049/09 од 10.01.2010. године – допуна наредбе – да се изврши надзор и снимање телефонских разговора Ђурашевић Јосипа (стр. 1165), наредбу истражног судије Посебног одељења Окружног суда у Београду Кри Пов број 1176/09 од 10.12.2009. године – да се изврши надзор и снимање телефонских разговора НН лица (стр. 1166-1667), наредбу истражног судије Посебног одељења Окружног суда у Београду Кри Пов број 1176/09 од 10.12.2009. године – да се изврши надзор и снимање телефонских разговора НН лица (стр. 1168-1169), наредбу истражног судије Посебног одељења Окружног суда у Београду Кри Пов број 1176/09 од 27.01.2010. године – допуна наредбе – да се изврши надзор и снимање телефонских разговора Каримовић Јосе (стр. 1170), наредбу истражног судије Посебног одељења Окружног суда у Београду Кри Пов број 1053/09 од 03.11.2009. године – да се изврши надзор и снимање телефонских разговора НН лица (стр. 1171-1173), наредбу истражног судије Посебног одељења Окружног суда у Београду Кри Пов број 1053/09 од 27.11.2009. године – допуна наредбе – да се изврши надзор и снимање телефонских разговора Маравић Горана (стр.1174), наредбу истражног судије Посебног одељења Окружног суда у Београду Кри Пов број 41/11 од 24.01.2011. године – да се изврши надзор и снимање телефонског разговора Безег Дејана (стр. 1175-1177), транскрипте снимљених телефонских разговора вођених дана 09.11.2009. године – извештај о садржају комуникације УКП-а, Одељења за електронски надзор од 04.12.2010. године, објекат „Сучетири 1У“ (стр. 1178-1179), транскрипте снимљених телефонских разговора вођених дана 19.11.2009. године – извештај о садржају комуникације УКП-а, Одељења за електронски надзор, објекат „Јосгов 1У“ (стр. 1180-1183), транскрипте снимљених телефонских разговора вођених дана 09.12.2009. године – извештај о садржају комуникације УКП-а, Одељења за електронски надзор, објекат „Јосгов 1У“ (стр. 1184-1185), транскрипте снимљених телефонских разговора вођених дана 16.12.2009. године – извештај о садржају комуникације УКП-а, Одељења за електронски надзор, објекат „Јосгов 7У“ (Јосип Ђурашевић) (страна 1186), транскрипте снимљених телефонских разговора вођених дана 17.12.2009. године – извештај о садржају комуникације УКП-а, Одељења за електронски надзор, објекат „Јосгов 7У“ (Јосип Ђурашевић) (страна 1187 до 1188), транскрипте – СМС порука – извештај о садржају комуникације УКП-а, Одељења за електронски надзор– објекат „Птица 1“ Каримовић Јосо, (страна 1189), транскрипте снимљених телефонских разговора вођених дана 18.12.2009. године – извештај о садржају комуникације УКП-а, Одељења за електронски надзор, објекат „Јосгов 1У“ (Јосип Ђурашевић) (страна 1190 до 1193), транскрипте снимљених телефонских разговора вођених дана 21.12.2009. године – извештај о садржају комуникације УКП-а, Одељења за електронски надзор, објекат „Јосгов 1У“ (Јосип Ђурашевић) (страна 1194 до 1196), транскрипте снимљених телефонских разговора вођених дана 25.12.2009. године – извештај о садржају комуникације УКП-а, Одељења за електронски надзор, објекат „Јосгов 7У“ (Јосип Ђурашевић) (страна 1197 до 1199), транскрипте снимљених телефонских разговора вођених дана 25.12.2009. године – извештај о садржају комуникације УКП-а, Одељења за електронски надзор, објекат „Јосгов 3У“ (Јосип Ђурашевић) (страна 1200 до 1201), транскрипте снимљених телефонских разговора вођених дана 29.12.2009. године – извештај о садржају комуникације УКП-а, Одељења за електронски надзор, објекат

електронски надзор, објекат „Безгде 2У“ – Дејан Безег (страна 1264 до 1265), транскрипте снимљених телефонских разговора вођених дана 20.03.2010. године – извештај о садржају комуникације УКП-а, Одељења за електронски надзор, објекат „Јосгов 2У“ (Јосип Ђурашевић) (страна 1266 до 1267), ЦД-а са натписом „Тиса“, видео снимци са наплатних рампи (Ајдини Сабедин, ██████████, Исени Абедин и Дестани Ридван)“ (стр. 1270), графички приказ и анализу телефонских комуникација одлазно-долазног саобраћаја на базним станицама МТС (стр. 1272-1300), службена белешка полиције од 15.01.2010. године (стр.1301), наредбу Пов-По број 106/11 од 25.02.2011. године да се изврши претрес стана и других просторија у Суботици, ул. Ускочка број 11 који користи осумњичени Ђурашевић Јосип (стр. 1302-1304), наредбу Пов По број 109/11 од 25.02.2011.године да се изврши претрес стана и других просторија у Суботици, ул. Маглајска број 13 који користи осумњичени Каримовић Јосо (стр. 1305-1307), наредбу Пов По број 110/11 од 25.02.2011.године да се изврши претрес стана и других просторија у Суботици, ул. Иве Андрића који користи осумњичени Маравић Горан (стр.1308-1310), наредбу Пов По број 111/11 од 25.02.2011.године да се изврши претрес стана и других просторија у Суботици, ул. Шандора Лифке 21 који користи осумњичени Шипош Атила (стр. 1311-1313), наредбу Пов По број 108/11 од 25.02.2011. године да се изврши претрес стана и других просторија у месту Несалце, општина Бујановац, који користи осумњичени Исени Абедин (стр. 1314-1316), записник о претресању стана осумњиченог Ђурашевић Јосипа, ОСООК 03/4-1 бр. КУ 24/10 (стр.1317), фотодокументацију криминалистичко-техничке документације ПУ Суботица, Одсека за криминалистичку технику ИПДЗ број 113711 (стр. 1318-1333), потврду о привремено одузетим предметима УКП – СБПОК-а, КУ 24/10, потврду број 10/11 од лица Ђурашевић Јосип-од редног броја 1 до 5 (стр. 1334), записник о претресању стана и лица осумњиченог Каримовић Јоса (стр. 1339), потврду о привремено одузетим предметима СБПОК-а од осумњиченог Каримовић Јосе (стр. 1340), записник о претресању стана осумњиченог Маравић Горана СБПОК-а, КУ 24/10 (стр. 1345), две потврде о привремено одузетим предметима од Маравић Горана, СБПОК-а 03/4-1, број 12/11 (стр. 1346 и 1347), записник о претресању стана осумњиченог Шипош Атале, УКП, СБПОК-а (стр. 1352), потврде о привремено одузетим предметима од Шипош Атале СБПОК-а 03/4-1, број 13/11-1 (стр. 1353), потврде о привремено одузетим предметима од Шипош Атале СБПОК-а 03/4-1, број 13/11-2 (стр. 1354), записник о претресању стана осумњиченог Исени Абедина УКП-а 03/4-1 КУ 24/10 (стр. 1359), фотодокументацију и службену белешку КТП лица места Полицијске управе Врање, КТ 407/162/11, по предмету Исени Абедина из села Несалце, СО Бујановац (стр. 1360-1368), потврду о привремено одузетим предметима од Исени Абедина УКП-а 0374-1 број 8/11-1 (стр. 1369), службену белешку УКП-а, 03/4-1-4-2 сл. бр. 168/11 од 28.02.2011. године, у вези претреса стана лица Безег Дејана и Исени Ардина (стр. 1371), потврду о привремено одузетим предметима, УКП-а, КУ 24/10, број 9/11 од лица Исени Ардина (стр. 1377), потврду о привремено одузетим предметима од Коледин Јованке СБПОК-а 0374-1 број 14/11 (стр. 1390), потврду о привремено одузетим предметима од ██████████ СБПОК-а, УКП-а бр. 01/10 (стр. 1407), потврду о привремено одузетим предметима од ██████████, СБПОК-а КУ 24/09 са прилогом - једним листом папира на чијој је једној страни одштампано решење Окружног суда у Београду, а друга страна ручно исписана са списком имена и бројева телефона (стр. 1411-1412), потврду о привремено одузетим предметима од лица ██████████, под редним бројем 1, СБПОК-а број 85/10, КУ 24/09 (стр. 1415), потврду о враћеним предметима ██████████, СБПОК-а број 85/10, КУ 24/09 (стр. 1416), фотодокументацију УКП, СБПОК-а, ОСООК, Одсека за сузбијање трговине људима и кријумчарење

људи, од фебруара 2011. године, са фотографијама „илегалних миграната кријумчарених дана 14.10.2009. године“ (стр. 1422-1427), достава предмета одузтих уз потврду од окривљених (стр.1597-1599), документацију одузету од окр. Шипош Атиле (пасош, личну карту, једну фотографију, две цедуљице руком исписане, од окр. Маравић Горана налог за уплату, један фискални рачун, једну потврду „Стари еко такси“, обавештење градске управе, од окр. Каримовић Јосе, један коверат на коме пише „вратио сам дуг Дејану, паре, 10. новембар“ и од окр. Ђурашевић Јосипа, једну фотографију (стр. 1638-1643), допис упућен „Теленор“ ад Београд, мобилној телефонији да доставе листинг одлазно-долазног саобраћаја и СМС порука за број 062/263-001 (стр.1669), допис упућен „Телекому Србија“, фиксна телефонија, да доставе листинг са Хало картица Телеком Србије, серијских бројева 0320622079 и 0300696279 (страна 1670), наредбу истражног судије да се у судски депозит приме наведени предмети КДП 27/11 од 09. марта 2010. године (стр. 1673), допис „Теленора“ број 30/74/11 од 15. марта 2011. године, у прилогу којег је достављен 1 ЦД са листингом одлазно-долазног саобраћаја за број 062/263-001 и листингом саобраћаја ИМЕИ броја 351994042181580, од 16. марта 2011. године (стр. 1676-1677), извештај из КЕ за окривљеног Арифи Сабехудина, ПУ Врање, Стр. пов. бр. 2146/11 од 10. марта 2011. године (стр. 1736), извештај из КЕ за окривљеног Дестани Ридвана, ПУ у Врању, Стр. пов. бр. 2145/11 од 10. марта 2011. године (стр. 1738), допис упућен „Теленор“-у ад Нови Београд да доставе листинг одлазно долазног саобраћаја и СМС порука за број 063/512-521 од 22.03.2011. године (стр.1758), извештај ПУ у Суботици број 214-2-1181/2011-03 од 18. марта 2011. године, поводом поступања по наредби којом се наређује довођење Безег Дејан (стр. 1763), извештај „Телекома Србије“ Инт. бр. 269/1-11 од 27. марта 2011. године, у вези достављања података за „Хало картицу“, по наредби истражног судије од 11. марта 2011. године (стр. 1764-1765), извештај Окружног затвора у Врању број 151711 од 05.05.2011. године (стр.1958), допис СБПОК-а 03/4 „О“ Стр. пов. број 230-558/09 од 29.04.2011. године, са прилогом „тражени листинг телефонских комуникација“ (стр. 1978), допис Кри.По1 бр.6/11 упућен ТОК-у у прилогу којег се доставља извештај „Телекома Србије“, телефонског саобраћаја на базним станицама МТС број 10671-11 од 08.02.2011. године, у електронском облику (стр. 1979), извештај „Теленора“ број 167/84/11 од 25.03.2011. године поводом наредбе истражног судије за доставу листинга (стр. 1807), документацију у вези са покојном Валбона Миреном која је уз пропратни допис прослеђена од стране Основног суда у Кикинди, Судске јединице Нови Кнежевац, Кри. 246/09 од 28. марта 2011. године и то: записник о увиђају Општинског суда Нови Кнежевац, Кри. 246/09 од 01.11.2009. године, извештај о експертизи алкохола Института за судску медицину Нови Сад, записник о идентификацији леша број СП 1335/09 Института за судску медицину Нови Сад, обдукциони записник СП 1335/09 ИСМ Нови Сад, записник о препознавању Кри. 246/09 Општинског суда Нови Кнежевац и извод из матичне књиге рођених за Џури Валбону (стр. 1808 до 1817), извештај „Теленора“ број 167/84/11 од 25.03.2011. године, у вези наредби истражног судије за доставу листинга (стр. 1843), документацију у вези са покојним Фљурим Адемијем достављену од стране Основног суда у Суботици, Судске јединице у Кањижи, Кри. 125/09 од 01.04.2011. године и то: записник о увиђају Општинског суда Кањижа, Кри.125/09 од 27.10.2009. године, потврде о смрти, обдукциони записник СП 1304/09 од 28.10.2009. године, Центра за судску медицину Нови Сад, извештај о експертизи алкохола АК 922/09 и записник о препознавању Општинског суда у Кањижи, Кри. 125/09, од 28.10.2009. године (стр. 1847-1857), документацију у вези са покојним Адеми Флоријаном која је, уз пропратни допис, прослеђена од стране Основног суда у Суботици, Судске јединице у Кањижи Кри. бр. 126/09 од 01.04.2011. године и то: записник о увиђају

Општинског суда у Кањижи, Кри. 126/09 од 31.10.2009. године, потврду о смрти, записник о идентификацији леша на Институту за судску медицину Нови Сад, СП 1329/09 од 01.11.2009. године, обдукциони записник СП 1329 од 01.11.2009. године, извештај лабораторије о хемијско-токсиколошкој анализи ИСМ Нови Сад, број ХТА 1150/09 од 09.11.2009. године, извештај о експертизи алкохола у крви АК 924/09, записник о препознавању Општинског суда Кањижа, Кри. 126/09 од 05.11.2009. године (стр. 1858-1868), документацију у вези са покојним Рахимом Миреном која је, уз пропратни допис, прослеђена од стране Основног суда у Суботици, Судске јединица у Сенти, ИВ 17 Кри. 189/09 од 04.04.2011. године и то: обдукциони записник СП 1328/09 ИСМ Нови Сад, извештај о експертизи алкохола АК 941/09, извештај лабораторије о хемијско-токсиколошкој анализи ХТА 2179/09 од 09.11.2009. године (стр. 1869-1875), ЦД са натписом Кри.Пов. број 6/11, РС Виши суд у Београду, Одељење за организовани криминал – ТОК ОК 2742 – одлазно долазни телефонски саобраћај на базним станицама МТС-а бр. 106/1-11 од 08.02.2011. године у електронском облику (стр.1980), листинге одлазно – долазног телефонског саобраћаја „Телекома Србија“ (стр. 1984-2100), извештај УКП 03/4-4 Стр. пов. бр. 148/11 од 10.05.2011. године, у вези наредбе истражног судије Ки.По1 бр. 10/11 од 09. марта 2011. године (стр. 2101), ЦД достављен од УКП-извештај у електронској форми у вези наредбе истражног судије Ки.По1.бр.10/11 од 09.03.2011. године (стр.2102), извештај о експертизи телефона УКП Одељења за електронски надзор, број 03/4-4 СП. 148/11 од 10.05.2011. године (стр. 2103-2262), извештај „Теленора“ број 11/270/10 од 27.09.2010. године (стр. 2264) са листинзима одлазно – долазног саобраћаја (стр. 2266-2472), записник о препознавању сачињен пред истражним судијом Посебног одељења Окружног суда у Београду Ки-По1.бр.10/11 од 20.05.2011. године (стр. 2473).

Такође, на главном претресу, суд је, уз сагласност странака, извршио увид у писане доказе који се налазе у **претресним регистраторима** (који носе ознаку К-По1.бр.44/11) и то у: црно-белу фотографију возила марке „Пасат“, светлије боје, регистарске таблице Суботица 110-385, коју је приложио оптужени Ђурашевић Јосип, допис Вишег јавног тужиоца у Суботици, број КТН 13/10 од 11.05.2011. године упућен Апелационом јавног тужилаштву у Новом Саду, за Тужилаштво за организовани криминал Београд, на КТРС број 465/09, у ком се наводи је да у питању предмет формиран поводом кривичне пријаве МУП РС, Управе криминалистичке полиције, Службе за борбу против организованог криминала, Одељење за сузбијање организованог општег криминала, поднете против непознатог учиниоца кривичног дела, те у документацију достављену у прилогу - списе Општинског суда у Кањижи, број Кри.125/2009, обдукциони записник број Сп 1329/09 са дописом ОЈТ, Суботица број КТР 210/09 од 25.03.2011. године, вишег јавног тужиоца Татјана Лагунција, допис Основног јавног тужилаштва Суботица, под пословним бројем П КТР 210/09 од 25.03.2011. године, Вишем јавном тужилаштву Суботица, веза број КТН 13/10 која се односи на обдукционе записнике и извештаје о проналаску и идентификацији НН лешева пронађених у реци Тиси, обдукциони записник Института за судску медицину КЦ Војводине, Хајдук Вељкова 7-9, обдуцната др Душана Вапа и др Предрага Стојановића, специјалиста судске медицине, са службеном ознаком Сп 1329/09, извештај лабораторије о хемијско-токсиколошкој анализи, извештај о експертизи алкохола, записник о увиђају Општинског суда у Кањижи, Посл.бр. Кри. 125/2009 од 27.10.2009. године, службену белешку Полицијске управе Кикинда, Полицијске станице Кањижа, од 27.10.2009. године, службену белешку Полицијске станице Кањижа од 29.10.2009. године, потврду о смрти од 18.10.2009. године, службену белешку Општинског суда

Кањижа, Кри 125/2009 од 28.10.2009. године, записник о препознавању Општинског суда Кањижа Кри 125/2009 од 28.10.2009. године, решење којим се утврђује да је мушки леш пронађен у реци Тиси, код насеља Кањижа дана 27.10.2009. године идентификован и да се ради о лицу Фљурим Адеми, извод из матичне књиге рођених за Фљурима Адемија, уверење о држављанству Републике Србије, извод из матичне књиге умрлих и другу документацију у прилогу (1. црвени регистратор - стр.7/81, од стр. 8/82 до 8/116), фотографије које су приложене уз поднесак браниоца оптужене Јованке Коледин, адвоката Коцић Ивице (стр. 455/1461 - 455/1475 – 7. регистратор), документацију која је достављена уз пропратни акт тужиоца за организовани криминал од 25.12.2012. године (стр. 461/1500 – 8. црвени регистратор) - пропратни акт упућен у име EULEX-а од стране Фајеза Ришега, регионалног официра за везу Београд, 20. децембра 2012. године, Тужилаштву за организовани криминал, а који је примљен у Тужилаштво дана 20.12.2012., са прилозима - копијом личне карте и путне исправе на име [REDACTED] (стр. 461/1502 и стр. 461/1503- 8. црвени регистратор), увид у читач саобраћајне дозволе за возило „Фиат Добло Карго“, регистарских ознака СУ 024-MX, фотокопију саобраћајне дозволе МУП-а Републике Србије, Полицијске управе Суботица са печатом „Макс екса“ у Суботици, за возило „Фиат Добло Карго“ РСТ 1.3 ЈТД, СУ 024-MX и девет фотографија у прилогу, читач саобраћајне дозволе, фотокопију саобраћајне дозволе МУП-а Републике Србије, Полицијске управе Суботица са печатом „Макс екса“ у Суботици, који је приложио оптужени Јосо Каримовић, са девет фотографија, извршио упознавање са садржином 1 ЦД-а из истражних списка Ки-По1.бр.10/11 на ком се налазе листинзи „Теленора“ о одлазно – долазном телефонском саобраћају који су резултат претраге за постпејд кориснике „Теленора“, почев од 01. октобра 2010. године закључно са 27. фебруаром 2011. године и навођењем бројева телефона: „А“ број и „Б“ број, имени „БСТ“ сервиса и трајања телефонске комуникације (укупно 66 страница, увид у податке фиксне телефонске мреже који су достављени уз извештај „Телекома“ од 28.02.2013. године, Инт.бр. 750/1-13 (8. црвени регистратор, стр. 520/1659 закључно са 520/1665) са листинзима оствареног одлазно – долазног телефонског саобраћаја из фиксне и мобилне мреже за претплатнички број 024/522-139 фиксне телефоније „Телекома Србије“ а.д. за временски период од 01.10.2009. године до 31.10.2009. године, напомену преводиоца за албански језик Еде Радоман Перковић, од 22.03.2012. године, у вези са преводом завршне речи специјалног тужиоца која се налази у 8. црвеном регистратору на стр. 527/679 - 527/1703, а у коју није извршен увид, превод документације достављене од стране Еулекса (9. црвени регистратор на стр. 537/1718) са напоменом преводиоца Еде Радоман Перковић од 22.03.2012. године, у вези писане документације у прилогу које се налази под редним бројем 537/1718, пресуду Врховног суда Косова, АП КЗ 61/2012 од 02. октобра 2012. године, допис - пропратни акт Министарства унутрашњих послова Дирекције полиције, Управе криминалистичке полиције, 03/4-12 О.Стр.Пов.бр.230-1899/13 од 18. марта 2013. године (8. црвени регистратор, стр. 529/1706), извештај Одељења за оперативну аналитику и графичке приказе тражених комуникација у штампаном и електронском облику (8. црвени регистратор, стр. 530/1707-530/1708), превод мађарске документације на српски језик (9. црвени регистратор стр. 554/1761) са прилогом од укупно 377 страна, извештај Управе криминалистичке полиције 03/4-4 стр.пов.бр.254/13 од 25. априла 2013. године, са пропратним актом (10. црвени регистратор стр. 569/1788-570/1794 и један компакт диск у прилогу (10. црвени регистратор стр. 570/1795), акт Министарства правде и државне управе, Одељења за међународну правну помоћ, од 10.07.2013. године (10. црвени регистратор стр. 630/1955), у чијем прилогу је документација на страном језику (стр. 630/1965-1 до 35 и 631/1957), извештај, тј. допунско вештачење уз допис УКП, Дирекције полиције од

21.08.2013. године, где се у прилогу доставља допис Службе за специјалне истражне методе 03/4-4 стр.пов.бр. 254/13 (551/13) од 21.08.2013. године, на даљу надлежност (11. црвени регистратор, стр. 647/1989 до 2000 и 2000-а), извештај Полицијске управе у Врању од 31. октобра 2013. године који је у овај суд примљен 01.11.2013. године (11. црвени регистратор, стр. 730/2175), прилог поднеска браниоца, адвоката Бисерке Крпић од 13.03.2011. године, у копијама (4. црвени регистратор, стр. 774/225-а, почев од 1. странице закључно са страницом 20, стр. 774/225-б, почев од 1. странице, закључно са страницом 35 и стр. 774/225-в, почев од 1. странице са закључно са страницом 26), прилог жалбе браниоца адв. Бисерке Крпић, од 15.05.2012. године, у копији и у посебној фасцикли (5. црвени регистратор стр. 1091/318), упознавање са исказом сведока [REDACTED], из преведених мађарских списа (9. црвени регистратор број 9, стр. 90-123), документацију коју је у посебном омоту приложила бранилац адв. Бисерка Крпић, 06. марта 2013. године (9. црвени регистратор, стр. 538/1719), писану документацију на словачком језику с преводом на српски језик на 25 страна (11. црвени регистратор стр. 666/2041- 666/2041А) која је примљена у овом суду 16.07.2013. године, уз пропратни акт Министарства правде и државне управе од 10.07.2013. године, унутар које документације се налази и одлука Окружне канцеларије Дунајска стреда, Одељење опште унутрашње управе од 24. марта 2011. године, те одлука Окружне прокуратуре Трнава од 24. априла 2013. године, допис Полицијске управе у Суботици, Одсек за управне послове, од 22.10.2013. године, број акта 226-528/13-05, везано за лице Маравић Горан (11. црвени регистратор, стр. 724/2161-2166), допунски налаз и мишљење које је достављено суду уз пропратни акт УКП, 03/4-4 стр.пов.број 804/13 (254/13) од 31. октобра 2013. године, насловљен као други допунски извештај о вештачењу (11. црвени регистратор, стр. 735/2182), увид у личну карту броја 409177, од 07. децембра 2009. године, издату у Суботици, на име Јованке Коледин, решење Службе за инспекцијско-надзорне послове, Градске управе града Суботица, бр. IV-09-344-424/2009 од 14.09.2009. године, допис Полицијске управе Суботица бр. 226-5799/14-1 од 27.02.2014. године, што је примљено у овом суду 28.02.2014. године (13. црвени регистратор, стр. 862/2434), у чијем прилогу се налази извештај достављен од стране полиције, на укупно 23 странице, документацију која је достављена преко надлежних органа Републике Мађарске (13. црвени регистратор, стр. 825/2369-825/2370, у чијем прилогу се налази укупно 38 страница документације на мађарском језику, која је била предмет превода, односно превод наведених докумената (стр. 850/2411 - 850/2412), у чијем прилогу се налази укупно 31 страница документације на српском језику, са фотодокументацијом, извод из матичне књиге умрлих за [REDACTED] (12. црвени регистратор, стр. 765/2250А). Надаље, на главном претресу, суд је, уз сагласност странака, извршио увид у писане доказе који се налазе у **претресним регистраторима** (који носе ознаку К-По1.бр.52/15) и то: у медицинску документацију: за оптуженог Ђурашевић Јосипа, која се налази у списима предмета (претр.рег.2: стр.78/176-78/178, стр.80/182-80/183, стр.165/417; претр.рег.3: стр.234/561-236/565, стр.236/565, прет.рег.5: стр.816/365, стр. 928/407-929/407, стр.987/431, стр.1021/447, стр.1025/449, стр. 1038/452), за оптуженог Безег Дејана, која се налази у списима предмета (прет.рег.2: стр.115/256-115/266; прет.рег.3: стр. 204/502-204/503, стр. 224/536-224/545, прет.рег.4: 256/614, прет.рег.5: стр.921/405-924/405), за оптуженог Исени Абедина, која се налази у списима предмета (прет.рег.2: стр.110/245а-110/245в, прет.рег.5: 1056/460-1057/460), за оптуженог Дестани Ридвана, која се налази у списима предмета (прет.рег. 2: стр.87/197-87/203, прет.рег.4: 292/670-292/671), за оптужену Коледин Јованку, која се налази у списима предмета (прет.рег. 2: стр.109/235-109/243, претр.рег.5: стр.830/731, стр.899/397а, прет.рег.8, стр.1300/564а), допис МУП-а Републике

Србије, Дирекције полиције, Управе граничне полиције, број 03/8/7/2 број 230-1743/17 од 20.06.2017. године (прет.рег.5: стр.814/364), извештаје из казнене евиденције за оптужене Ђурашевић Јосипа, Безег Дејана, Шипош Атилу, Коледин Јованку, Каримовић Јосу, Арифџи Сабехудића, Исени Ардина, Дестани Ридвана и Исени Абедина, достављени од ПУ Суботица дана 20.07.2017. године (прет.рег.5: стр.860/385) и у извештај из казнене евиденције за оптуженог Маравић Горана од 10.11.2017. године (претр.рег.6: стр.1018/445 списка), допис Министарства правде, Сектора за међународну правну помоћ, број 713-03-2707/2017-08 од 22.09.2017.године, у чијем прилогу се налази одговор Министарства правде Мађарске број XX/NBEJFO73769 од 11.09.2017. године, а поводом замолнице овог суда и оверени превод наведеног дописа, који је у суд примљен дана 09.10.2017.године (прет.рег.6: стр.списка 950/412 и 951/412, те 962/421), у мапу града Суботице (прет.рег.6: стр.1005/442а), те преслушао **телефонске разговоре** према аудио-запису, у вези транскрипата телефонских комуникација, са додатним изјашњењем оптужених, извршио увид у **оптичке снимке** који се налазе у предмету Ки. По1 бр. 10/11.

Ценећи све изведене доказе, брижљиво и савесно, како појединачно тако и у њиховој међусобној повезаности, суд је, применом члана 16 ЗКП, са једнаком пажњом утврђујући чињенице које иду у корист или терете оптужене, као и према слободном судијском уверењу, а код сумње у погледу чињеница, од којих зависи вођење кривичног поступка, постојање обележја кривичног дела, или примена неке друге одредбе кривичног закона, у овој пресуди, решавајући у корист оптужених, утврдио чињенично стање као у изреци ове пресуде.

У доказном поступку, суд је **одбио** предлог Тужилаштва за организовани криминал:

- да се прочита службена белешка о обавештењу примљеном од грађанина [REDACTED] КУ-СЛ/10 од 27.11.2010.године – МУП-а – Одсека за сузбијање прекограничног крим. илегалних миграција и трговине људима (страна 755 до 757), налазећи да службена белешка није сачињена на основу тада важећег члана 504 ђ ЗКП, да би се могла користити као доказ у кривичном поступку.

У доказном поступку, **одбијени су** предлози одбране и то:

-предлози браниоца оптужених Ђурашевић Јосипа и Каримовић Јосе, адвоката Крпић Бисерке да се из списка предмета издвоје: молба Тужилаштва за организовани криминал КТР.С. бр. 465/09 од 18.05.2010. године за пружање правне помоћи у кривичним стварима за саслушање сведока [REDACTED] и одговор Покрајинског суда за кривичне ствари у Бечу (страна 605-618); допис Министарства правде Републике Србије о достављању одговора – копија и решење Покрајинског суда за кривичне ствари у Бечу бр. 081 ХС1/10 од 02.08.2010. године са преводом на српски језик (страна 619 до 630); записник о испитивању сведока [REDACTED], Савезног Министарства унутрашњих послова, Службе за борбу против криминала, Канцеларија 3.6 у Бечу од 07.10.2010. године, са преводом на српски језик (странице 631 до 644) и исказ сведока са главног претреса одржаног 21.05.2013. године (што је и предлог адв.Зечевића за опт.Безега); службена белешка о обавештењу примљеном од грађана [REDACTED], Одељења за сузбијање организованог криминала КУ 24/09 од 15.12.2010.године 03/4-1-2 СЛ број 01/10, сачињена на основу члана 504 ђ ЗКП (страна 760 до 762); записник о испитивању сведока [REDACTED] састављен дана 16.02.2011. године пред истражним судијом Вишег суда у Врању Кри бр. 5/11

(страница 773 до 774 и 1408-1410); записник о испитивању сведока [REDACTED], састављен 06.01.2011. године, пред истражним судијом Вишег суда у Суботици, Кри 2/11 (странице 763-769); службена белешка о обавештењу примљеном од грађана [REDACTED], СБПОК-а 03/4-1 СЛ.бр. 4/11 КУ 24/09 од 04.02.2011. године, сачињена на основу члана 504ђ ЗКП (страница 1401 до 1404); потврда о привремено одузетим предметима од [REDACTED], СБПОК-а КУ 24/09 под редним бројем 1, са прилогом једним листом папира на чијој је једном страни одштампано решење Окружног суда у Београду а друга страна је ручно исписана – списак имена и бројева телефона (страница 1411 до 1412); службена белешка о обавештењу примљеном од грађанина [REDACTED], СБПОК-а 03/4-1-4-2 бр. 10/10 од 23.12.2010. године, сачињена на основу члана 504ђ ЗКП (страница 1413 до 1414), налазећи да се ради о доказима прибављеним на законит начин, те да се као такви могу користити у поступку;

- предлог браниоца оптужених Ђурашевић Јосипа и Каримовић Јосе, адвоката Крпић Бисерке да се из списка предмета издвоји службена белешка о обавештењу примљеном од грађанина [REDACTED] КУ-СЛ/10 од 27.11.2010. године – МУП-а – Одсека за сузбијање прекограничног крим. илегалних миграција и трговине људима (страница 755 до 757), налазећи да је одлуком судског већа већ одбијен предлог Тужилаштва за организовани криминал да се изврши увид у наведену службену белешку;

- предлог браниоца оптуженог Безег Дејана, адвоката Зечевић Стеве, да се из списка предмета издвоји записник о испитивању сведока [REDACTED], састављен пред истражним судијом Посебног одељења Вишег суда у Београду Ки-По1.10/11 од 31.03.2011.године (странице 1818-1826) и његов исказ са главног претреса од 07.05.2012. године,

- предлог браниоца оптужених Исени Ардина, Арифи Сабехудина и Исени Абедина, адвоката Јоловић Немање да се из списка предмета издвоји записник о саслушању осумњиченог Ајдини Сабедина - СБПОК, КУ број 29/10 од 10.05.2010. године (странице 1391-1395),

налазећи да се ради о доказима прибављеним на законит начин, те да се као такви могу користити у поступку, при чему ће се оцена ових доказа вршити у склопу осталих изведених доказа;

-предлози браниоца оптужених Ђурашевић Јосипа и Каримовић Јосе, адвоката Крпић Бисерке: да се у својству сведока испитају [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], те да се поново испитају већ испитани сведоци [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] (што је био предлог и адв. Петрића за сведоке [REDACTED] и [REDACTED]); да се у наставку доказног поступка испитају у својству сведока [REDACTED], [REDACTED] и [REDACTED]; да се од МУП-а Р.Србије, Полицијска управа у Суботици, прибави извештај која возила су била регистрована на име оптужених Ђурашевића и Каримовића у инкриминисаном временском периоду; да се службена лица мађарске полиције која су обилазила терен у ноћи између 13./14.10.2009.године, изјасне да ли су имала близак контакт са чамцем који се преврнуо на реци Тиси, те о томе да ли је поднет извештај од стране службених лица мађарске патролне полиције поводом проналаска оштећеног [REDACTED], која су службена лица била по распореду на реону у пограничном делу Тисе са мађарске стране, те да се прибави податак да ли

постоји извештај поводом превртања чамца, ко га је сачинио, ко је први и где пронашао оштећеног [REDACTED]; да се одреди вештачење базних станица телефона оптужених; да се прибави предмет Основног суда у Суботици К.бр.2883/10, на околност праћења оптужене Коледин Јованке; да се од МУП Р.Србије прибави извештај ко је био задужен за вршење увиђаја; да се од МУП РС прибави извештај ко је особа [REDACTED]; да се прибави извештај од пограничне речне полиције Србије где се иста налазила 14.10.2009. године, у временском периоду од 20,00 до 23,00 часа, те да ли је тог дана примећен било какав чамац или догађај на Тиси, каква су запажања о кретању мађарског чамца и да ли постоји извештај о неком догађају током те ноћи; да се прибави извештај од пограничне полиције Суботица, на околност увида у возило „Макс ес“ Суботица, „Фиат Добло“, те да ли је вршено ДНК вештачење трагова у возилу; да се затражи податак од НКТ Центра, МУП РС да ли је вршена ДНК анализа вештачења трагова одеће пок.оштећених и упоређивања истих на лежајима у кући оптужене Коледин Јованке; да се прибави извештај Лучке капетаније за подручје реке Тисе о евиденцији пловних објеката и о томе да ли неко од власника чамаца пријавио нестанак; да се Тужилаштво изјасни да ли је [REDACTED] нуђен статус заштићеног сведока у време давања исказа; да се прибави писмена кореспонденција између Тужилаштва и овог сведока; да Тужилаштво достави доказе ко је донео одлуку да се затражи или не затражи изручење [REDACTED] и да се од Тужилаштва затражи извештај како је он постао сведок у овом поступку; да се прибаве списи из Мађарске, „поступак где је [REDACTED] ослобођен“ и да се од ПУ Суботица прибаве све личне карте оптужене Јованке Коледин, на околност да ли је икад имала дугу косу,

налазећи да је чињенично стање у овој кривично-правној ствари у потпуности утврђено на основу доказа који су изведени на главном претресу, те да би извођење ових доказа било сувишно и непотребно и да би само допринело непотребном пролонгирању овог кривичног поступка;

-заједнички предлог бранилаца оптужених Ђурашевић Јосипа и Каримовић Јосе, адвоката Бисерке Крпић, оптуженог Безег Дејана, адвоката Зечевић Стеве и оптужених Исени Ардина, Арифи Сабехудина и Исени Абедина, адвоката Јоловић Немање да се утврди идентитет [REDACTED] у односу на његове личне податке,

налазећи да је у овом кривичном поступку неспорно утврђен идентитет [REDACTED], због чега је овај доказни предлог оцењен као сувишан и непотребан;

-предлози браниоца оптуженог Безег Дејана, адвоката Зечевић Стеве да се у наставку доказног поступка у својству сведока испитају [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] и [REDACTED], чија су својства и околности ближе наведени у поднеску; да се од МУП-а Р.Србије, Полицијска управа у Суботици, прибави извештај која возила су била регистрована на име оптуженог Безег Дејана у временском периоду од 10. до 14.10.2009. године; да се од Агенције за привредне регистре затражи извештај када је основано и ко је оснивач фирме „Велеглас“ ДОО Суботица,

налазећи да је чињенично стање у овој кривично-правној ствари у потпуности утврђено на основу доказа који су изведени на главном претресу, те да би извођење ових доказа било сувишно и непотребно и да би само допринело непотребном пролонгирању овог кривичног поступка;

-заједнички предлози бранилаца оптужених Ђурашевић Јосипа и Каримовић Јосе, адвоката Бисерке Крпић и оптуженог Безег Дејана, адвоката Зечевић Стеве да се у наставку доказног поступка у својству сведока испита [REDACTED], односно да се најпре од ЕУЛЕКС-а и евентуално од тужилаштва са Косова прибави извештај о његовој тачној адреси; да се испита у својству сведока [REDACTED]; да се од Пограничне полиције Мађарске затражи извештај да ли у пограничном делу између Републике Србије и Мађарске, на реци Тиси, постоји видео надзор и да се исти прибави ако постоји,

налазећи да је чињенично стање у овој кривично-правној ствари у потпуности утврђено на основу доказа који су изведени на главном претресу, те да би извођење ових доказа било сувишно и непотребно и да би само допринело непотребном пролонгирању овог кривичног поступка, а посебно имајући у виду да се Халас Золтан налази у затвору у Мађарској, у Сегедину, да му је редовни истек казне 12.07.2019. године, како је овај суд обавештен путем међународне правне помоћи дописом Министарства правде, Сектора за међународну правну помоћ, број 713-03-2707/2017-08 од 22.09.2017. године, у чијем прилогу се налази одговор Министарства правде Мађарске број XX/NBEJFO73769 од 11.09.2017. године, а поводом замолнице овог суда и оверени превод наведеног дописа, који је у суд примљен дана 09.10.2017. године (прет.рег.6: стр.списа 950/412 и 951/412, те 962/421);

- предлози браниоца оптуженог Дестани Ридвана, адвоката Марине Јовановић Бајовић да се у својству сведока поново испитају већ испитани сведоци [REDACTED] и [REDACTED], као и да се прибаве списи овог суда К-По1 272/10 и да се као сведок позове тумач из тог предмета; да се изврши поновно вештачење од стране УКП, ССИМ, Одељења за електронски надзор,

- предлог браниоца оптуженог Маравић Горана, адвоката Петрић Славка да се од такси удружења „Стари екотакси“, прибави податак које је боје табла тог такси удружења,

- предлози браниоца оптужених Исени Ардина, Арифџи Сабехудина и Исени Абедина, адвоката Јоловић Немање да се од МУП-а Републике Србије прибави извештај о томе да ли су и које исправе биле потребне 2009. године, да би грађани држављани Републике Србије, могли да прелазе са уже територије Србије на територију АП Косово и Метохија, те да се од МУП-а Републике Србије и МУП-а из Приштине прибави извештај да ли је [REDACTED], сведоку у овом поступку, издата путна исправа; да се прибави извештај од пограничне полиције Мађарске и Србије у Суботици да ли су и када обавештени и на који начин о незгоди, као и да се од пограничне полиције Мађарске прибави податак када је и са ког броја [REDACTED] обавестио полицију о незгоди, као и да се испита као сведок [REDACTED],

- предлог тадашњег браниоца оптуженог Шипош Атиле, адвоката Инђић Драгана, дат у уводном излагању на главном претресу 23.02.2012. године да се од Регионалног центра пограничне полиције за границу Мађарска-Србија-Мађарска у Суботици затражи извештај која су службена лица у том временском периоду била задужена за обезбеђење граничног појаса код Мартоноша,

- предлози браниоца по службеној дужности оптужене Коледин Јованке, адвоката Коцић Ивице да се од Завода за урбанизам града Суботице, прибави

извештај да ли је и када асфалтирана улица Палмотићева број 73 у Суботици и да ли је она икада била калдрмисана и да ли се око те улице налазе њиве, као и да ли је и када била асфалтирана улица Цељска у Суботици и да ли око Цељске улице у Суботици постоје њиве; да се изврши радња препознавања опт. Коледин Јованке, од стране оштећеног [REDACTED]; да се [REDACTED] изврши показивање куће опт. Јованке Коледин, Суботици, у Улици Палмотићевој број 73 и куће у Суботици, улица Цељска број 2; да се изврши препознавање сведока [REDACTED] од стране [REDACTED],

- предлози оптужене Коледин Јованке да суд по службеној дужности затражи бројеве мобилних телефона свих оштећених и да се лоцирају апарати по базним станицама и ћелијама за време критичног догађаја у ноћи између 13/14.10.2009. године; да се изврши увид у фотографију која је достављена у прилогу поднеска од 16.01.2017. године, на околност да ли је имала дугу косу,

налазећи да је чињенично стање у овој кривично-правној ствари у потпуности утврђено на основу доказа који су изведени на главном претресу, те да би извођење ових доказа било сувишно и непотребно и да би само допринело непотребном пролонгирању овог кривичног поступка.

Суд је одбацио следеће доказне предлоге Тужилаштва за организовани криминал:

- да се као доказ прочита допис СБПОК-а 03/4-1 „О“ Стр. пов. број 230.558/09 упућен ТОК-у (страница 759),

- да се као доказ прочита записник о саслушању осумњиченог Маравић Горана СБПОК КУ 24/10 од 27.02.2011. године (страница 1349-1351),

- да се као доказ прочита потврда о привремено одузетим предметима од Исени Абедина, УКП-а 0374-1 број 8/11-2, од редног броја 1 до 3 (страница 1370),

- да се као доказ прочита решење о задржавању лица Исени Абедина СБПОК КУ 24/10, ЛС 26/11 (страница 1372),

- да се као доказ прочита решење о задржавању лица Коледин Јованке СБПОК КУ 24/10, ЛС 28/11 (страница 1384),

- да се као доказ прочита наредба Ки-По1.бр.10/11 од 01.03.2011. године да се окр.Коледин Јованка пусти на слободу (страница 1462),

- да се као доказ прочита записник о саслушању осумњиченог Ајдини Сабедина Ки-По1.бр.10/11 од 17.03.2011. године (страница 1683-1688),

- да се као доказ прочита записник о испитивању сведока [REDACTED] сачињен пред Посебним одељењем Вишег суда у Београду Ки-По1.бр.10/11 од 09.05.2011. године (страница 1961-1963),

- да се као доказ прочита решење Апелационог суда Кж2-По1.бр.109/11 од 06.05.2011. године (страница 1967-1969),

- да се као доказ прочита молба окр.Дестани Ридвана од 18.04.2011. године (стране 1948-1949),

имајући у виду да је Тужилаштво за организовани криминал на главном претресу одустало од извођења ових доказа.

Одбране оптужених

Изјањавајући се о **кривици**, сви оптужени су изјавили да нису криви, јер не признају да су учинили кривична дела за која су оптужени.

Суд је на главном претресу, у **доказном поступку**, најпре **испитао и саслушао оптужене**:

Оптужени Ђурашевић Јосип, приликом саслушања, у својству осумњиченог, у преткривичном поступку у присуству браниоца дана 27.02.2011. године, као и у претходном кривичном поступку 01.03.2011. године, није желео да износи своју одбрану. **Приликом саслушања на главном претресу** изјавио је да није крив, те да није учинио дела која му се оптужницом стављају на терет. Није тачно да је организовао криминалну групу, нити предузео друге радње које се наводе у оптужници. Надимак му је „Јосо“ – „Јосо зидар“ или „Јосо таксиста“, док га никада нико није звао „Јоца Буњевац“. За трагичан догађај на реци Тиси сазнао је из „градских прича“ и да су у Суботици људи од стране полиције привођени, приморавани да га терете, за шта су им нуђене и паре. Поменуто је чуо како од људи који су привођени, извесног Месарош Золтана - Золике, Небојше, Блашка, тако и у непосредном контакту од овде оптужених Маравића и Каримовића. Није се скривао, нормално је живео, био код своје куће, радио на градилишту иако је знао да су људи привођени у полицију неких 5-6 дана после догађаја на Тиси. Од оптужених лица познаје *Маравић Горана* и *Каримовић Јосу*, док *Безег Дејана* и *Коледин Јованку* зна само из виђења. Са *Маравић Гораном*, је таксирао негде крајем '99. или 2000. године, када је прешао у удружење где је Маравић радио, где су се и упознали и радили заједно све до јула-августа 2010. године, када је одјавио фирму. Дешавало се да као таксиста, вози лица преко границе, у Мађарску, али легално, са визама. Међу њима је било и лица албанске националности са Косова. Појаснио је да када се иде преко границе, такси ознака се мора скинути и радио станица склонити, док таксиметар не мора. Са Маравићем се није дружио приватно, дружили су се на послу, као и сви други таксисти. Такси станица налазила се у самом центру града, где је постојала једна агенција која се зове НТ „Травел“, а која је „правила“ мађарске визе, преко мађарског конзулата. Иначе, приватно је код родитеља Маравић Горана, са којима Горан живи, радио на кући фасаду и један део ограде, пошто се бави и грађевином. Обојица су таксирали по граду, а дешавало се и од те агенције, коју је споменуо, до неких пансиона, док су путници чекали визе или ако би оставили број, па да их путници позову када им је готова виза да дођу, па да се договоре да их возе преко. *Каримовић Јосу* је упознао почетком 2008. године у једном кафићу, а знао га је од раније само из виђења по граду. После неког времена су се срели, када му је дао свој мобилни телефон јер је Каримовић градио кућу, па је питао (Ђурашевића) да ли би му нешто правео на кући. Каримовићу је тада рекао да тренутно нема времена, али му је оставио број телефона да би му се исти јавио уколико му затреба неки материјал, пошто зна где има јефтинијих материјала. На тај начин је почело њихово дружење, те је тако Каримовић и навратио код Ђурашевића на једну грађевину, да види Ђурашевићеве радове, и то учинио више пута јер му је било успут - на путу ка

кући. Даље је објаснио како је 2010. године, почео Каримовићу да ради стиропор на кући (изолацију), што у међувремену (до дана када се изјашњавао), није било завршено, јер је почела зима, па је био договор да се са радовима настави 2011. године. Каримовића зна као човека који је у једној угледној фирми био возач директора. *Безег Дејана*, зна из виђења јер исти станује близу ауто-пијаце у Суботици, где га је виђао, пошто је често и сам недељом одлазио на ту ауто пијацу. Што се тиче њиховог контакта, он се десио након што је у „Војвођанским сваштарама“, које иначе прати због огласа за плацеве и старе куће, које би куповао, дотеривао, а затим продавао, пронашао оглас за плац на који се јавио, у ком тренутку није ни знао с ким разговара (а радило се о Безег Дејану) и с тада непознатим мушкарцем се договорио да се нађу сутрадан. Када су се, по договору, сутрадан срели, напомиње да је тек онда видео о коме је реч и да је то заправо тај момак који продаје ауте на ауто-пијаци. Пошто тада до купопродаје плаца није дошло, тврди да се више никада није чуо са Безегом. *Коледин Јованку* познаје, такође из виђења, јер се возила њиховим таксијем 2005-2006. године. Додаје да је 2007. године, код Коледин Јованке одвезао неке муштерије, а радило се о лицима која су, испред њихове такси станице, испред „НТ тревел“ агенције чекала визу, барем како су му саопштили, а са којима је био неки човек који му је дао адресу где да одвезе поменута лица. Ђурашевић у ствари није ни знао да лица треба да одвезе код Коледин Јованке, те је то тек схватио када је стигао на адресу која му је претходно дата. Даље је навео да је људе, који су чекали визу у агенцији, возио неколико пута код Коледин Јованке током 2007. године, с тим што се по њих никада није враћао, па му није ни познато шта се с њима даље десило, односно да ли су добили визу или не. Код Коледин Јованке је лица возио на смештај 2007. године укупно пар пута, а након тога више не. Конкретном приликом било је троје путника када је на такси станици, неки њему непознат човек, висок око 180 цм, мршав, са залисцима, који је био с тим лицима и који је јако добро говорио српски, рекао адресу Коледин Јованке тражећи да поменута лица одвезе тамо. Агенција о којој је говорио је била удаљена од такси станице око 50 метара и у питању су биле случајне муштерије које се претходно нису најављивале. Са Јованком никада није причао ништа, па ни везано за те људе тамо које је она примила на смештај, нити је с њом имао контакт након догађаја на Тиси из 2009. године. Од тог доба с Јованком није имао никакав проблем, нити су се свађали, нити виђали и чули. Није му јасно зашто га Коледин Јованка својим исказом терети, па како је на претресу чуо да се против ње води још неки поступак, претпоставља да Коледин Јованка на тај начин брани себе. Навео је да не зна да ли је било када био у контакту с лицем по имену [REDACTED], *Исени Абедином*, [REDACTED]. Није му познато ко је [REDACTED], звани „[REDACTED]“, нити је за њега чуо. [REDACTED] је упознао у Мађарској 2006. године када је возио лица до места Абда, поред Ђера, где их је исти чекао код једног ресторана и где су се упознали. [REDACTED] је тада био у друштву још једног лица. Путници су отишли даље, [REDACTED] је остао у ресторану, те му се Ђурашевић придружио како би се мало одморио. Том приликом су причали, па је сазнао да [REDACTED] у Аустрији има своју грађевинску фирму. Никада међу њима није постојао договор да се врши било какво, па ни легално пребацивање људи за Мађарску. Не може да се сети да ли је било када у неком телефонском разговору спомињао реч „сестра“, а да се то у ствари није односило на основно значење те речи, него на неко друго значење [REDACTED] је другарица Ђурашевићеве супруге, а обзиром да је изјавила неистине о Ђурашевићу, исти дозвољава могућност да је и на њу вршен притисак иако му то није познато. Како је оптужени даље навео, а имајући у виду, како је сам рекао да ће га суд вероватно питати шта је радио 13, 14. октобра 2009. године, изјавио је да је у то време, 2009. године, било доста проблема у његовом браку, пошто му је жена

средином 2009. сазнала за тадашњу љубавницу, [REDACTED], код које је проводио доста времена, а са којом је био у вези све до средине 2010. године. Пре хапшења, додаје да је био код брата у Хрватској, а ухапшен је по повратку у Србију, иако пре тога са њим није обављен било какав информативни разговор. Пре хапшења, са оптуженим није обављен никакав информативни разговор. Полиција је, поред осталих, привела и [REDACTED], која му је тада испричала да су од ње тражили да га терети, да „прича, односно призна“ да је држао људе код ње, претећи јој да ће рећи његовој супрузи за њихову везу, да ће јој узети децу и да ће отићи у затвор. На питање председника већа, уколико је његова супруга знала за њихову везу још 2009. године, како онда објашњава да је приликом испитивања, 2010. или чак и 2011. године, на тај начин вршен притисак на [REDACTED], опт. Јосип Ђурашевић је изјавио да је његова супруга знала за њихову везу, али није била сигурна, те да је [REDACTED] такође било познато да супруга зна, обзиром да јој је он сам то рекао 2009. године. Након његовог хапшења, супруга [REDACTED] и ћерка су такође биле на разговору у полицији где су и супрузи претили да ће је затворити уколико „не призна“. У октобру месецу 2009. године имао је један стални број мобилног телефона - 063/785-77-77 који му је касније украден, као и телефон који је често мењао, чијег броја не може да се сети, а преко ког је разговарао са љубавницом. Многе телефоне је користио тако да свих бројева није могао ни да се сети. Такође, није могао да се сети да ли је у октобру месецу 2009. године имао телефонску комуникацију са неким од оптужених или са лицима албанске националности, те оставио могућност да је имао. Даље је изјавио да је у октобру 2009. године вероватно био у телефонској комуникацији са Каримовић Јосом, с обзиром да је Каримовић често навраћао код њега на градилиште, док са Безег Дејаном није, с обзиром да га је упознао на начин на који је претходно описао, а осим тога, њих двојица се ни не познају добро. Са Маравићем се дружио док су радили у такси фирми, а након што је он – оптужени Ђурашевић престао да таксира, ретко. О кријумчарењу људи никада нису причали. Маравић Горану никада није предавао неке људе да би их даље превозио с тим што се дешавало да замоли Маравића да преузме неку возњу, уколико је на градилишту и обрнуто. У питању су биле чисте другарске замене. Није се сећао да ли се то некад дешавало у односу на лица албанске националности, јер, како је рекао „на телефону не можеш да видиш ко те зове“. Никада муштеријама није говорио ништа у вези са мобилним телефонима, о томе да ли требају да их користе, искључе или било шта на ту тему. Није знао да ли се дешавало да неко треће лице од њега захтева да људе прими на смештај, односно да обезбеди смештај за неке људе албанске националности у Суботици, нити је он то радио, с тим што се дешавало да људи који су чекали визе тражили да их он одвезе у неки пансион у који су редовно, уредно пријављени. У питању су разна места код „Малкома“, „Хиподрома“, „Европа“, „Голуб“, „Палић“. У октобру 2009. године возио је „Пасата“. Мађарски језик не говори. На Косову никада није био, а једном приликом је ишао само до административне линије када је имао такси возњу из Суботице до Мердара, пре 2009. године, коју је наручио адвокат, покојни, Владан Батић, за своју клијенткињу коју је преузео испред суботичког суда. Како је, надаље објаснио, истражном судији је рекао да није спреман да изнесе одбрану, из разлога што је после хапшења био ван себе, уморан и није знао шта га је снашло. **Приликом саслушања на главном претресу, опт. Јосип Ђурашевић** је додао да је због узбуђености и шока због оптужбе која га терети, а и због тога што је, како је рекао, затворио свеску са белешкама коју носи са собом – „није читао или подсетио се, већ напамет причао оно чега се сећа“, заборавио у ранијој изјави при којој у потпуности остаје, да наведе да је критичног дана, 14. октобра 2009. године био на рођендану код своје тетке [REDACTED] коју, након смрти биолошке мајке, доживљава као

мајку јер је бринула о њему и брату, где иначе на тај дан сваке године борави са својом породицом, супругом и ћерком, негде од 19.00 до 23.00 часа. Конкретне вечери, после 23.00 часа оптужени је супругу и ћерку одвезао кући, а он отишао код [REDACTED] где је био све до негде после поноћи. Боравка код тетке критичног дана оптужени се, како је рекао, сетио тек кад је, после претреса одржаног дана 14.11.2011. године када је износио одбрану, отишао у собу и схватио шта је причао односно шта је све заборавио да каже. Даље је навео да, после изношења одбране први пут, није имао прилику да то изнесе. Након што се сетио теткиног рођендана, о томе је причао са супругом када му је била у посети у притвору и рекао јој да је заборавио да каже то. Супруга му је тада рекла да је «будала» када је заборавио такве ствари да каже. Конкретног рођендана и времена боравка код тетке се сећа јер је размишљао и о томе разговарао и са супругом, а пошто је супругу тада већ знала за љубавницу, претпоставила је да оптужени иде код ње због чега су се тада и свађали приликом његовог одласка. За време док је био код љубавнице, а супрузи [REDACTED] рекао да таксира, оптужени је био доступан на телефону чији је број [REDACTED] имала, али се нису чули. Поменутог дана, као ни дан пре тога, оптужени се није чуо телефоном ни са тетком на чијем је рођендану био, како би претходно најавио свој долазак, с обзиром да је тетка знала и очекивала да ће они доћи јер јој на рођендан иначе одлазе сваке године већ дужи временски период уназад. Теткина кућа је од његове удаљена око 6 километара. На питање председника већа да ли тетка увек код куће слави рођендан, оптужени је одговорио „Претежно сачека кући нас“.

Оптужени Маравић Горан, приликом саслушања, у својству осумњиченог, у преткривичном поступку у присуству браниоца дана 27.02.2011. године, као и у претходном кривичном поступку 01.03.2011. године, није желео да износи своју одбрану. **Приликом саслушања на главном претресу,** у потпуности је негирао извршење кривичног дела које му је оптужницом стављено на терет, тврдећи да никада у животу није чуо да се преко реке Тисе илегално прелази граница, да од оптужених познаје *Ђурашевић Јосипа*, „веома мало“ *Каримовић Јосу* и «скоро никако» *Коледин Јованку*. *Ђурашевић Јосипа* познаје неколико година уназад од момента када је, као таксиста, дошао у „Хало“ такси. Познато му је да се бави грађевинским радовима. Изјавио је и да му као таксисти други уступали своје возње, када нису могли да стигну, као што је и он другима уступао своје возње, у обратној ситуацији. Тако се дешавало да га назове *Ђурашевић Јосип* и да га пита да ли је слободан да преузме возњу. Никада му *Ђурашевић* није рекао да су у питању лица албанске националности или други људи са Косова, који планирају илегално да пређу границу. Иначе, за себе је навео да је само једном био на граници са Косовом, што се десило пре 5-6 година. Позив је био на његов лични телефон 063/512-521, једини који је поседовао, када је најпре, отишао на гранични прелаз Келебија, а потом и до "граничног" (административног) прелаза са Косовом. Иначе, *Ђурашевић* му је изводио грађевинске радове на кући. Што се тиче оптуженог *Каримовић Јосе*, рекао је да су га, приликом хапшења 27. фебруара 2011. године, инспектори извели из куће и увели у путнички аутомобил марке „Пежо“, поставили га да седне позади, при чему је један инспектор сео са његове десне, а други са леве стране, навукли су рукавице на руке и почели да га ударају песницама у главу. Када их је питао што то раде исти су му само поставили питање „Да ли познајеш Каримовића?“. Када им је одговорио да га не познаје, инспектори су наставили са серијом удараца и тако пар пута. Када је дошао у ЦЗ, докторка је констатовала малу отеклину на глави. Дакле, *Каримовића*, наводи да уопште не познаје, сем што га зна само као „Јосу“, колегу своје супруге, који са њом ради у истој фирми. Са *Каримовићем* никад није

сарађивао, сем што му је исти једном приликом учинио услугу, пошто за себе каже да се бави продајом штенаца бордошких доги, одневши му штене до Београда, пошто тамо често путује и то преко супруге. Што се тиче *Коледин Јованке*, с њом никада није имао никакву телефонску комуникацију тако да није истина да га је Коледин Јованка питала где се налази Ђурашевић Јосип. Коледин Јованку искључиво зна као муштерију „Хало“ таксија и никако другачије. Такође, није тачно да је возио црвеног „Форда“, да је довозио муштерије код ње у двориште, као и да га је истерала из дворишта. Изричит је да никада у животу није био код Коледин Јованке у дворишту. Даље, није истина да је носио качкет да би се крио јер нема разлога да се крије ни од кога. Негирао је да је Ђурашевић Јосипу био „десна рука“ јер никад никоме у нелегалним радњама то није био. Никада са Ђурашевић Јосипом није био на Косову, нити је знао за његове махинације, како говори Коледин Јованка, нити је икада скупљао или разносио паре по Суботици за Ђурашевић Јосипа. Када су га у полицији 27. фебруара 2011. године испитивали, одвели су га у просторију са рачунаром где су окренули монитор према њему и показали му слику Коледин Јованке. Прво њихово питање је било од кад она носи кратку косу на шта је одговорио да Коледин Јованку није видео пар година, али да је зна одувек са кратком косом. Након тога, од оптуженог су затражили да их одведе на адресу где станује Коледин Јованка, коју су му претходно показали, иако је она њему позната јер је Коледин Јованку, као муштерију, возио управо на ту адресу, те након што су у ауто двојица инспектора сели напред, а оптужени и још један полицајац сели позади, тај што је сео позади, почео је да врти пиштољем. Када су стигли у улицу Палмотићеву, где станује Коледин Јованка, прво њихово питање је било од кад та улица има асфалт, на шта је оптужени одговорио да је 12 година таксиста и да зна да од тада у тој улици постоји асфалт. Када су стигли испред куће Коледин Јованке, њихово друго питање је било, од кад је капија направљена од стакла, на шта је оптужени изјавио да не зна, а да се види да је стакло старо и да вероватно дуго стоји тамо. Што се тиче [REDACTED], рекао је да га никада нико није звао, па ни [REDACTED], да довози муштерије, да их преузме, а да је при том знао да ће та лица илегално да пређу границу. Увек је одлазио на телефонски позив. Никада није ни размишљао одакле су путници, ко их је довезао, нити где ће да иду након изласка из његовог аутоа. Такође није истина да су се он и [REDACTED] чули хиљаду пута јер је то просто немогуће. Необјашњиво је да је [REDACTED] знао да је преузимао лица (говори о себи), да је стајао 20 метара од места где [REDACTED] оставља муштерије, а да при том исти није знао да је његов ауто сиве металик боје, а не тегет, као што није знао и да је његова такси табла била јарко зелене боје, пошто је удружење стари „Еко“ такси, а не жуте боје, како наводи [REDACTED]. У погледу исказа [REDACTED] који је навео да је тај таксиста рекао да што пре сви пређу код њега, оптужени је изјавио да он тако нешто сигурно није рекао нити је имао разлога да каже тако нешто за било коју муштерију своју, нити је разговарао са возачем „Форда“ сијере“, како је даље навео. Осврћући се на изјаву опт. Ђурашевић Јосипа који је на питање председника већа, одакле му сазнање да је у односу на Маравића и Каримовића вршен притисак, а имајући у виду да се они до момента изјашњавања Ђурашевића на главном претресу нису изјашњавали у поступку, одговорио „То се целу годину дана причало по граду и у кафићу, колико смо пута седели и разговарали о томе“, опт. Маравић Горан је изјавио да никада није седео у групи са Ђурашевићем и Каримовићем, да је са Ђурашевићем ретко седео, а са Каримовићем никада. Са Ђурашевићем је одлазио на кафу док су радили заједно у „Хало“ таксију, а након што је Ђурашевић напустио то удружење, није. Никада није чуо за „[REDACTED]“. Са Коледин Јованком и [REDACTED] никада није био у завади или било каквом сукобу. Возио је „Пасата“ 2002. годиште. Правила удружења налажу да се, када се

прелази гранични прелаз, скида такси табла или евентуално ако се одлази у други град. У „Хало“ таксију је радио од 1998. године па све до јануара 2008. године, када је из „Хало“ таксија прешао у стари „Еко“ такси, где је био до краја 2009. године. Знао је бар двојицу таксиста у Суботици који су у време када је оптужени возио, возили тегет „Пасата“. Дешавало се да у таксију буде путника који говоре албански језик. Могуће је да је у октобру 2009. године био у телефонској комуникацији са Ђурашевић Јосипом и Каримовић Јосом, с обзиром да Каримовић ради заједно са његовом супругом у истој фирми. Наиме, дешавало се да га по том основу његова (Маравићева) супруга често зове с Каримовићевог телефона, пошто је он увек имао додатних кредита, а она у то време није била на претплати како би се договорили у вези преузимања кључа. Мисли да он Каримовића никад није назвао, сем кад му је штене одвезао у Београд. У полицији у Београду, у СБПОК-у су га терали да „сведочи“ против оптуженог Ђурашевића. Том приликом били су присутни он, његов тадашњи бранилац, адвокат Драган Андрић и два инспектора. У једном моменту, један од инспектора је устао и одвео Драгана Андрића у другу просторију, док је други инспектор, који је са оптуженим остао у просторији, а чије име оптужени није знао, с тим што би га препознао, почео с причом „знамо ми да ти немаш никакве везе са овим кривичним делом, ти си само радио свој посао таксисте. Нама треба Ђурашевић Јосип. Ми имамо своје новчане фондове, спремни смо да ти понудимо за исказ да ти је Ђурашевић дао вожњу, да он, Ђурашевић, стоји иза тих вожњи“. То се десило 2-3 недеље пре у односу на 27.02.2011. године, када је, како за себе каже, саслушаван у полицији. Том приликом није му речено зашто треба да терети Ђурашевића. Драган Андрић био је присутан кад су га хапсили и одвели у граничну полицију у Суботици, као и при сачињавању записника. Није му познато да је вршен било какав притисак у односу на Каримовића. У полицији није подлегао том притиску и није се изјашњавао. Иначе, како је рекао, у полицији и код истражног судије, желео је да да изјаву, али му његов бранилац, адвокат Драган Андрић, који је у то време био запослен код адвоката Бисерке Крпић у канцеларији, браниоца опт. Ђурашевића, није дао, а оптуженом је због тога и јасно зашто му није дао. Након описаног „догађаја“ у полицији, када су га, како је рекао, терали да терети на неки начин Ђурашевића, могуће је да је седео са Ђурашевићем у кафани и да му је то испричао. Ђурашевић тада није могао да верује шта му прича. Једном приликом су му полицајци рекли, у Граничној полицији или у СБПОК-у, што није могао тачно да се сети, „кад будемо ми долазили по Ђурашевић Јосипа, гореће читава Суботица“. Он лично никада није рекао Ђурашевићу да се склони. Први пут када је био позван на разговор у Граничну полицију, пред инспектором [REDACTED] и још једним инспектором, чије име није знао, рекли су за несрећан случај од 14. октобра 2009. године, па је, када је дошао кући, рекао супрузи да су га питали где је био тог дана, а она се сетила да су се почели забављати тог датума, тачније 14. октобра 1992. године и да су тад, после њеног посла, отишли на пиће.

Оптужени Каримовић Јосо, приликом саслушања, у својству осумњиченог, у преткривичном поступку у присуству браниоца дана 27.02.2011. године, као и у претходном кривичном поступку 01.03.2011. године, није желео да износи своју одбрану. **Приликом саслушања на главном претресу** у потпуности је негирао извршење кривичног дела које му је стављено на терет, као и чињеничне наводе, те је навео да је *Ђурашевић Јосипа* знао из виђења од 2008. године, као човека који се бави таксирањем. Фирма у којој је тада радио налазила се близу такси стајалишта где је Ђурашевић таксирао. Упознали су се у кафићу „Сити“ који се налази у насељу „Зорка“, где је једном приликом био са друштвом, а Ђурашевић такође са својим, па су после извесног времена спојили столове и мало успут попричали, где му је

Ђурашевић и рекао да се поред таксирања, бави и грађевином. После извесног времена, ова двојица оптужених срели су се у граду и попричали мало, где је Ђурашевићу рекао да га занима његово бављење грађевином, пошто је и сам у то време дигао стамбени кредит и био у изградњи куће, те му је Ђурашевић тад рекао да му се, кад год му буде шта требало, обрати њему, пошто он зна где има јефтинијих ствари - прозора, санитарија. После тога, Ђурашевић му је причао да на Бајском путу има кућу коју тренутно реновира и пар пута му је рекао „наврати ако будеш тамо, да видиш како радим“, па како му је тај Бајски пут успут, кад се враћа с посла кући, тамо је навраћао. У септембру-октобру 2010. године, Ђурашевић му је довео стиропор како би поставио изолацију на кући, али исто није завршено на пролеће, како је договорено, јер су обојица у међувремену ухапшени. Што се тиче *Маравић Горана*, познаје га отприлике 10 година, и то тако што његова (Маравићева) супруга [REDACTED], ради са њим у истој фирми „Макс-екс“. Познато му је да је Маравић таксиста. Нису се дружили, ишли на пиће, нити чули телефоном, осим евентуално ако би га Маравићева супруга, позвала са његовог мобилног, пошто би се кључ од радње и возило обично налазили код њега, уколико нешто затреба. Такође, на молбу [REDACTED], у лето 2010. године, Маравићу, који се бави узгајањем паса, је одвезао једно куче за Београд. Даље је навео да *Безег Дејана* такође познаје из виђења и то из основне школе „Ђуро Салај“ у коју су заједно ишли. Познато му је да се Безег Дејан бави продајом аута које довози из иностранства. Виђао га је на ауто-пијаци недељом. Кад би га видео, поздравили би се, с тим што с Безегом никада није био близак толико да би с њим седео и да би се чули телефоном. *Коледин Јованку*, исто познаје, јер је 2007. држала кафић „Чикаго“ у који је одлазио, дакле само као газдарицу тог локала. Иначе, за себе је навео да је запослен у фирми „Макс-екс“ од 1996. године, као возач директора, где је његова обавеза да малтене 24 сата буде доступан. Иначе, радио је од седам до три – четири сата поподне. Возило које је користио у фирми и које је било стално код њега, јесте „Фиат Диабло“, београдских регистарских ознака, који поред возачког и сувозачког места, има још једно седиште позади на које могу да седну три особе, док део аута, иза тог седишта, који је преграђен са жичаном преградом, има отприлике 50 – 60 сантиметара, а где може да се стави неки додатни терет. Поменуто возило има прозоре са стране, док са задње стране нема. Навео је да изглед возила које је возио, није одговарао опису возила који је дао [REDACTED]. У правцу Мартоноша ишао је једино код свог пријатеља Маћике на „малу пијаци“, која је од Мартоноша удаљена 10-ак километара и то заједно са својим пријатељем [REDACTED], пошто су пекли ракију заједно, затим у једну дискотеку на Шупљаку, као и због фирме код човека који продаје прасиће. За догађај на Тиси чуо је преко телевизије и у новинама у децембру 2009. године. У децембру 2009. године, пријатељ оптуженог, по имену [REDACTED] је оптуженом први пут рекао да се поједини инспектори распитују о њему, рекавши му „распитују се поједини инспектори о теби да се бавиш са неким нелегалним радњама“, на шта је оптужени одговорио „стварно не знам о чему причаш“, а Горан рекао „рећи ћу ти“. У питању је био бивши службеник полиције, који је на жалост извршио самоубиство 30. децембра 2009. године. Изнео је да је 22. фебруара 2010. добио позив да се јави у пограничну полицију на информативни разговор код инспектора [REDACTED]. Том приликом поменути инспектор му је рекао да је виђен да седи у друштву појединих људи који су, како је рекао, мало сумњиви и да треба да да изјаву да ли зна чиме се ти људи баве, шта раде, одакле им паре. Када је питао који су то људи у питању, инспектор је споменуо имена неких лица - [REDACTED], Јово, Марјан, али и Ђурашевић Јосипа где је оптужени објаснио на који начин га познаје. Тада му је такође рекао да би требао да иде и у Београд, у СБПОК, на информативни разговор. Оптужени је, надаље, детаљно описао на који начин су

га у полицији уцењивали и притискали, па и тукли у више наврата, захтевајући од њега да лажно терети Ђурашевића да је организатор групе, која је извршила предметно дело, а да је он искоришћен за превоз тих људи, нашта и поред свега није пристао. У вези Маравића, напоменуто је да је за притиске на њега чуо тек у судници. Истакао је да са њим никада није седео. Број мобилног телефона који је користио и једино поседовао јесте 065/9888004, у питању је фирмин број који оптужени користи од 2005. или 2006. године. У периоду од 11. до 15. октобра 2009. године, оптужени је изјавио да са Ђурашевићем није контактирао путем телефона, са Маравићем је објаснио на који начин је то чинио, док са осталим лицима, која зна из виђења, није. Сећао се да не само у наведеном периоду, већ уопште у октобру месецу 2009. године, није био у телефонској комуникацији са Ђурашевићем, али да јесте у новембру исте године, јер је то видео у списима предмета. [REDACTED] је колегиница из фирме, а [REDACTED] бивша девојка са којом у октобру 2009. године није био у вези. Број телефона 065/46-07-995 му није познат, први пут га је видео у списима предмета. [REDACTED] је, како је објаснио, на њену молбу купио телефон, а још док су се дружили дао јој је једну картицу (062/12...) јер јој се свидео број. Иначе, [REDACTED] је такође позивана у пограничну полицију, позивана је у својству неког сведока ради информативног разговора, а тамо су јој за њега рекли да се бавио кријумчарењем људи и питали је да ли зна нешто о томе, с тим што му је Данијела рекла да су јој чак и претили, да ће рећи мужу за њихов међусобни однос и да ће јој узети децу. Приликом сачињавања записника о његовом саслушању као осумњиченог у полицији у Суботици дана 27.02.2011. године, изјављује да [REDACTED] није био присутан, док сви остали који су потписали записник - записничар [REDACTED], јавни тужилац Гордана Јекић Брадајић, он и Крпић Бисерка јесу, као и још један момак за кога мисли да је инспектор. Није се сећао да ли му је записник прочитан, могуће да јесте, потписао га је јер је тада била присутна и адвокат Бисерка Крпић, његов бранилац.

Према окр. Безег Дејану је, решењем кривичног ванпретресног већа Вишег суда у Београду, Посебно одељење К-По1.бр.44/11- Кв-По1.бр.366/11 од 20.09.2011. године, на основу одредбе члана 304 став 2 ЗКП, било одређено суђење у одсуству по оптужници Тужилаштва за организовани криминал КТ.бр.1/11 од 23.05.2011. године, због предметних кривичних дела, које је на главном претресу дана 11.10.2013. године, након његовог лишења слободе, стављено ван снаге, те одређено да ће се убудуће истом судити у присуству, у овом кривичном поступку. **Оптужени Безег Дејан** је на *главном претресу, приликом изношења одбране*, навео да се не осећа кривим за кривична дела која су му стављена на терет, да није члан криминалне групе, да никаква кривична дела није вршио нити је хтео да врши, а посебно она која се тичу преласка државне границе и кријумчарења људи. Ђурашевић Јосипа је познавао из виђења, са њим се није дружио. Каримовић Јосу је познавао, такође из виђења, из школе, док је Шипош Атилу познавао и са њим се дружио. Што се тиче периода за који се терети, од 10. до 14. октобра 2009. године, навео је да је био код свог доброг пријатеља [REDACTED] из Кикинде, са којим се познаје од '98. године, а упознали су се на ауто-пијаци у Суботици, код неких момака код којих је [REDACTED] поправљао возила. Како је даље навео, код [REDACTED] отишао је 09. октобра 2009. године на свечаност „Дани лудаје“, где иначе сваке године одлази последњих 5 – 6 година, као што [REDACTED] сваке године долази код опт. Безега на „Дужијанцу“ - прославу житних дана. Тада би се углавном кретали по кафићима. Од [REDACTED] опт.Безег се вратио 12. октобра. Супруга опт.Безега није ишла са њим јер су тада имали мало дете, а пошто [REDACTED] није ожењен, већ живи са мајком која је тада такође била одсутна и била код рођака у

околини Гуче, оптужени је код [REDACTED] „чак преспавао“ три ноћи: 09, 10. и 11.10. Дакле, кући се вратио 12.10, пошто га је супруга звала и рекла му да га је звао пријатељ [REDACTED] из Бања Луке, који му доноси цигарете и да треба да му се јави, те је кренуо поподне, негде око 18 часова кући, где је стигао за неких сат и по времена, тј. око пола осам увече. Када је назвао поменутог [REDACTED], исти му је рекао да ће доћи код њега, сутрадан, тј. 13.10. у вечерњим сатима. Овај сусрет су, међутим, одложили због других обавеза. Надаље је објаснио да је 14.10, око 8.00 - 8.30 часова, отишао за Београд, одакле се вратио предвече. Исто је било и наредног дана, када му се, дакле 15.10, јавио [REDACTED] и рекао му да долази код њега. Стигао је тог дана око 18 часова, док је Безег стигао кући тек око 19 часова, пошто је претходно свраћао у Нови Сад, да види да ли има нешто повољније материјала за реновирање пословне просторије које је спомињао. Тог 15.10. [REDACTED] му је рекао да је имао кашњења због границе и квара на возилу, да није имао доста количине „Марлбора“ да скупи за њега, те је том приликом дошао са мањом количином. И тада је [REDACTED] оставио свој ауто, цип, код њега, пошто није био у возном стању, те отишао са својим пријатељем назад, појављујући се тек после два дана са делом за аутомобил који су тада одвукли до мајстора на поправку. Последњи пут, опт. Безег је [REDACTED], како је навео, видео управо тада 2009. године. Један другог су у међусобној комуникацији ословљавали са „Џони“. За Београд је Безег ишао и 16.10. како би завршио радове око магацина. У питању је магацин фирме „Велглас“ д.о.о. из Суботице коју је Безег основао, а који је изнајмљен у Београду, на Аутокоманди. После тога, 17.10. у преподневним часовима, назвао је [REDACTED], да се с њим договори око пребацивања цигара, те га је [REDACTED] том приликом позвао да дође до њега пошто би требало да причају о нечему, тако да је тог 17.-ог отишао код [REDACTED]. Нашли су се код [REDACTED] у селу, у центру Мартоноша, када му је [REDACTED] „саопштио, или рекао шта се десило на реци Тиси“, да су се „потопили неки људи Албанци и да није добро да раде, да пребацују цигаре пар дана, јер због тога има пуно инспектора и полиције, па би требало да сачекају пар дана“. Након тога, отишао је кући и после пар дана опет се чуо са наведеним [REDACTED], када му је исти рекао да је „боље да се не ради још...“. Сложио се, како је објаснио, да не би ризиковао паре које је уложио у цигаре, али и да не би било неких проблема. Пар дана иза тога, за себе је навео да се уплашио због пара које је уложио, те је „цигаре препустио на пијаци“, „препродао“, односно „без зараде их дао на пијаци другим препродавцима како не би ризиковао да му их случајно одузму“, тако да је после тога, а како му је и иначе у том периоду све слабије ишло или „једном, двапут месечно“, прешао је да се бави фирмом. Иначе, додао је да се бави увозом аутомобила, тако што „купи ауто, поправи га, вози мало и прода“, што знају сви. Фирму је основао крајем септембра 2009. године, а већ крајем 2010. године је препустио једној сарадници у фирми, Кучара Ксенији, пошто се нису слагали око вођења фирме. Дана 14, 15. и 16.10. је, како је додао, за Београд кретао из Суботице ујутру, око 08.00 часова, а из Београда се сваког дана враћао негде око 19,00 часова. У Београд је ишао са својим пријатељем Љубишом са којим је реновирао магацин и никакве мајсторе у те сврхе није изнајмљивао, са којим се видео последњи пут пре око годину и по - две. После виђања са [REDACTED], у октобру 2009. године, што је било за „Дане лудаје“, истог је видео на његовом рођендану 20. јануара 2010. године. Након тога, [REDACTED] је долазио за 01. мај (2010. године), код њега на Палић, те је и он, како је истакао, последњи пут на „Данима лудаје“ био код [REDACTED], у октобру 2010. Када је ишао код [REDACTED], опт. Дејан Безег користио је мобилни телефон број [REDACTED], који користи већ 10 година, а осим тог броја имао је и аустријски број који се иначе налази у списима предмета. У свом телефону, од оптужених лица, имао је меморисан број опт. Шипош Атиле, са којим је остваривао телефонску комуникацију. У то време 2009. године, возио је „Голфа 2“,

тегет-црвене боје. Никада није имао у власништву бели цип, нити је такав ауто позајмљивао од других, једино што је његов другар [REDACTED] имао цип светло зелене боје, који он није користио (Безег), а којим му је [REDACTED] довозио цигарете. Шипош Атила је у то време имао „Пасата“, суботичких регистарских ознака. За себе каже да никада није имао „Ауди“, италијанских регистарских ознака, док „Аудија“ јесте возио. Такође, 2009. и 2010. године, није управљао теренским возилом марке „Мицубиши Пајеро“. Међу возилима која је, како је навео, поправљао, возио привремено па продавао никада није био бели цип. На питање адв. Бисерке Крпић, опт. Безег Дејан је навео да никада није контактирао Ђурашевић Јосипа, да с њим није имао било какав разговор телефоном или на други начин, али да га познаје из виђења, пошто станује у истом насељу „Зорка“. Познато му је да је поменути таксиста, пошто га је виђао са такси таблом, као и на ауто пијаци. Својевремено, када је продавао плац, на оглас, објављен у „Сваштари“, јавио се и Ђурашевић Јосип, кога тада по имену није знао. Схватио је да га зна из виђења, тек када је Ђурашевић дошао да види плац, али до купопродаје није дошло. Ђурашевић му је тада рекао да се бави грађевинам и да му плац треба за одлагање материјала. Са Ђурашевићем није контактирао током свог боравка у Аустрији. Накнадно се сетио да га је опт. Ђурашевић Јосип телефоном контактирао и једном приликом када је хтео да замени неког „Југа“ или „Пасата“. Шипош Атилу - „Атија“, као што је наведено, познаје још из детињства, с њим је заједно одрастао, а сем шверца цигарета са Шипош Атилом није имао неки пословни однос. Никада није чуо за надимак „Бела“. Дружили су се и ишли заједно на пецање на „Мртву Тису“ и ту су њих двојица упознали [REDACTED]. Наиме, сама идеја за „шверцовање“ цигара је „дошла“ пошто су „видели да се исто дешава ту на граници“, а онда им је Максим рекао да ту људи „шверцују“ цигаре, па су тада дошли до идеје да би и они могли то да чине. Како је појаснио, идеја за то се јавила код њих, пошто им је поменути „Макса“, рекао да је дуго радио као војно лице на караули на том делу, да добро познаје терен, да тачно зна где се могу пребацити цигаре и када наилази полиција. Цигарете су преносили тако што би [REDACTED] и Шипош Атила, „били напољу“, тачније [REDACTED] би био код такозваног „бента“, који је са десне стране, где је редовна „речна Тиса“ и чекао њега (Безега) да дође, док би у међувремену осматрао, а Шипош Атила би пецао рибу са леве стране где је рибњак „Мртва Тиса“ и чисто осматрао да не наиђе случајно полиција. Када би он (говори о себи), стигао аутом до [REDACTED], [REDACTED] би му се придружио, заједно би прошли кроз двориште карауле, а онда рукама избацивали цигаре из аута. Цигарете би онда преузимао један Мађар, који је његов (Безегов) познаник. На питање председника већа није умео да појасни на који начин је дошло до тога да цигарете преузима управо његов познаник, а не [REDACTED], као и чињеницу да је лично Безег за ту „услугу“, како је навео, давао новац и Шипошу и [REDACTED]. Временски, све се дешавало предвече, између 19 и 20 часова, пошто је [REDACTED] рекао да тад нема полиције, да им је тад смена и да је најбоље да се тада пребаце, док нема полиције. Опт. Дејан Безег је даље навео, да је за ову услугу [REDACTED] и Шипошу давао 50,00 евра. Никада [REDACTED] нити је давао нити је нудио више новца од тога, а из Максимове приче зна да су за пребацивање људи, људи који су то радили узимали по 150,00 евра. Није му познато због чега [REDACTED], овде сведок у овом поступку, говори неистину и то на начин да га терети. Кријумчарењем људи се никада није бавио, сем што је једном приликом када су се он и Максим нашли са једним особом на такозваном „бенту“, [REDACTED] му је рекао, кад га је Безег упитао ко је та особа и шта је, да то неће стварати проблем, да је то неки „Шолти“ таксиста, да је и он рибар и да ти неки рибари [REDACTED] и други, чијих имена опт. Безег није могао да се сети, „раде људе“ у сарадњи са речном полицијом. У вези тог „Шолтија“ таксисте, [REDACTED] му је спомињао, да са

„Шолтијем“ ради и нека „циганка“ која има два сина. За себе тврди, да [REDACTED], никада није давао мобилне телефоне, нити телефонске картице, а комуникацију са „[REDACTED]“ остваривао је преко [REDACTED] телефона, који је имао меморисан у свом мобилном телефону. На питање заменика тужиоца за организовани криминал да ли је са [REDACTED] разговарао телефоном 13. и 14. октобра 2009. године, изјавио је да није, као и да није имао потребу да с њим прича у вези шверца цигарета, јер се поменутом увек јављао, онда када би већ имао цигарете за пребацивање. Иначе, истакао је да му је једном приликом [REDACTED] дао свој мобилни телефон марке „Нокиа“, који је требало да се поправи, који му је, након поправке, вратио преко Шипош Атиле. Међу њима није било шифрованог говора. Договор је био, ако има полиције, да [REDACTED] и Шипош то јаве њему. За „специјале“ телефоне прочитао је тек у оптужници, тако да није знао ни како то изгледа. За догађај на Тиси, [REDACTED] му је рекао у усменом разговору. Након што је то чуо, видео је Шипош Атилу, с обзиром да су се дружили редовно, па су њих двојица о томе причали. Појаснио је да је тај разговор између [REDACTED] и њега, када га је наведени позвао, био 17. октобра 2009, око 14 часова. Том приликом, [REDACTED] је био узбуђен и уплашен. У јулу месецу 2010. године, за себе је објаснио да је био саслушаван у Пограничној полицији у Суботици, у вези „шверца цигарета“, тачније поводом тога што је био на граници и носио цигаре, те да је са цариником имао неки конфликт, након чега је оставио цигаре и побегао са границе, али га полицајци тада нису ништа питали за кријумчарење људи. Други пут, у септембру 2010. године, био је позван у Регионални центар граничне полиције, где га је у вези са догађајем на Тиси саслушао инспектор [REDACTED], и тада је, како је навео, први пут чуо за тај догађај и неку расправу између тих полицајаца и њихових шефова, да се тражи нека кућа са калдрмисаном улицом да се слика, у ствари, „Јованкина кућа“, па пошто су рекли да таква кућа не постоји, рекли су да се нађе тако нека кућа са калдрмом и да се слика. Надаље је описао своју комуникацију у полицији наводно поводом „цигарета“. Иначе, у вези његових активности, додао је да годинама одлази у иностранство, тачније Немачку, Аустрију и Белгију, као и да се одатле враћа, због аутомобила које је увозио. Истакао је, да је 1. маја 2010. године, отишао у Мађарску и Аустрију ради лечења, тачније, проблема са кичмом, а на савет адвоката, вратио се у Србију и „предао“ се полицији. На питање заменика тужиоца за организовани криминал да ли је тај одлазак био пре или после трећег записника о његовом саслушању о коме је причао, опт. Дејан Безег је изјавио да је био после. Није имао сазнања о томе да ли се против њега води неки поступак у Мађарској. Када је тада, авионом отишао из Србије, боравио је у Бечу, где је укупно три пута променио адресу, с тим што је на првој и другој адреси био уредно пријављен полицији. На трећој адреси становао је код пријатеља и није се пријављивао. Месечно, по ауту могао је зарадити 200 – 300 евра, а исто толико и на цигарама.

Оптужени Шипош Атила, приликом саслушања, у својству осумњиченог, у преткривичном поступку у присуству браниоца дана 27.02.2011. године, као и у претходном кривичном поступку 01.03.2011. године, није желео да износи одбрану, али је преко бранилаца тражио да буде саслушан накнадно, те је **приликом саслушања пред истражним судијом дана 18.04.2011. године** изнео своју одбрану, наводећи да Безег Дејана познаје од детињства, да је са њим увек био у добрим односима и да су се дружили. За себе је навео да је страствени риболовац, да од 2007. године и Безег Дејан понекад са њим иде на пецање, па су тако на потезу „Мртве Тисе“, у атару села Мартонош, упознали извесног „Брку“, за кога каже да се претерано хвалио риболовачким причама. Посебно је истакао да је увек пецао у току дана јер, како је рекао, не воли мрак. У лето 2008. године Безег Дејан му је саопштио

да жели да пребаци неке цигаре, те га замолио, с обзиром на то да често пеца, да му јави када наиђе полиција. Даље је навео, да је током 2008. године, Безег Дејан од њега у више наврата тражио да му јави уколико наиђе полиција, јер „шверцује“ цигарете у Мађарску, што се поновило и 2009. године. Такође је навео да га је једном приликом Безег Дејан замолио да „Брки“ однесе мобилни апарат који је наводно био на поправци. Безег му није обећао никакву награду за то што је требало да му дојави уколико види полицију и са њим (Безег Дејаном), никада није причао о Дејановим „словима“. За Безега иначе наводи да је поприлично затворен, али да му је рекао да је на том потезу „Мртве Тисе“, „све покривено“, у смислу да постоје устаљене шеме пребацивања цигарета у Мађарску. На крају је додао да друге окривљене, осим Безег Дејана, не познаје. **Приликом саслушања на главном претресу** оптужени Шипош Атила у потпуности је негирао извршење кривичних дела која су му стављена на терет и поновио да од оптужених једино познаје *Безег Дејана* и то од детињства, јер су одрасли у истој улици. У питању је било чисто дружење, дочекивали су заједно Нову годину, славили рођендане и окупљали се на седељкама, док увече нису често излазили, пошто за разлику од Безега, живи другачији живот, породични. Никад се у животу никоме није представио као „Бела“, нити га ико зове тако. Једини надимак му је „Атила-Ати“. [REDACTED] познаје. Једном приликом, на лето, Безег Дејан га је замолио да донесе „Брки“ мобилни телефон рекавши му, при том, да је био на поправци. И кад је отишао на пецање, како је објаснио, заиста се појавио човек, који је дошао до њега, па му је оптужени рекао „Ево послао ти је неки телефон, да ти не заборавим предати“ и предао га. Како је даље објаснио, тада му је [REDACTED] звани „[REDACTED]“ чак и показивао слике своје ћерке у телефону. Након тога, он и [REDACTED], су се виђали на пецању још доста пута. Знао је да се Безег бави увозом аута из иностранства и шверцом цигарета из Србије за Мађарску, преко Тисе, на подручју Мартоноша. Ништа детаљније о шверцу није знао, јер га то, како је навео, није ни занимало, нити је било када био у прилици да види цигарете које се шверцују. О шверцу цигара знао је из Безегове приче. Појаснио је да га је Безег Дејан једном приликом замолио, пошто зна да је страствени риболовац, да га уколико с места где пеца види да наилази полиција, о томе обавести телефоном, пошто „има неке цигаре да пребаци у Мађарску“, рекавши при том „Иначе, све је покривено“. Безегов телефон је имао меморисан као „Бозмер“. Даље је навео да је на поменуто пристао из, како је рекао, чисто пријатељских разлога, с обзиром да је већ био на пецању, а дешавало се и да је више пута такву Безегову молбу одбио. Број мобилног телефона који користи уназад 5-6 година је 063/597-358. Никада се у вези шверца цигарета није чуо са Безег Дејаном. Познато му је да је Безег возио „Ауди А6“, „Голфа 5“ и „Мицубиши пајеро“. За догађај на Тиси чуо је на мађарској телевизији, није знао тачно када, али „ништа није повезивао“. После критичног догађаја, Безег Дејана је видео неколико пута, али уопште нису причали о томе. На крају, опт. Шипош Атила појаснио је да га је адвокат Бисерка Крпић, која је у то време била његов бранилац, саветовала да не износи одбрану у полицији, као и код истражног судије у први мах, а да се он томе успротивио говорећи поменутом браниоцу да жели да да изјаву јер са догађајем на Тиси нема никакве везе, што је код истражног судије накнадно и учинио. Додао је да је, приликом саслушања у полицији, након што се побунио на тврдњу полицајаца да је он чамција, речима „Људи, о чему причате“, добио два шамара. Као страствени риболовац, углавном је пецао на потезу „Мртве Тисе“, у атару села Мартонош, али му није познато где се конкретан догађај одиграо. На пецање је одлазио увек преко дана, а ноћу никад, јер се од малих ногу, како је то навео и у истрази, боји мрака и увек је гледао да се око 5-6 (17.00-18.00 часова), пре мрака, спакује и оде кући.

Иначе, са сезоном пецања би завршавао у септембру месецу и почињао поново негде у мају следеће године.

Оптужени Исени Ардин је, приликом саслушања у својству осумњиченог у преткривичном поступку у присуству браниоца дана 27.02.2011. године, навео да је у критичном периоду радио као конобар у ресторану „Розафа“ у Бујановцу када му је човек по имену Мурат рекао да треба неке људе превести до Суботице и да неће бити довољно једно возило, те је позвао свог оца Исени Абедина који се бави такси превозом, као и свог пријатеља [REDACTED] који му је претходног дана рекао да треба да путује према северу Србије својим послом. И Исени Абедин и [REDACTED] су исто прихватили, па им је рекао да оду до аутобуске станице где ће их чекати Мурат, којег су и они познавали и који је долазио у ресторан у коме је Ардин радио, те да ће од њега преузети људе. Објаснио је да је његов отац (Исени Абедин) у том периоду користио возило марке „Форд Сијера“ сиве боје, враћанских регистарских ознака, док је [REDACTED] користио возило марке „Фиат“, црне боје, београдских регистарских ознака. Даље је навео да је у току дана више пута комуницирао са оцем Исени Абедином путем мобилног телефона, с тим што, када се отац вратио, сазнао је да је отац у Београду имао саобраћајну незгоду којом приликом је оштетио предњи фар. Познавао је и Фејзули Мухамеда званог „Мети“, који се бавио кријумчарењем људи, али је истакао да га исти није ангажовао за кријумчарење људи. Мурата је упознао шест месеци пре критичног догађаја и, како је навео, Мурат је знао да је његов отац таксиста. **Приликом саслушања пред истражним судијом,** осумњичени Исени Ардин није желео да износи своју одбрану, с тим што је рекао да остаје при изјави из полиције. **Приликом саслушања на главном претресу, опт. Исени Ардин** је навео да не припада иједној криминалној групи, те да од оптужених зна само свог оца – Исени Абедина. Дан пре конкретног догађаја, оптужени и његов сусед [REDACTED] седели су у кафићу у селу, када му је у разговору [REDACTED] рекао да му је остао камион у Суботици и да сутрадан треба да вози неке делове својим возилом. Сутрадан, оптужени је био на послу, у ресторану „Розафа“, где ради као конобар и где су у јутарњим часовима дошли неки гости, а оптужени је у разговору са њима сазнао да им је побегао аутобус којим су требали да оду за Суботицу и питали га да ли постоји неки други аутобус или такси који би их возио до Суботице. У питању су били мушкарац, жена и једно или двоје деце, није се сећао тачно. Сетио се да је [REDACTED] требао да иде тога дана за Суботицу и питао их да ли желе да их одвезе један његов друг који треба да иде за Суботицу, због неких својих личних послова. И они су прихватили ту понуду. Даље је навео да је он – оптужени телефоном назвао [REDACTED] који му је рекао да ће он за врло кратко време поћи, па га је оптужени питао да ли би желео да преузме неке људе који су у ресторану, а који желе да путују за Суботицу и да постоји могућност да му та лица надокнаде и трошкове. [REDACTED] је рекао да га лица чекају код аутобуске станице, а оптужени тим лицима рекао да ће доћи један његов друг и описао им његово возило, које је имало београдске регистарске таблице. Гости су платили пиће и отишли из ресторана у правцу аутобуске станице. Мисли да му се [REDACTED] у повратку из Суботице јавио телефоном, кад је био негде око Врања, јер је имао неки судар. На дужим релацијама, како је рекао, не би оца звао да вози због његових здравствених проблема, с бубрезима, хернијом као и због операције желуца. У октобру 2009. године, оптужени је имао мобилни телефон број 062/510-879. Постојала је могућност да је накнадно користио и неке друге броје мобилних телефона, али се није сећао тих бројева, углавном мобилни апарат је, колико се сећао, увек био исти, с тим што се дешавало да, уколико му нестане кредита, купи нови број. Број мобилног телефона његовог оца је 062/263-500 и с њим је био у свакодневном контакту. Није познавао ниједно лице по имену „Мурат“. Код

истражног судије се није сећао шта је рекао јер је то било после три непреспаване ноћи, док је у полицији био приморан да казује онако како је то наведено на записнику. Након што му је од стране заменика тужиоца за организовани криминал предочен део исказа из полиције у коме је оптужени детаљно описао како Мурат изгледа, који аутомобил вози, да је у питању лице из места Кончуљ итд, оптужени за те своје наводе из полиције није имао објашњење, наводећи да је био приморан у полицији од стране двојице полицајаца из Батровца, где је лишен слободе, да прихвати оно што су му они рекли, а да је његов једини циљ био само што пре да изађе одатле. У полицији су му описали Муратово возило, док је остало оптужени изјављивао онако како је мислио да треба. Они су га приморавали пре доласка тужиоца и браниоца по службеној дужности, пре званичног саслушања, а ти инспектори саслушању нису присуствовали. То су чинили речима, а када им је оптужени рекао да нема шта да призна, рекли су „Ако ти нећеш то да прихватиш (да је дошао неки Мурат, да је довео неке људе и да је оптужени позвао и свог родитеља и тако даље), ми знамо и другачије да поступимо“, у смислу да ће бити ухапшен као и да ће ухапсити и његовог оца. Како је објаснио, најпре су му у путу до полицијске станице говорили шта треба да каже, да би, када су већ стигли у станицу, неки други полицајци рекли шта треба да каже када дођу тужилац и бранилац. С обзиром да никада раније није имао проблема са полицијом, био је уплашен. Није се сећао да ли су га приморавали да потпише записник, у сваком случају он га је одмах, без читања, потписао. Приликом сачињавања овог записника била је присутна и тумач за албански језик. Инспектори који су га испитивали су били коректни приликом давања изјаве, као и истражни судија. Није се сећао да ли га је неко између та два саслушања нешто приморавао. Приликом саслушања у полицији, није спомињао Суботицу јер, како је рекао, није могао било шта да изјављује, уколико му полицајци то не дозволе. Иначе, уопште му није било познато да је његов отац Исени Абедин средином октобра 2009. године возио било која лица према Суботици, Новом Саду, нити да је у том периоду имао неки саобраћајни удес. Отац му је у то време возио ауто марке „Форд Сиера“, а оптужени се није сећао да је током октобра 2009. године видео неко оштећење на возилу свог оца, нити му је познато да је било неког оштећења из разлога што је отац, како је рекао, из куће изашао ујутро и враћао би се тек увече. Није се сећао да ли је неко из полиције од њега тражио да каже да је отац (Исени Абедин) возећи нека лица имао саобраћајни удес и да је том приликом дошло до оштећења на његовом возилу, нити се уопште сећао да је, приликом саслушања у полицији, говорио о некаквој саобраћајној незгоди. **Приликом саслушања на главном претресу, опт. Исени Ардин** је додао да је тог дана, када су у ресторан дошла лица о којима је говорио, радио и један његов колега [REDACTED] из Бујановца, с тим што је било и других радника који су радили у кухињи али они нису имали увида у део у коме седе гости. Није сигуран да је [REDACTED] чуо било шта од разговора оптуженог са лицима која су ишла за Суботицу, а с њим о овом догађају никада није разговарао. Иначе, [REDACTED] се налазио у моменту разговора код шанка, на удаљености од око 3 до 4 метра од оптуженог. Других гостију није било. Није се сећао да ли је контактирао са оцем тог дана када је отац обавио превоз за Суботицу, како је раније изјавио, с тим што дозвољава могућност да је таквог разговора било.

Оптужени Ариф Сабахудин, приликом саслушања у својству осумњиченог пред истражним судијом дана 17.03.2011. године, навео је да је, као таксиста, радио у Бујановцу, да осим Ајдини Сабедина и Дестани Ридвана, никог другог не познаје, да је у критичном периоду био два месеца у затвору у Врању, да се таксирањем почео бавити четири до пет месеци пре него што је лишен слободе

10.05.2010. године, те да поседује путничко моторно возило марке „Голф 2“ црвене боје, регистарских ознака ВР 970-25, и да не познаје Мурата. Пре него што је крајем 2009. године почео да се бави таксирањем, ништа није радио. **Приликом саслушања на главном претресу, опт. Сабехудин Ариф**и је негирао извршење кривичног дела које му се ставља на терет. Оптужница против њега је заснована на исказима Сабедина Ајдина и Дестани Ридвана, који су изјавили да знају да он ради као таксиста и да је возио људе до Бујановца, али оптуженом није познат разлог због чега би га ова двојица оптужених теретила. Ајдини Сабедина је познавао као свог суграђанина, док остала оптужена лица није познавао. Даље је навео да је Сабедина упознао као таксисту у септембру 2009. године на такси станици код аутобуске станице у Бујановцу, где су заједно радили. Један од другог су преузимали путнике онда када овај други није био у могућности то да учини. У том смислу су и разменили бројеве телефона. Број телефона који је у оптужници наведен да је користио није његов. У октобру месецу 2009. године имао је мобилни телефон број 062/855-3411. Иначе, имао је око 5 – 6 телефонских апарата, које му је полиција одузела, а које није све користио, јер их је куповао искључиво ради даље препродаје. Дешавало се и да неком другом да телефон на послугу, на један дан, али, како је навео, није придавао неку важност томе. Сетио се да је једном приликом, половином марта 2010. године, дао телефон Ајдини Сабедину како би се њиме послужио, када су се срели код станице Ајдини Сабедин му је рекао: „Дај ми телефон, јер ми је потребан“, што је он и учинио. У критичном периоду оптужени јесте таксирао од Кончуља до Бујановца, али не од Бујановца до Суботице, нити је за такав превоз ангажовао друге. Није знао зашто је код истражног судије рекао да у то време уопште није таксирао, једноставно тада се није могао сетити свих детаља. За вожњу од Кончуља до Бујановца (око 10 – 15 километара), наплаћивао је између 15 и 20 евра. Како је рекао, могуће је да га је неко звао и питао да ли би могао да превезе жену са двоје деце, до Бујановца. Није порицао да је нека од лица из оптужнице у октобру 2009. године превезао у својству таксисте, заправо навео је да постоји могућност да га је неко, али није могао да се сети ко, звао и да је он те путнике преузео. Путнике које је возио никада није предавао неком трећем. Такође, постоји могућност да га је 11.10.2009. године, Ајдини Сабедин контактирао телефоном, или обрнуто, али не и да је он – оптужени Ариф и путницима организовао превоз од Бујановца до Суботице. Чињеница је да је поседовао „Голфа двојку“, рег. ознака ВР 970-25, али и да постоји много таксиста који возе поменуто возило. Обојицу су (оптуженог Ариф Сабехудина, али и Ајдини Сабедина), остали таксисти звали „Саби“. Међутим, у критично време, за себе је навео, да није био много ангажован као таксиста, јер му је у том периоду (септембар – октобар – новембар) жена била трудна, па је „морао да извршава своје обавезе према супрузи“. Заправо, како је објаснио, жена му је била јако болесна (имала је компликације у трудноћи) и више је проводила времена у болници, него у кући. Кад би се осетила боље, долазила би кући, а након тога, оптужени би је опет возио у болницу што је трајало све до децембра месеца 2009. године, када је установљено да је све у реду и да нема више потребе за болничким лечењем. Лежала је у болници у Врању, па је, како је рекао, све време био са њом, јер мада ни он не говори српски, супруга га још мање говори и разуме, па је он – оптужени, како је рекао, био са њом ради лакшег споразумевања са лекарима и другим медицинским особљем. У затвору у Врању је боравио од 13.02. до 13.04.2009. године. Дестани Ридвана није познавао, нити је с њим некада разговарао телефоном. Постоји могућност да је Дестани Ридван знао како он – оптужени изгледа, јер је Бујановац мало место, али да он – оптужени није знао како изгледа Дестани. Иначе, административна линија се прелазила са изводом из матичне књиге рођених.

Оптужени Исени Абедин је, *приликом саслушања у својству осумњиченог у преткривичном поступку у присуству браниоца дана 27.02.2011. године*, навео да је дана 14.10.2009. године са својим возилом марке „Форд Сиера“ био на аутобуској станици у Бујановцу када му је пришао пар са двоје деце траживши од њега да их одвезе до Суботице, с тим што је приметио да су путници, пре тога били у друштву једног човека који није прилазио возилу. Договорио се да породицу превезе до Суботице за износ од 300 евра. На предњем седишту до њега седео је мушкарац, док је жена са двоје деце седела позади. За мушкараца је навео да је готово цео пут преспавао. Када су пролазили кроз Београд доживели су саобраћајну незгоду, тако што је предњим левим крајем свог аутомобила ударио у друго возило којом приликом му је пукао предњи леви фар. Са свог мобилног телефона број 062/263-500 комуницирао је са својим синовима, с тим што је мушкарац којег је возио, када су били близу Суботице, користио његов (Абединов) телефон и позвао некога, објашњавајући докле је стигао. Из тог разговора, схватио је да се ради о људима из Приштине. Лица је одвезао до неког преноћишта на Палићу, оставио их код спортских терена и за превоз наплатио договорених 300 евра. У Грделичкој клисури срео је [REDACTED] који је из истог села као и он, коме је ауто остао у квару, па су након тога он и [REDACTED], заједно отишли до мотела „Предејане“. Том приликом [REDACTED] му је испричао да је у Суботицу одвезао неке људе. *Приликом саслушања пред истражним судијом дана 01.03.2011. године*, окривљени Исени Абедин није желео да износи своју одбрану. *Приликом саслушања на главном претресу, опт. Исени Абедин* је навео да нема никакве везе са делима за која се терети. За догађај на реци Тиси, чуо је путем информативног програма. Од оптужених лица познаје само свог сина, Исени Ардина. Изнео је да је годинама радио као аутопревозник, а у задње време и као таксиста. Конкретном приликом му је у Бујановцу, као таксиста, у преподневним часовима пришло једно лице и питало га да ли може да га вози до Суботице. Тај човек је био са женом и децом. Оптужени је то прихватио и рекао да ће то да кошта 300 евра, с чим се тај човек сложио. Након што су ушли у возило, кренули су ауто-путем у правцу Суботице. Мушкарац је сео напред, а његова супруга са децом позади. С времена на време мушкарац би телефонирао, али оптужени нити је чуо с ким је причао нити о чему је то лице разговарало, није се сећао на ком језику, да ли на српском или албанском. Његов принцип није да пита муштерију где иде и зашто, ако она сама неће да му то каже. Лице које је седело напред, након подужег времена током путовања, затражило му је телефон како би се њиме послужило. Није се сећао зашто му је то лице тражило телефон – да ли је том лицу батерија била истрошена или није имало кредита. Приликом употребе телефона оптуженог (број 062/263-500), опт. Исени Абедин није чуо са ким је и шта то лице разговарало с тим што зна да је рекло до ког места је стигао. Телефон је посудио мушкарцу у ауто неколико пута. Кад су пошли ауто-путем, како је претходно описао, имали су судар у Београду и приликом тог судара дошло је до оштећења предњег фара на возилу оптуженог. Док су се приближавали Суботици, мушкарац у возилу му је рекао да треба да сиђу на Палићу, близу једног језера, где се налази спортско игралиште односно спортски стадион. Стигавши до тог места на Палићу, пре него што су изашли из возила, мушкарац је платио трошкове у износу од 300 евра, како су се већ и договорили. Није видео да ли је лица која је превезао неко сачекао, а на месту где их је оставио није било никога. Након тога, оптужени се вратио у Бујановац. У току ове вожње, како је рекао, разговарао је са најближим члановима породице (супругом, синовима, ћеркама) и то много пута, укључујући и сина Ардина. Постоји могућност да је породицу, уколико га је неко од чланова тад позвао, обавестио да је на путу за Суботицу, с тим што у сваком случају није могуће

да им је, уколико су га позвали, сакрио чињеницу да је на путу. Даље је навео да је сина Ардина телефоном обавестио да је имао саобраћајну незгоду и да му је поломљен фар, али се није сећао да ли је то учинио у путу или накнадно, кад је већ стигао кући. Није му познато да је у односу на његовог сина Ардина вршен било какав притисак да каже било какаву неистину о свом оцу. Претпоставио је да га његов син Ардин, није звао ради превоза лица из ресторана у Суботицу, с обзиром да је таксиста, већ је звао [REDACTED], због његовог здравственог стања и мишљења да он не би могао да поднесе тако далеку возњу. Даље је навео да је [REDACTED] срео у повратку, негде код Грделице, где је [REDACTED] имао саобраћајни удес и том приликом му је помогао, померили су возило са места где се догодио саобраћајни удес и отишли до кафића у Предејане. Није му било познато да је и [REDACTED] у исто време возио нека лица до Суботице, нити да његов син Ардин има било какве везе с тим. Није познавао лице под именом [REDACTED]. Појаснио је да је истражни судија, приликом саслушања, био коректан, док је у полицији над њим вршено психичко насиље, али га нису приморавали да каже неистину и терети неке људе, заправо приморавали су га да изјави да је било неког лица које је њих пратило, а то лице није постојало. **Приликом саслушања на главном претресу, оптужени Исени Абедин** је додао да, када је био ангажован за превоз лица до Суботице, налазио се на такси станици где је било и других таксиста, лице по имену [REDACTED], који је стајао са стране, затим [REDACTED] или [REDACTED], а могуће да је било и других таксиста. Постоји могућност да је [REDACTED] чуо његов разговор са мушкарцем (према другим изведеним доказима са [REDACTED]), у вези превоза и цене превоза јер се налазио на око 2 метра удаљености. Није се сећао какви су временски услови били 14.10.2009. године.

Оптужени Дестани Ридван је, *приликом саслушања у својству осумњиченог у преткривичном поступку у присуству браниоца дана 10.05.2010. године*, изјашњавајући се на околност догађаја од 14.10.2009. године, истакао да се нарочито сећа да је Ајдини Сабедин возио жену са две ћерке, док је он ишао испред њега „празан“ и „гледао пут“ са задатком да прати да ли има полиције. Лица су требали да одвезу до пумпе у Суботици, где их је неко преузео, али се није сећао тачно, а за коју туру му је плаћено 300 евра. Након предочавања **оптичких снимака** ЈП „Путеви Србије“ са наплатних рампи дуж ауто пута Е-75, из правца Дољевца ка Суботици и то снимка на наплатној рампи Дољевац (камера 231058) дана 11./12.10.2009. године, окривљени Дестани је као прво препознао своје возило марке „Форд Сиера“, а као следеће возило – ауто Ајдини Сабедина марке „Опел Аскона“ који је том приликом превозио жену и две ћерке, те на наплатној рампи Сириг, правац Нови Сад према Суботици, препознао возило Ајдини Сабедина са истим путницима и на снимку од 12.10.2009. године, у 02:21:44 часа, који је забележила камера 1 на траци 5 на Сиригу, препознао своје возило „Форд Сиера“, с тим што није могао да објасни ко је са њим у возилу, јер се види да у аутоу није сам. Навео је да 10 година користи телефон броја 063/886-9031 на који га је Ајдини Сабедин и контактирао. **Приликом саслушања пред истражним судијом дана 17.03.2011. године**, Дестани Ридван је навео да је својим возилом марке „Форд Сиера“, боје кафе, враћанских регистарских ознака, такси превозом почео да се бави крајем 2009. године, али је тај посао радио и у октобру 2009. године, када га је једно вече позвао Ајдини Сабедин и рекао да има шест лица за превоз, те затражио да дође на аутобуску станицу Бујановац, што је он и учинио, те преузео три путника старости између 25 и 30 година који су сви били мушкарци и то Албанци са Косова. Договорили су се да му за услугу превоза плате 200 или 250 евра, с тим да их превезе до бензинске пумпе „Евро петрол“, код Суботице. Том приликом Ајдини Сабедин је

преузео преостала три путника. Током вожње Ајдини и он су комуницирали мобилним телефонима, с тим што је приметио и да су и његови путници приликом вожње користили мобилне телефоне, али није обраћао пажњу на њихове разговоре. Кад су стигли до „Европетрол“ пумпе, наплатио им је услугу превоза и вратио се у Бујановац, а где је Ајдини Сабедин оставио своја три путника, то му није познато. Навео је да су такси ознаке са возила скидали ауто-путем, јер су им сметале због велике брзине. Након што је упутио поднесак којим је тражио да му се омогући изношење одбране, **Дестани Ридван је дана 16.05.2011. године пред истражним судијом** изјавио да је једне вечери у октобру 2009. године, од стране Ајдини Сабедина позван на мобилни телефон, када му је исти рекао да дође до Брезнице, јер треба да превезе неке људе до села Трновца. Мало је каснио, па је крећући се од Трновца ка Брезници у једном тренутку видео Арифи Сабехудина који је прошао у правцу Трновца поред њега, и у колима возио жену са два детета и непознатог мушкарца. За њим се кретао Ајдини Сабедин, који је у ауто возио три младића старости између 25 до 30 година, а који је стао када је угледао Дестанијев ауто. Испоставило се да су Ајдини Сабедин и Арифи Сабехудин, Дестанија чекали у месту Брезница, па пошто је каснио, сами су кренули у правцу Трновца. Из Ајдинијевог аута су три младића изашла и прешла у Дестанијев ауто, као и Ајдинијев пријатељ који се до тада возио са Ајдинијем и кога зна под именом „Кема“. Дестани их је повезао ка Великом Трновцу, а испред њега је својим возилом ишао Ајдини Сабедин. Кад су стигли у Велики Трновац, Ајдини му је понудио да за 200 евра те момке одвезе до Новог Сада. Тада је „Кема“ поново прешао код Ајдинија у ауто, док је у његов ауто сео мушкарац који је такође са Косова, а кога је до Великог Трновца довео **Арифи Сабехудин**. Прихватио је Ајдинијеву понуду, који му је исплатио 200 евра, те је кренуо према Бујановцу, а затим ка Београду и Новом Саду. Иза њега се кретао Ајдини Сабедин који му је претходно напоменуо да ако види негде полицију да му то јави мобилним телефоном. Дестани Ајдинија није видео у ретровизору већ су се само повремено чули телефоном тако да он није знао кога Ајдини вози у свом ауто. Тек је на поменутом **оптичким снимцима** у полицији видео да иза Ајдинија седи жена, а да напред, на месту сувозача, седи мушкарац за кога је претпоставио да је можда Ајдинијев пријатељ „Кема“. Жена коју је видео на снимку у Ајдинијевом аутоу је она иста жена коју је претходно видео у Арифијевом аутоу кад су се мимоилазили на путу Велики Трновац – Брезница, али му није познато где је Ајдини преузео ту жену од Арифи Сабехудина. Када је стигао до Новог Сада, позвао је телефоном Ајдини Сабедина да га пита где да остави путнике, али му је Ајдини тада саопштио да треба да их вози до бензинске пумпе „Европетрол“ код Суботице, што је исти и учинио, те је на поменутом месту оставио лица. Даље је навео да му је Ајдини Сабедин рекао да ће га на бензинској пумпи „Европетрола“ код Суботице неко чекати. Дестани је, потом, видео да на пумпи путнике чека неки ауто, али се није сећао изгледа тог аута. Наиме, када је скренуо на пумпу, поменути ауто му је „блицнуо“ светлима, те је Дестани, стао на 10-15 метара даље, па су мушкарци изашли из његовог возила и кренули ка том ауто. Претпоставио је да је возач тог аута знао да он долази. Јавио је Ајдинију да је лица оставио на бензинској пумпи и да креће назад за Бујановац. Није му познато где је Ајдини оставио своје путнике, али је знао да се у Бујановац вратио пре њега. Навео је да је возио „Форд Сиеру“ боје кафе, Ајдини Сабедин „Опел Аскону“ сиве боје, а Арифи Сабехудин „Голф 2“ црвене боје, сви враћанских регистарских ознака. **Приликом саслушања на главном претресу, опт. Дестани Ридван** је изјавио да остаје при одбрани коју је дао пред истражним судијом дана 16.05.2011. године и додао да је дана 11.10.2009. године био у Новом Саду где је возио једног путника који нема никакве везе са Ајдини Сабедином и другима. Превоз је обавио преко дана, а не ноћу, као што се

наводи у оптужници и у поподневним часовима, негде после 12.00 сати, се вратио. Време је било лепо, био је сунчан дан. Овог путника је преузео код аутобуске станице, око пола осам ујутро и том приликом био је присутан његов колега таксиста, Бесник Мурати, који је видео да се он нагодио са тим путником и да се припремао да пође за Нови Сад. Путник му је за превоз лично платио и то 200 евра јер му је 250 евра које му је он – оптужени првобитно тражио, чинило много. Поменутог дана за Нови Сад нико други од колега таксиста није превозио друге путнике. Током вожње лице је причало мобилним телефоном на српском језику, који је иначе говорило, с тим што је албански језик познавало јако мало, а рекао је оптуженом да је он Горанац из Новог Сада. И на видео **снимку** са наплатних рампи може да се види само један путник у возилу. На питање председника већа зашто истражном судији, 16.05.2011. године, није говорио о превозу једног путника према Новом Саду, са којим Ајдини Сабедин нема везе, односно због чега је то тек први пут истакао на главном претресу, опт. Дестани је навео да код истражног судије није био сигуран за шта је осумњичен, био је збуњен, а првобитно су му рекли да се ради о неким женама и деци. Осим тога, како је рекао, у полицији је видео **оптички снимак** за 11.10.2009. године и тада се сетио да је тог датума био сам у Новом Саду, а то није рекао пре претреса, јер се није сетио да каже, односно тога се сетио кад га је његов бранилац подсетио да је то било дању, а не ноћу, и то два - два и по месеца пре саслушања на претресу. Појаснио је да, када је у својој одбрани коју је у другом наврату дао пред истражним судијом, описао један догађај у коме је преузимао путнике од преминулог Ајдини Сабедина, односно заједно са њим превозио, сигуран је да није био у питању 11.10.2009. године, већ неки други дан тог месеца. У октобру месецу 2009. године, Ајдини Сабедин га јесте ангажовао да превози људе до Суботице и то једанпут, али није могао да се сети да ли је то било почетком, средином или крајем месеца. У селу Трновац, из његовог ауто (Дестанијевог) је изашао „Кема“ и прешао у ауто Ајдини Сабедина, те је у Дестанијево возило ушао још један путник. Оптужени није знао ко је „Кема“, од Ајдинија је чуо да га назива тако јер му се те вечери обратио речима: „Кемо, дођи у моје возило“. Том приликом је током пута био у телефонском контакту са Ајдинијем и обавештавао Ајдини Сабедина шта се дешава у саобраћају док вози возило са људима које је превозио. Тад му је Ајдини рекао „ти вози напред јер моје возило није баш тако исправно и ако будеш приметио полицију путем, да ме обавестиш“. Оптужени Дестани је мислио да то треба да чини због неисправности Ајдинијевог возила. Колико се сећао, конкретном приликом, на путу је била једна полицијска патрола, али Дестани то није јавио Ајдинију, јер Дестанија полиција није заустављала и управо због тога сматрао је да није неопходно да га обавести о полицији на путу. Истакао је да је тада возио ауто марке „Форд сиера“, задњи рег. број је био „...05“, остале бројеве није запамтио, док је Ајдини возио „Аскону“ и задњи број његових регистарских ознака је био „...018“. За тај превоз добио је новац од Ајдинија, а Ајдини од путника. Даље је навео да му је Ајдини Сабедин рекао да ће га неко чекати на одредници на коју треба да превезу људе - „кад стигнеш тамо, налази се једно возило и они путници познају то возило“. Кад је Дестани стигао, путници су изашли, ушли у возило које их је чекало, а оптужени је наставио даље. Пошто је била ноћ, а ауто који их је сачекао поприлично далеко, истакао је да није био у могућности да уочи које је возило боје, марке, итд. Појаснио је да је *Ајдини Сабедина* познавао јер су били колеге, док је *Ариф Сабехудина* упознао тек у затвору и с њим пре тога није имао никаквих контаката. Није га познавао, али га је (Ариф Сабехудина) видео једном приликом, када је преузео путнике од Сабедина. Није се сећао да ли је то било конкретног датума који се наводи у оптужници, с тим што је знао да је у питању био месец октобар 2009. године. Није му било познато чиме се Ариф Сабехудин бави.

Познато му је да су се Ајдини Сабедин и Арифи Сабехудин познавали. Број мобилног телефона који је поседовао 063/886-9031 односно 062/83-00-269, како је касније изјавио, и преко тог броја је у периоду од 11. - 15. октобра 2009. године био у телефонској комуникацији са Ајдини Сабедином, а са Арифи Сабехудином никада није имао икакве контакте. Надимак Ајдини Сабедина је био „Дућа“, није му познат надимак „Саби“. У октобру месецу 2009. године Арифи Сабехудин је возио ауто марке „Голф“, црвене боје, задњи регистарски број му је „...025“. Појаснио је да га је видео тада приликом преузимања путника од Ајдинија у месту у близини Трновца, а том приликом је видео и Ајдинијевог друга „Кему“. Тад му је Ајдини рекао „вози иза оног „Голфа“ и тада је оптужени Дестани чуо за Арифијев надимак „Саби“. Пошто је у питању био узан пут, морао је свој ауто да помери у страну, како би „Голф“ прошао и продужио даље, али с обзиром на то да се „Голф“ касније брзо кретао, није могао да га прати својим возилом. Том приликом, дакле, приликом проласка „Голфа“ поред његовог (Дестанијевог) возила са леве стране, у „Голфу“ је видео, сем возача, једног мушкарца и једну жену, са двоје или троје деце. Било је предвече односно тек је почео да пада мрак. На почетку му је Ајдини рекао да иде за Нови Сад, а касније му рекао да мора да вози за Суботицу. Путници су била 4 мушкарца са Косова, а како је рекао, вероватно је побркао ствари, па је пред истражним судијом изјавио да су била само три мушкарца. Сећа се да је путнике, тад када су ушли у возило, питао да ли имају лична документа и они су рекли да лична документа поседују, а то је питао и путника којег је такође у октобру 2009. године возио до Новог Сада, а који није имао везе са Ајдинијем. Путнике је питао за лична документа из разлога што, како је рекао, има страх од полиције, јер полиција, уколико их зауставе, у таквим приликама и возаче малтретира, што му је познато из претходних искустава. За њихова документа је питао и Ајдинија, када су разговарали телефоном и Ајдини му је одговорио да они имају документа. Дакле, прво је телефоном питао Ајдинија, али с обзиром да Ајдинију није веровао, онда је поново, приликом преузимања путника, питао њих за лична документа. Током пута за Нови Сад навео је да је ишао испред возила Ајдини Сабедина и није му познато колико је Ајдини имао путника у возилу, те да није тачно да му је Ајдини претходно рекао да ће бити шесторо људи за превоз, већ му је рекао да ће он требати да превезе 4 лица.

Приликом саслушања у полицији у мају 2009. године није добро разумео преводиоца и мишљења је да преводилац није преводио добро, а осим тога, био је и доста уплашен па је то вероватно разлог што преводиоца није схватао како треба. Двојица полицајаца, чија имена није знао, су га застрашивали, показивали му неке фотографије и натерали га да каже неке неистините ствари. То се десило пре доласка браниоца на саслушање, а ти полицајци су били присутни на саслушању. Навео је да су полицајци сами на основу тих фотографија одредили датуме. Како је изнео, он није разумео ни језик довољно, а вероватно није ни преведено како треба. Иначе, био је упозорен да има право на преводиоца и тумача, ако не разуме језик на коме се води поступак. Записник је потписао јер су му полицајци пре саслушања рекли да мора да га потпише, али му исти нико није прочитао. Није се сећао да ли је био присутан бранилац приликом потписивања записника, а постоји могућност да је био присутан. Записник је пред њим сачињен. Могуће је да је ставио неку примедбу, али с обзиром на то да је био јако уплашен, није му познато да ли је то унето у записник. Српски језик слабо говори и разуме и никада се није изјаснио да одбрану жели да изнесе на српском језику, како је то констатовано на записнику у полицији од 10.05.2012. године, као и да саслушању присуствује судски тумач за албански језик Влада Стаменковић. Није остао код исказа који је дао пред истражним судијом дана 17.03.2011. године од тренутка када је приметио да „има малтретирања“ и да је

Ајдини Сабедин, како је рекао, изјавио неке ствари које нису биле истините, па и Ариф Сабехудин је касније изјавио неке ствари које нису истините, због чега је он – оптужени Дестани други пут пред истражним судијом „рекао оно што је сматрао да је истина и што треба да изјављује“. Због тога је могуће да је 17.03.2011. године рекао и неистините ствари, јер је желео да некако заштити и своје друштво. Није истина оно што је покојни Ајдини рекао да је критичног дана возио неке жене и децу. Полицајци нису спомињали имена лица која би евентуално он – оптужени требао да укључи у исказ. Ариф Сабехудина први пут спомиње код истражног судије јер се њега приликом саслушања у полицији није сетио.

Оптужена Коледин Јованка, је приликом саслушања у својству осумњичене у полицији, у присуству браниоца, дана 27.02.2011. године, навела да „Јосу“ односно „Јоцу Буњевца“ познаје од краја 2007. године, а упознала га је преко Африма Кадишанија званог „Роки“ који је код ње долазио док је држала кафаницу „Код Јолета“ у улици Жарка Зрењанина у Суботици. „Роки“ је долазио и код ње кући на кафу и једном приликом јој понудио да прими госте на смештај. Није знала о чему се ради, нити који су људи у питању, али је на то пристала због тешке материјалне ситуације у којој се налазила. У то време „Роки“ ју је позивао на њен телефон број 064/288-7134 како би најавио долазак гостију, а тек после три-четири туре гостију и то кроз комуникацију са њима схватила је да се ради о људима који су ту ради даљег одласка у иностранство. Тада је Африм односно „Роки“ радио за „Јоцу“, био му је „потрчко“, па је њу једног дана питао да ли може да доведе „Јоцу“ код ње јер исти жели да је упозна, на шта је она пристала. „Јоца“ јој је тада рекао да је задовољан како она прима госте, да је имао жељу да је упозна и да ће јој и даље Африм јављати када гости долазе, па су разменили бројеве телефона, с обзиром да јој је „Јоца“ рекао да му слободно јави ако има неких проблема око смештаја гостију, исхране и сл. Након извесног времена „Јоца“ је дошао сам код ње, одвео је у башту позади куће и рекао јој да се чува Африма, да више с њим не ради, да га не пушта у кућу, јер он „није добар за посао“ и да ће је само увалити у проблеме, па је од тог тренутка па надаље комуницирала само са „Јоцом“. „Јоца“ јој је лично рекао да се бави грађевинам, да је пре тога био таксиста, а познато јој је да исти има стан у Суботици у улици Николе Кујунџића број 6. У време када јој је Африм најављивао долазак гостију, исте је до њене куће довозио таксиста кога је она знала под именом Горан и који је у то време возио црвеног „Форда каравана“. Тај исти Горан је касније наставио да довози госте за „Јоцу“ и то возилом „Пасат“, сиве-металик боје, који је претходно био „Јоцин“. Након „Јоциног“ разлаза са Афримом, „Јоца“ јој је лично најављивао госте, а понекад је то радио и Горан. Према „Јоциним“ упутствима, Горан је требало да госте доведе у њено двориште, с тим што Горан то углавном није хтео, већ је људе остављао на пола улице, па је онда морала да излази, да их сачекује и смешта у кућу. Више пута је због тога и протествовала код „Јоце“ јер је сматрала да није у реду да се Горан тако понаша према људима. Навела је да је Горан био „Јоцина“ „десна рука“, да је знао све његове смештаје, да је ишао за новац на Косово, са или без Јоце, да је за „Јоцу“ по Суботици разносио новац, да је знао све његове махинације и у то време се буквално нису раздвајали. „Јоца“ је у њега имао максимално поверење. Из разговора својих гостију оптужена је чула да помињу више имена лица са Косова, од којих је запамтила имена „[REDACTED]“ и „[REDACTED]“, а то су, како је објаснила, иначе били „Јоцини“ сарадници који су слали лица за Суботицу. То је знала из „Јоциних“ разговора са тим лицима које је обављао под њеном терасом расправљајући се са истима око неких пара. Сећа се да је „Јоца“ једном био у белој мајици и плавом шорцу, звао „[REDACTED]“ или „[REDACTED]“ тако што је говорио: „Здраво [REDACTED], овде Јоца“ или „Где си друже ...“ обраћајући

им се на српском језику. Углавном су говорили о доласку и одласку гостију. Чак је више пута „Јоца“ причао са гостима: „Ти си [REDACTED]“ или „Ти си [REDACTED]“ и слично. Пар пута је од ње тражио да поједине госте „обележи“ црвеном или белом крпом коју је требало да им веже око леве руке, како би разликовао чији су односно ко их је послао. Поуздано је знала да је „Јоца“ имао још смештаја по Суботици, а да су их све једним или више комби возилима возили даље када би их све сакупили. Горан је гостима за те кратке вожње од места где би их преузео, па до њене куће наплаћивао по 20 и 30 евра, а иначе таква вожња кошта око 200,00 динара, па су јој се људи жалили, а она је и за то рекла „Јоци“ да није у реду. Смештај су углавном плаћали гости и то 10 евра по човеку, с тим што за децу никада није наплаћивала, а било је случајева и када би јој „Јоца“ платио. Када им „Јоца“ не би донео храну, од новца који би јој гости дали, она – окривљена би им храну куповала, понекад цигарете, допуне за телефоне, подизала за њих новац преко „Вестерн униона“. Навела је да је у периоду од 11. до 14.10.2009. године код ње дошао Горан са црним качкетом на глави (који је иначе увек носио када је возио људе и она га је због тога завитлавала да се скрива да га људи не препознају) и рекао јој да га је послао „Јоца“ да разговара са њом како би се договорили да прими 12 људи на смештај. Напоменула је да је пре тог периода између „Јоце“ и Горана и ње дошло до прекида у трајању од неких 8 месеци, па је тада рекла Горану да ако „Јоца“ нешто од ње хоће да онда сам дође и да је то пита, а не да шаље курире, те га је истерала из дворишта. Након 15 до 20 минута, „Јоца“ је лично дошао код ње и молио је да смести 12 особа које треба да стигну за сат и по. Ради новца, она је на то пристала. Тог поподнева, Горан јој је довезао две туре по четворо људи својим возилом марке „Пасат“, међу којим гостима је било и двоје деце са родитељима, а колико се сећала, и четири мушкарца. Задржали су се код ње пар сати, а иначе би их са смештаја одвозили у периоду између 21,00 до 23,00 часа, па је тако било и тог пута. Након тог дешавања, њена покојна бака је гледајући вести на „Б 92“ чула шта се десило на реци Тиси и тада је она и сазнала за ту трагедију, с тим што јој није пало на памет да се ради о људима који су били код ње јер није једина у Суботици која је за „Јоцу“ држала смештај. Због тог догађаја, потпуно је престала да прима људе на смештај, а „Јоца“ и Горан су, после тога, буквално бежали од ње. Навела је да познаје Каримовић Јосу из кафана, да је према њој увек био коректан, да јој је познато да ради за фирму „Макс екс“ из Суботице где је возио бели комби, као и да се познаје са „Јоцом“, јер их је пар пута и видела заједно. Због свега се каје и на све је била приморана услед лоше материјалне ситуације, с обзиром да живи са сестром која има хидроцефалус интернус, односно „водени тумор“ у глави, како је то објаснила и да јој је уграђена пумпица, а да уз то има и парцијалне епилептичне нападе. Сестра има ћеркицу од 5 година о којој искључиво она – окривљена брине, као и о оцу који је алкохоличар, слеп и има брук на кичми, те је неспособан да брине сам о себи. Отац прима социјалну помоћ од 4.500,00 динара и то је за све четворо њих једини извор прихода. Због неисплаћеног кредита и хипотеке одузета јој је и кућа у којој су сад практично подстанари и не зна до кад, па је због свега тога нажалост примала људе на смештај јер је то у том тренутку био њен једини излаз. **Приликом саслушања пред истражним судијом дана 01.03.2011. године, окривљена Коледин Јованка** је у потпуности поновила свој исказ дат на записнику о саслушању осумњичене у полицији, наводећи да је Јосип Ђурашевић - „Јоца“ јер га она зна као „Јоцу“ односно „Јоцу Буњевца“, а да је Горан заправо Горан Маравић. За своју кућу је навела да је приземна са двориштем и има четири собе са кухињом и трпезаријом. Појаснила је да је Јосип Ђурашевић увек код себе имао по 5-6 телефона и да их је малтене недељно мењао. Ђурашевић би је звао да јој јави када да људи изађу из њене куће ради одласка даље, а и сам је долазио 10-15 минута пре њиховог поласка, говорио

лицима да искључе мобилне телефоне, викао на њих уколико је неко хтео да телефонира рекавши да ће им одузети телефоне, тражио од њих да ваде батерије из телефона и да батерију ставе у један цеп, а телефон у други. Познати су јој и други „Јоцини“ смештаји, те зна да је имао и смештаје на Палићу. Иначе, са Ђурашевићем је радила 2007. године, док 2008. године није, да би ту сарадњу са Ђурашевићем наставила у октобру 2009. године. Колико се сећала, критичне вечери код ње је из два пута Горан Маравић довезао четири мушкарца и брачни пар са две девојчице, а након што јој је истражни судија предочио **фотографије** фотоалбума МУП-а РС, УКП, СБПОК, Одсека за сузбијање трговине људима и кријумчарења људи, иста је препознала једног мушкарца са фотографије број 2 и жену са девојчицама са фотографије број 1, за које јој се чини да су можда баш били код ње. Даље је навела да ју је Ђурашевић звао и рекао да ће лица ићи те вечери. За возило марке „Пасат“ којим је Горан долазио, навела је да је то раније био „Пасат“ Јосипа Ђурашевића који је Горан или купио или преузео од њега и да је сиво-металик боје, а да је раније тим „Пасатом“ долазио и Јосип. Иначе, Јосип би углавном долазио први да обиђе улицу, да види да ли је „чист терен“, па би тек у размаку од минут – два долазио Горан са људима, када би она већ стајала код капије и чекала да исту отвори и ауто уђе у двориште. За лица која су долазила код ње, навела је да су комуницирали углавном са онима ко их је спроводио до Суботице, односно са „[REDACTED]“ или „[REDACTED]“, али и са фамилијом како би јавили да су добро. Напоменула је да су поједини од њих протестовали зато што су им дата разноразна обећања која нису испуњена – на пример, да не треба да плаћају смештај, да не треба да плаћају храну, да је то све плаћено, јер су им, ти „шефови на Косову“, како су их они звали, говорили да је кућа где долазе њихова, односно њихов смештај, па су људи долазили без пара. Често је то био проблем, па је неки пут ишла и у „Вестерн унион“ да подиже новац за та лица. Објаснила је како су долазили понекад и мокри говорећи да су прелазили на Косову реку, па им је чак давала и неке своје ствари да се пресвуку како им не би било хладно. Истакла је да јој се поједини од њих и данас јављају иако су код ње на смештају били пре три године. **Приликом саслушања на главном претресу, опт. Јованка Коледин** је негирала постојање криминалне групе, јер, како је рекла, није знала ко с ким сарађује. Што се тиче илегалног преласка преко границе, оптужена је навела да она није знала где људи одлазе, пошто претходно дођу код ње кући на смештај. Она би их испратила до капије, где би седали у ауто и одлазили даље. Све што је знала, знала је из приче гостију и њихове телефонске комуникације са другим лицима. Лица су јој на смештај „доносили“ Јосип Ђурашевић и Горан Маравић. Она би их примала, смештала, давала им храну, прала, помагала колико год је могла, с тим што би касније по њих долазили таксисти, међу којима је био и Горан Маравић. Чула је да Јосипа Ђурашевића, неки његови другари, познаници, пријатељи зову „Јоца Буњевац“. Истакла је да никада није имала дугачку косу. Осим тога, улица у којој је тада живела није калдрмисана, нема коцке и преко 22 године је асфалтирана. Њена капија није гвоздена, него је од орнамент жутог стакла и таква је већ 30 година. Испред куће која је приземна, нема воћњак. У близини не постоји ни „Мини – макси маркет“ како је навео [REDACTED]. Такође, никад бели „Фијат“ или комби није био паркиран испред њене куће. Под разним притисцима под којима је била, није сигурна да је група људи која је трагично настрадала спавала код ње те ноћи, а и није само она лица примала на смештај, већ су то чинили и други по Суботици, а и дан-данас то неки раде. У Суботици, кад су је привели, дошли су ујутру по њу, око 10 часова и без икаквог обавештења зашто се приводи, одвели је у станицу пограничне полиције, где су наизменично улазили – излазили инспектори, питали је за ово дело - да ли су људи спавали код ње и да „призна“. Када им је рекла да нема шта да призна јер се не сећа да је неко од лица

спавео код ње у том периоду, полицајци су јој говорили да ће јој сестру и оца стрпати у затвор, а сестричину у дом, када је она одлучила да са њима пође за Београд, где је дала исказ какав је дала, с тим што није могла да тврди да је то било баш те вечери 14. октобра, односно да је тих осморо људи тога дана спавало код ње. Када јој је истражни судија показивао фотографије на саслушању 01. марта, није препознала никога. Иначе, сем у погледу наведеног, остала је при свим осталим ранијим наводима. Како је истакла, она не негира да су то били ти људи, односно да је то та група за коју се терети, али није сигурна. Од оптужених познаје *Ђурашевић Јосипа*, као „Јоцу“, *Каримовић Јосу* и *Маравић Горана*. Ђурашевић и Маравић су довозили људе код ње на смештај. Ђурашевић је неки пут тражио да им она купује храну, што је било много пре конкретног догађаја јер су они и раније „нешто мало“ сарађивали. Оптужена је поновила, да је лица примала на смештај, а Ђурашевић је неки пут тражио да веже око руке појединим гостима неке „крпице“ односно неки пут јој говорио да им завеже на леву руку неки пут белу траку, неки пут црвену, највероватније ради препознавања, да би се знало „ко је чији“ односно ко преко кога долази. Дешавало се неки пут и да је Ђурашевић оптуженој говорио да каже лицима да, пре него што крену, искључе мобилне телефоне и раздвоје батерију од телефона и да батерију ставе у један цеп, а телефон у други. Путници би без питања поступали по таквим налозима. Оптуженој су за њене услуге плаћали сами гости који су долазили на смештај и то 10 евра за ноћ. Сарадња са Ђурашевић Јосипом је почела негде 2007. године, крајем лета, и трајала је кратко, 3-4 месеца, те се наставила 2009. године, оптужена није могла да определи тачно кад, можда баш тог 14. октобра. Иначе, Ђурашевић Јосип је имао више бројева мобилних телефона, а дешавало се и да је некад позове и са скривених бројева. Гости су углавном били мушкарци, а јако ретко је било жена и деце. До куће оптужене довозили су их углавном таксисти, неки пут регистровани таксисти са такси-таблама, а неки пут приватна возила, без такси-ознаке, међу њима и Горан Маравић. У почетку је Маравић улазио у двориште њене куће, што се десило 2-3 пута, а после више није хтео да улази унутра, него би лица остављао испред куће или чак на ћошку односно самом углу две улице. Ретко кад би људи истрчавали из возила и утрчавали код ње у кућу, обично би се кретали нормално. Некад је Маравић довозио „Ђурашевићеве“ људе, а некад људе који нису Ђурашевићеви. Колико се сећала, у октобру 2009. године, Маравић је једном приликом дошао код ње – оптужене Коледин и тражио од ње да прими лица на смештај. Међутим, она се томе успротивила и Маравићу рекла да ако „Јоци“, мислећи на Јосипа Ђурашевића, нешто треба, нека дође сам и нека је пита, односно нека не шаље „курире“. Тада је Маравић отишао и након 10-15 минута дошао „Јоца“, тј. Јосип Ђурашевић и питао оптужену да смести дванаесторо људи на смештај. Међутим, тад није дошло њих 12, већ осморо људи, на шта је оптужена пристала због материјалне ситуације. Маравић и Ђурашевић су иначе доста често комуницирали и по граду пили заједно кафу, док је оптужена, после трагичног догађаја на Тиси, када је сретала на такси станици Маравића питала за Јосипа (Ђурашевића) и он јој је рекао „не знам где је, не разговарамо“, те их она након тога није више виђала заједно. Што се тиче односа између ове двојице оптужених, опт. Коледин је изјавила да у свему остаје при ранијем опису њиховог односа који је дала пред истражним судијом. Са Маравић Гораном, није имала телефонску комуникацију. У октобру 2009. године је имала један једини број мобилног телефона који користи годинама уназад - 064/2887-134. Пошто је оптужену са Јосипом Ђурашевићем упознао *Кадиишани Африм звани „Роки“*, оптужена Коледин је у почетку углавном са „Рокијем“ контактирала, а тек касније када је између „Рокија“ и Ђурашевића дошло до извесних проблема због међусобних нерашчишћених рачуна, „Јоца“ (Јосип Ђурашевић) је почео да долази код оптужене, те углавном би је позвао

телефоном да сачека лица испред капије за 10-15 минута, с тим што би неки пут и Ђурашевић лично довео по једног – два госта на смештај. За „Сефу“ је чула из приче и телефонских разговора гостију, а неки пут и „Јоце“, када је долазио код ње – оптужене и то у периоду њихове сарадње 2007. године. Колико је она могла да схвати из приче гостију и њихове телефонске комуникације, „Сефа“ им је био неки шеф („бос“) на Косову и преко њега су лица долазила у Суботицу, те су „Сефи“ на Косову остављали паре за прелазак. У разговорима преко телефона Ђурашевић је спомињао „[REDACTED]“ и „[REDACTED]“, те им се обраћао са „где си, друже“. Некада су у присуству оптужене, лица са смештаја разговарала телефоном и у тим разговорима оловљавали „[REDACTED]“ и „[REDACTED]“ именом, а ретко када, али се дешавало, и Јосип Ђурашевић би са њима разговарао под терасом оптужене, оловљавајући их именом, у смислу „где си друже, кад, да ли има шта ново, да ли је све у реду“. Дешавало се и да путници који су долазили дају Ђурашевићу своје телефоне да би, преко њихових телефона, разговарао неки пут са „[REDACTED]“ или „[REDACTED]“. Није јој познато да ли је Ђурашевић Јосип одлазио на Косово да прими новац у вези тих људи, али мисли да су то чинили и на Косово одлазили, неки други људи за њега. Након што јој је предочен исказ из истраге где је на питање „ко је ишао по паре, где“, навела: „Па „Јоца“ је ишао, ја када сам пар пута питала Горана где је „Јоца“, каже отишао је доле...“, оптужена је изјавила да остаје код тог исказа. *Јоса Каримовић* никада није био у њеној кући, нити у њеном дворишту, знала га је из локала, чак је и долазио у кафану коју је опт. Коледин држала. Лица на смештају су била углавном албанске националности, а у већини случајева су разумели и доста добро причали српски. Гости су причали да иду на границу, за Аустрију. Када би сели испод терасе да једу, пошто би увек заједно јели, оптужена је из њихових разговора могла да чује и чула да спомињу Аустрију, Мађарску, Француску, где она претпоставља да су требали да иду. Са смештаја би одлазили углавном у вечерњим сатима у распону од 20.00-21.00 часа па до 23.00 часа најкасније. Дешавало се да гости дођу у току дана и оду увече, а дешавало се да остану 2-3 ноћи, ретко 3-4. У октобру 2009. године, гости су отишли отприлике око девет сати увече. Тада су била четири мушкарца и човек са женом и двоје деце. Приликом доласка код ње и довожења људи, Ђурашевић је возио сивог „Пасата“, а Горан Маравић „Форда“ караван, црвене боје, с тим што за тај ауто није потпуно сигурна, а у каснијем периоду Горан Маравић је возио ауто Јосипа Ђурашевића, сиви металик „Пасат“. Када су јој у истрази предочене **фотографије** настрадалих, навела је да су јој један мушкарац и жена са девојчицама деловали познато, али није била сигурна да су то ти људи који су спавали код ње јер сви личе једни на друге. У октобру 2009. године, навела је да је путнике испратила до капије, где су они сели у ауто марке „Пасат“ који је возио Горан Маравић и отишли. После одласка ових људи, чула је на ТВ шта се десило на реци Тиси што је јако потресло, али јој ни на крај памети није падало да су то лица која су спавала код ње. После тог догађаја више није била у комуникацији са Ђурашевићем и Маравићем, с тим да, кад ког је прилазила Маравић Горану на такси-станици да га пита где је Јоца, тј. Јосип Ђурашевић, исти јој је одговарао „не знам, немам појма“. Једном приликом се срела са Јосипом Ђурашевићем клубу „Сити“, на Зорци, када ју је Ђурашевић, док је улазила у локал, повукао за рукав, при чему је био у припитом стању, а она му руку отргла. По њеном мишљењу, Ђурашевић је вероватно хтео да прича нешто са њом али она није желела никакву комуникацију са њим. Сутрадан је Ђурашевић дошао у њену кућу (оптужене Коледин) и причао са њеном баком, пошто она – оптужена није била ту, распитивао се како је опт. Коледин „прошла са претходним случајем“ у Суботици (мислећи на кривични поступак који се против ње води у Суботици), рекао да ће се јавити, да ће се чути, поразговарати, али се након тога више никада није ни јавио, ни обратио. Ни он, ни Горан Маравић. Како је

навела, са Ђурашевић Јосипом и Маравић Гораном до сада није била у завади. Објаснила је да је у неку руку због везивања „крпица“, вађења батерија из телефона, била свесна да се ради о илегалним радњама, али је њено било само да их смести, да им да кров над главом и смештај, да се окупају и да једу и да их на крају, испрати из своје куће и да они оду. Тим људима никада није тражила било каква документа на увид. Када су се Ђурашевић и Коледин први пут упознали код ње у кући, где га је довео Кадишани Африм, звани „Роки“, Ђурашевић је њој рекао да је задовољан како прима госте, мислећи на то да су људи задовољни са смештајем и њеним опхођењем према њима. У почетку госте јој је најављивао углавном Кадишани, а после његовог и Ђурашевићевог „разлаза“, то је чинио „Јоца“ (Ђурашевић), с тим што се дешавало да Ђурашевић неки пут дође без најаве и сачека њу (оптужену Коледин) у њеном дворишту, а она уведе људе унутра на смештај. Иначе, Ђурашевић би јој најављивао госте углавном телефоном и то 15-20 минута пре доласка гостију које би она требало да сачека испред капије. Горан Маравић никада није најављивао госте, а када је у полицији, рекла: „...Након „Јоциног“ разлаза са Афримом, „Јоца“ ми је лично најављивао госте, а понекад је то радио и Горан...“ заправо је мислила на то да је Горан долазио у кућу, доводио госте и код ње их остављао, с тим је углавном те исте госте Горан Маравић касније и одвозио. У почетку се дешавало да Јосип Ђурашевић, мало пре него што ће Горан Маравић стићи, обиђе улицу, паркира ауто у некој другој улици, дође код ње (оптужене) унутра у двориште, а да за њим онда стигне Горан Маравић. Такође, Јосип Ђурашевић би долазио са „Пасатом“ да обиђе улицу и да види да ли је „чист“ терен, углавном увече, када гости треба да оду како би проверио каква је ситуација, да ли има полиције, да би затим дошао други ауто, и то углавном Горан Маравић, како би лица одвезао даље, али другим аутобилем. Из приче особа које су долазиле код оптужене на смештај, сазнала је, заправо они су јој се жалили да им је Горан Маравић за превоз наплаћивао између 20 и 30 евра, због чега је она протестовала код Јосипа Ђурашевића, али по том питању ништа није било урађено, Горан Маравић је и даље наплаћивао толико. Знала је да је Горан Маравић лица довозио из пекаре „Спартак“, улица Петефи Шандора у Суботици која је од њене куће (оптужене) удаљена километар - километар и по, што би коштало неких 200,00 динара. Пошто се често возила таксијем, знала је отприлике колико би то могло да изађе. Није јој познато где су гости даље одвожени, с тим што је из приче гостију знала да су се скупљали негде на неком даљем месту, нека „пештанска“ пруга се спомињала, али она никада није била тамо и није знала ни где се баш налази, а с обзиром да она и није била једина која је примала људе на смештај. Иначе, од те „пештанске“ пруге се даље иде ка Келебији, то је супротан правац у односу на Мартонош. Из приче гостију чула је такође за извесног Зорана код кога су се лица са разних смештаја окупљала и одатле вероватно ишла заједно даље. Такође, познато јој је да су лица долазила на смештај код „Шаје“ што је тренутно регистрован ресторан с преноћиштем, затим код неке „Маце“ на Бајском путу, која је била власница локала „Мери М“ и у појединим приватним кућама, с тим што су била и један или два смештаја на Палићу. За друге смештаје је знала јер су јој поједини људи, након што су „однесени“ са смештаја код ње, пошто су имали њен број телефона, звали је и питали је да ли могу да се врате код ње, јер су се жалили да су били затворени по 24 сата у једној соби и то по њих десеторо. Тада би јој лица објашњавала где су, куда су ишли, а она (оптужена) је на тај начин закључивала где би то могло да буде на смештају. Истакла је тешку материјалну ситуацију и породично стање, поновивши да јој је кућа одузета и да из ње треба да се исели, да дугује кирију за неколико месеци, да позајмљује паре како би дошла на суђење, да живи са сестром која има епилепсију и сестричином од 5 година о којој се она стара, да има оца алкохоличара који распродаје ствари из куће и прави проблеме, да јој је у

време хапшења бака, која је одхранила, умрла од рака. Иначе, њој је индиректно речено да је „заштићени сведок“, „цинкарош“ и како их је све увалила у овај проблем. Каје се што је уопште примала људе на смештај јер „није знала да ће се овако све то издешавати“, сама вест о погибији људи, нарочито мале деце, је доста потресла. Због тога се више не бави тиме, једноставно жели да изађе из свега тога и да нормално живи.

Након изношења одбране од стране опт. Коледин Јованке, **опт. Ђурашевић Јосип је ставио примедбу** и рекао да је све што је оптужена изговорила „лаж“ и да он не може да верује шта она прича, те **опт. Горан Маравић** такође изјавио да ни он не може да верује шта је оптужена изјавила и да је то страшно – што је, између осталог, био разлог да је обављено **суочење** између ових лица.

Из **радње суочења између оптуженог Ђурашевић Јосипа и оптужене Коледин Јованке**, након што су се оптужени окренули један према другоме, утврђено је да је опт. Јосип Ђурашевић најпре навео да се дешавало да он, као таксиста и то 2007. године одвезе људе на смештај код Коледин Јованке, али да ван тога њих двоје уопште нису сарађивали, да он никада није био у кући оптужене Коледин, те да је све што је она изјавила неистина. Након тога опт. Јованка Коледин је изјавила да је опт. Ђурашевић 2007. године дошао код ње кући, преко „[REDACTED]“ - [REDACTED] и да је безброј пута био код ње у дворишту, седео код ње у трпезарији, на шта је опт. Ђурашевић изјавио да он ни не зна ко је „[REDACTED]“, а оптужена Коледин је навела: „Познајеш га. И „[REDACTED]“ и „[REDACTED]...“, на шта је опт. Јосип Ђурашевић изјавио: „Ни то не знам“. Опт. Коледин: „И са „[REDACTED]“ си причао и са „[REDACTED]“, колико пута, код мене испод терасе, где су људи седели, који су били код мене на смештају.“ У наставку, опт. Јованка Коледин је питала опт. Ђурашевића: „Колико си пута долазио увече пре него што су људи хтели да одлазе. 15-20 минута пре тога, па си ми рекао да им вежу те крпице. И да искључују телефоне.“, на шта Ђурашевић одговора да то није тачно и да га је Коледин највероватније очигледно помешала с неким.

Из **додатног суочења оптужене Коледин Јованке и оптуженог Ђурашевић Јосипа**, утврђено је да је опт. Ђурашевић најпре рекао да код оптужене Коледин није био 2009. године, не само у октобру те године, већ уопште није „донео“ ниједног човека, нити послао, на шта је **опт. Јованка Коледин** одговорила да то није истина, обраћајући се Ђурашевићу „био си и после 14. октобра, када сам чула на вестима шта се догодило. После тога си био код мене кући, долазио. То је оно о чему сам говорила, да си ме срео у „Ситију“, знаш добро о којем локалу говорим, где си ме повукао за рукав, где си био прилично припит, где сам ја отргла руку и сутрадан си био код мене кући, тражио ме. Ја нисам била кући, рекао си мојој покојној баки да хоћеш да причам са мном“. Даље је навела да су, од најављених 12 лица, њих 8 конкретном приликом довели Ђурашевић и Горан Маравић, односно да је Горан фактички довео лица, те је појаснила: „Горан је дошао код мене у двориште, ја сам изашла напоље. И питао ме је да ли могу да примим...значи, тражиш ме ти. Рек'о, ако ме тражи „Јоца“, нека дође сам, па нека ме пита шта му треба! И тако је било. Након 15-20 минута, ти си се појавио и молио ме да примим 12-оро, јер ти стижу за сат и по времена, немаш где да их сместиш“, након чега је опт. Јосип Ђурашевић изјавио да не зна о чему оптужена Коледин прича.

Из **радње суочења између оптужених Маравић Горана и Коледин Јованке**, најпре је опт. Горан Маравић питао оптужену Коледин зашто је „лажи

онолике изнела?“, говорећи да он не зна уопште како се оптужена могла сетити свега што је рекла, да се Маравић крио испод капе, долазио код ње и молио за смештај, те да може да констатује само да је она – оптужена неки временски период помешала и да све што је рекла се десило са неким са киме је она вероватно радила. Опт. Јованка Коледин се затим обратила оптуженом Маравићу речима: „Долазио си“, опт. Горан Маравић јој је одговорио: „Добро“, а оптужена је наставила: „Долазио си 2007. године са „Јоцом“, тј. Јосипом Ђурашевићем. Долазио си код мене, у двориште си утеривао ауто. Довозио си људе до капије, одвозио до моје капије. Носио си црни качкет, не увек, али понекад“. Након тога, опт. Маравић је навео: „Добро, 2009. година, сети се, молим те“, а опт. Јованка Коледин: „Био си и 2009. године, ушао са црним качкетом, под терасу моју и рекао си да те је послао „Јоца“!“. Опт. Горан Маравић у наставку је навео: „Па, је л' можеш ти пред данашњим даном и пред Богом и пред свим овим људима да кажеш то опет?“, а опт. Јованка Коледин је одговорила да може, да се не боји Бога, да је пред Богом чиста и сама са собом, с тим што није могла да тврди да је у питању октобар 2009. године. Остала је иза свега што је рекла, да је Маравић долазио код ње, остављао јој људе неки пут и на пола улице, где их је она сачекивала, наплаћивао по 20-30 евра због чега су се људи жалили када је она исто реаговала и рекла Јосипу Ђурашевићу да им Горан (Маравић) наплаћује по 20-30 евра, те да је Маравић долазио са Јосиповим возилом, после са сивим „Пасатом“, као и да је тај „Пасат“ пар пута био и паркиран и пред њеном кућом, док је Јосип (Ђурашевић) ту био, на шта је опт. Маравић рекао да не може да верује шта изјављује.

На главном претресу дана 22.03.2012. године обављена је, такође, **радња суочења између оптужених Арифџи Сабехудина и Дестани Ридвана**, тако што су окренути један према другоме, на питање опт. Сабехудин Арифџија опт. Ридван Дестани изјавио да њих двојица никада телефоном нису контактирали, да је опт. Арифџи Сабехудина видео у Трновцу заједно са Ајдини Сабедином, његов ауто и задња два броја регистарских ознака, приликом проласка поред ауто Дестани Ридвана, као и да је у Арифџијевим колима видео још неку жену. Након тога, опт. Сабехудин Арифџи је изјавио да су задња стакла на његовима колима затамњена, да Дестани није могао да види ко је унутра и да с Дестанијем никада у животу није имао никакве везе, а опт. Ридван Дестани је изјавио да је видео ко је у колима јер је Арифџи поред њега пролазио полако и да исто може да се види преко шофершајбне.

Сви оптужени су у свему прихватили **завршне речи** својих бранилаца – адвоката Бисерке Крпић (за оптужене Ђурашевића и Каримовића), Марине Јовановић-Бајовић (за опт. Дестанија), Славка Петрића и Драгана Андрића (за опт. Маравића), Данке Зарић (за опт. Шипоша), Немање Јоловића (за оптужене Исени Ардина и Абедина, као и по службеној дужности за опт. Арифџи Сабехудина), Зечевић Стеве (за оптуженог Безег Дејана) и Ивице Коцића (за опт. Коледин Јованку), па су, након изведене анализе доказа предложили да их суд ослободи од оптужбе, јер није доказано да су извршили предметне радње, па самим тим ни кривична дела којима се терете.

Решењем Вишег суда у Београду, Посебног одељења, К-По1 бр. 44/11 од 23.02.2012. године, **раздвојен је** кривични поступак у односу на **оптуженог Ајдини Сабедина**, те је решењем овога суда К-По1 бр. 20/12 од 01.03.2012. године, које је постало правноснажно 15.03.2012. године, кривични поступак, против поменутог због кривичног дела удруживање ради вршења кривичних дела из члана 346 став 4 у вези става 2 КЗ и кривичног дела недозвољен прелаз државне границе и

кријумчарење људи из члана 350 став 4 у вези става 3 и 2 КЗ, по оптужници тужилаштва за организовани криминал КТ.бр.1/11 од 23.05.2011. године, услед смрти, обустављен.

Увидом у *записник о саслушању осумњиченог Ајдини Сабедина, сачињен пред СБПОК, Одељење за сузбијање организованог општег криминала, Дирекција полиције, МУП-а Републике Србије* – УКП, КУ број 29/10 од 10.05.2010. године, где је у *преткривичном поступку, у присуству браниоца*, изјавио да му је од раније било познато да се **Ариффи Сабехудин** бави организовањем превоза људи са Косова до Суботице и да га је једанпут раније ангажовао да превезе људе на тој релацији, напомињући да је Ариффија упознао пре више од годину дана. Средином октобра 2009. године Ајдини је у Бујановцу срео Ариффија када му је исти понудио да са још неким заинтересованим возачем за новчани износ од по 250 евра, од Бујановца до Суботице, својим возилима превезу шест лица са Косова. Даље је навео да су у питању била **три мушкарца и једна жена са две ћерке**. Том приликом, лично је питао **Дестани Ридвана** да ли жели да иде са њим, објаснивши му какав је посао у питању и да га организује Ариффи Сабехудин, те је Дестани Ридван на то пристао. Исте вечери су на аутобуској станици у Бујановцу од Ариффија преузели поменутих шест лица и кренули су пут Суботице у међусобној повременој комуникацији током вожње путем мобилних телефона. Ариффи Сабехудин је у току вожње Сабедину јавио да ова лица треба да оставе на „Еко пумпи“ у близини Суботице и да му (Сабедин Ариффију) јави када то буду урадили. Договорених 250 евра окривљеном Сабедину исплатили су, како је рекао, сами путници у тренутку поласка из Бујановца. Након што је окривљеном предочен **оптички снимак** ЈП „Путеви Србије“, са неких од наплатних рампи за дане **11, 12. и 13. октобар 2009. године**, најпре је на наплатној станици Дољевац на снимку од дана 11.10.2009. године, у 23,10 часова препознао ауто Дестани Ридвана, а затим у 23,11 часова и свој ауто са путницима, те на наплатној станици у Нишу, најпре препознао Ридванов ауто, а затим и свој, где се поново иза њега види путник. Навео је да је за време превоза (жене са две ћерке), као и породице наредног дана, такси ознаку држао у ауту. Појаснио је да, након што је ове људе превезао у октобру 2009. године, Ариффи Сабехудин га је поново контактирао у децембру 2009. године. Увидом у *записник о саслушању осумњиченог Ајдини Сабедина, под пословним бројем Ки.По1 бр.10/11, од 17.03.2011. године*, састављен *пред истражним судијом овог суда*, произлази да окривљени Ајдини у октобру 2009. године, није возио икаква лица из Бујановца за Суботицу са Дестани Ридваном, да Ариффи Сабехудина зна од септембра 2009. године, када му је исти на такси станици у Бујановцу, уз кафу, причао да се и он бави таксирањем, али да му Ариффи није давао икакве путнике ради превоза. Даље је појаснио да је, ради вађења личних докумената, возио једну жену са двоје деце 2009. године за Београд и да их је оставио у близини аутобуске станице у Београду испред неког ресторана, при чему се није сећао ког је то месеца било, с тим што Дестани Ридван том приликом није возио никога својим возилом. Иначе, конкретном приликом такси ознаку на возилу није имао јер ју је скидао због ветра.

У складу са чланом 11 став 3 Законика о кривичном поступку **оптуђени Ариффи Сабехудин, Дестани Ридван, Исени Абедин и Исени Ардин, као и раније оптуђени Ајдини Сабедин** (који је у међувремену, 01.01.2012. године, преминуо па је у односу на њега кривично поступак правноснажно обустављен), су се током

поступка, користили својим правом да у кривичном поступку употребљавају албански језик као свој матерњи језик који није у службеној употреби у суду, с обзиром да се ради о лицима албанске националности, у ком смислу им је на терет буџетских средстава обезбеђено усмено превођење свега што је изношено на главном претресу, уз помоћ сталних судских преводилаца Еде Радоман-Перковић и Ганија Морине, као и превођење исправа, телефонских разговора и другог писаног доказног материјала (са српског, мађарског и словачког).

Писани докази

Након саслушања оптужених, у вези чињеничних навода оптужнице Тужилаштва за организовани криминал, изведени су и други бројни писани докази.

Читањем записника о претресању стана и других просторија МУП РС, УКП, СБПОК КУ бр.24/10 од 27.02.2011. године (стр. 1317), те потврде о привремено одузетим предметима МУП-а РС, УКП, СБПОК, КУ бр. 24/10, број потврде 10/11 од 27.02.2011. године (стр. 1334), утврђено је да су приликом претреса стана и других просторија у улици Ускочка број 11, општина Суботица, на којој адреси оптужени Јосип Ђурашевић живи, а које је извршено у присуству два сведока и по наредби суда, пронађени следећи предмети и то: рачуни ЈКП „Водовод и канализација Суботица“, „Телекома Србије“ и „Електројоводине Нови Сад“, извод из „NLB LNB банке“, те фотографија путничког моторног возила марке „Фолксваген пасат“, рег. ознаке СУ 110-385, а који сви наведени предмети су и одузети од оптуженог Јосипа Ђурашевића уз сачињавање потврде о привремено одузетим предметима коју је и потписао, не стављајући примедбе.

Читањем записника о претресању стана и других просторија МУП-а РС, УКП, СБПОК, Пов.По1 бр. 109/11 од 27.02.2011. године (стр. 1339), те потврде о привремено одузетим предметима МУП-а РС, УКП, СБПОК, Пов.По1 бр. 109/11 од 27.02.2011. године (стр. 1340), утврђено је да су приликом претреса стана и других просторија у улици Маглајска број 13, општина Суботица, на којој адреси оптужени Јосо Каримовић живи, а које је извршено у присуству два сведока и по наредби суда, пронађени следећи предмети и то: мобилни телефон марке „Нокиа“ модел 3110, ИМЕИ броја 356029033107342 са СИМ картицом сер.бр. 8938103000056811757, једно путничко моторно возило марке „Рено меган“, рег. ознаке СУ 121-355, броја шасије VF1DA0H0518287255, броја мотора F7RD714C002943 са једним припадајућим кључем за покретање мотора, једна саобраћајна дозвола за ПМВ рег. ознаке СУ 121-355, сер.бр. CP07573261, једна коверта беле боје са латиничним натписом „Vratio sam Dejanu pare 10.11.“ и са друге стране „Pare! Plate“, а који сви наведени предмети су и одузети од оптуженог Јоса Каримовића уз сачињавање потврде о привремено одузетим предметима коју је и потписао, не стављајући примедбе (*путничко моторно возило марке „Рено меган“, рег. ознаке СУ 121-355, броја шасије VF1DA0H0518287255, броја мотора F7RD714C002943, као и саобраћајна дозвола и кључеви за наведено возило, враћени 13.05.2013. године*).

Читањем записника о претресању стана и других просторија МУП-а РС, УКП, СБПОК, Ку бр. 24/10 од 27.02.2011. године (стр. 1345), те две потврде о привремено одузетим предметима МУП-а РС, УКП, СБПОК, обе бр. 12/11-1, од 27.02.2011. године (стр. 1346 и 1347), утврђено је да су приликом претреса стана и

других просторија у улици Иве Андрића број 18, општина Суботица, на којој адреси оптужени Горан Маравић живи, а које је извршено у присуству два сведока и по наредби суда, пронађени следећи предмети и то: новац у износу од 260 евра, налог за плаћање доплатне карте ЈКП „Паркинг“ за возило рег. ознака СУ 121-014, број 01202149, обавештење градске управе града Суботица број 3581 од 25.10.2010. године о дугу за доспеле обавезе за радњу 55732116-ауто-такси, на име Маравић Горан, Суботица, улица Иве Андрића бр. 18, решење Градске управе града Суботица о утврђивању накнаде за заштиту и унапређивање животне средине на име Маравић Горана, потврда удружења такси-возача „Стари ЕКО такси“, Суботица о иступању из удружења и примању иступнине на име Маравић Горан, те решење „Војвођанске банке“ од 30.09.2010. године; један мобилни телефон марке „Нокиа Е52“ ИМЕИ бр. 355216033891378 са СИМ картицом Теленор (063 моја мрежа) број 063/512521, једно путничко моторно возило марке „Волксваген Голф плус“, рег. ознака СУ 129-399, бр. шасије WVWZZZ1KZW584907, бр. мотора BLS 187004 са саобраћајном дозволом на име Маравић Горан, сер. бр. CP08494495 и два кључа црне боје за наведено ПМВ, а који сви наведени предмети су и одузети од оптуженог Горана Маравића уз сачињавање две потврде о привремено одузетим предметима које је и потписао, не стављајући примедбе.

Читањем записника о претресању стана и других просторија МУП-а РС, УКП, СБПОК, Одељења за сузбијање организованог општег криминала, Пов. ПО1 бр. 111/11 од 27.02.2011. године (стр. 1352), те потврде о привремено одузетим предметима МУП-а РС, УКП, СБПОК, Одељења за сузбијање организованог општег криминала, бр. 13/11-1, од 27.02.2011. године (стр. 1353), као и потврде о привремено одузетим предметима МУП-а РС, УКП, СБПОК, Одељења за сузбијање организованог општег криминала, бр. 13/11-2, од 27.02.2011. године (стр. 1354), утврђено је да су приликом претреса стана и других просторија у улици Шандора Лифке број 21, општина Суботица, на којој адреси оптужени Шипош Атила живи, а које је извршено у присуству два сведока и по наредби суда, пронађени следећи предмети и то: један мобилни телефон марке „Нокиа 3100“ ИМЕИ 355357/00/560008/0, један мобилни телефон марке „Нокиа Е65-1“ ИМЕИ 356961011815761, један мобилни телефон марке „Самсунг Ц3050“ ИМЕИ 358553/03/977256/7, један мобилни телефон марке „Нокиа 6280“ ИМЕИ 358356/00/083056/6 са припадајућом картицом бр. 065/471-9472, један мобилни телефон марке „Нокиа 3410“ ИМЕИ 351100/80/039483/8 са припадајућом картицом Т-мобиле С.бр. 8936302410090211080Ф, један мобилни телефон марке „Нокиа 6-52-1“ ИМЕИ 351996048757839 са припадајућом картицом мреже 063, с.бр. 38101040524054746, једна СИМ картица мреже „Томато“ с.бр. 8938592106040790778, једна СИМ картица „Томато“ мреже с.бр. 8938592108080615483ВО3, једна СИМ картица „Томато“ мреже с.бр. 8938592108050447885, једна СИМ картица мреже „Мобтел“ с.бр. 38101100508044568, једна СИМ картица мреже 063 с.бр. 38101060531352669, једна СИМ картица „Теленор“ мреже с.бр. 38101061006192754, једна СИМ картица мреже „Водафон“ с.бр. 89367010120132164832, једна СИМ картица мреже „Водафон“ с.бр. 89367030420617143475, једна СИМ картица мреже „Водафон“ с.бр. 8936702012023130253, једна СИМ картица мреже „Водафон“ с.бр. 89367030720641271873, једна СИМ картица „ВИП“ мреже са припадајућим улошком 8938591110041341699, једна СИМ картица „Теленор“ мреже са припадајућим улошком с.бр. 38101070703978324, један уложак СИМ картице „Теленор“ мреже за бр. 063/82-38-639, један уложак СИМ картице „Теленор“ мреже за бр. 062/96-16-782, један уложак СИМ картице „Теленор“ мреже за бр. 063/73-10390, једна ХАЛО

картица сер.бр. 0320 622079, једна ХАЛО картица сер.бр. 0300 696278, једна платна картица ВИЗА електрон „Ерсте банке“ број 0035864, на име Варда Зортан, једна платна картица ВИЗА електрон „Ерсте банке“ број 4787 8801 0278 0035 496 на име Варга Золтан, једно уверење о положеном испиту за руковаоца чамцем бр. 24731 на име Шипош Атиле издато у Београду 03.09.2005. године под сер. бројем 021170, једна поништена путна исправа Р. Србије бр. 007158518 издата 14.03.2009. године од стране ПУ Суботица на име Шипош Атила, једна фотографија непознатог мушког лица, једна цедуља са натписом „Београдски пут 95/41 Биљана Макић“ и једна цедуља са логом „Еуропетрола“ са натписом „DARAZS“ 064 6181064; једно путничко моторно возило марке „Волксваген пасат 1,9 ТДИ“, броја шасије WVWZZZ3BZ2PO71354, рег. ознаке СУ 119-079, једна саобраћајна дозвола и кључеви за наведено ПМВ, а који сви наведени предмети су и одузети од оптуженог Шипоша Атиле уз сачињавање две потврде о привремено одузетим предметима које је и потписао, не стављајући примедбе (*путничко моторно возило* марке „Волксваген пасат 1,9 ТДИ“, броја шасије WVWZZZ3BZ2PO71354, рег. ознаке СУ 119-079, *једна саобраћајна дозвола и кључеви за наведено возило враћени 24.10.2012. године*).

Читањем записника о претресању стана и других просторија МУП-а РС, УКП, СБПОК, КУ бр. 24/10 од 27.02.2011. године (стр. 1359), те потврде о привремено одузетим предметима МУП-а РС, УКП, СБПОК, обе бр. 8/11-1, од 27.02.2011. године (стр. 1369), као и потврде о привремено одузетим предметима МУП-а РС, УКП, СБПОК, бр. 8/11-2, од 27.02.2011. године (стр. 1369), утврђено је да су приликом претреса стана и других просторија у месту Несалце, Бујановац, на којој адреси оптужени Исени Абедин живи, а које је извршено у присуству два сведока и по наредби суда, пронађени следећи предмети и то: мобилни телефон марке „Нокиа“ тип 2700, ИМЕИ 351994042181585, СИМ картица број 062/263001, сер. бр. 38101091204185508, рачун бр. 00368001 за телефонски број 062/263500 на име Исени Абедин, претплатнички уговор за мобилни телефон 062/263500 и телефонски апарат марке „Нокиа 6070“ ИМЕИ 352742013294377 од 01.11.2006. на име Исени Абедин; оружни лист на име Исени Абедин, рег.бр. 4972/02 издат од СУП Врање, 8 патрона за ловачку муницију и ловачка пушка марке „ЦЗ“, кал. 16, фабричког броја 75210, а који сви наведени предмети су и одузети од оптуженог Исени Абедина уз сачињавање две потврде о привремено одузетим предметима које је и потписао, не стављајући примедбе.

Читањем потврде о привремено одузетим предметима МУП-а РС, УКП, СБПОК, бр. 9/11, од 27.02.2011. године (стр. 1377), суд је утврдио да су од оптуженог Исени Ардина привремено одузети: један мобилни телефон марке „Нокиа“ 2610 ИМЕИ 358967012105027 са СИМ картицом оператора „Теленор“ сер.бр. 38101091202382461, један мобилни телефон марке „Нокиа“ 1200 ИМЕИ 358054018102454 са СИМ картицом оператора „Теленор“ сер.бр. 38101100809217010 и једна СИМ картица оператора „ИПКО“, сер.бр. 109011211174, уз сачињавање потврде о привремено одузетим предметима коју је и потписао, не стављајући примедбе.

Читањем потврде о привремено одузетим предметима МУП-а РС, УКП, СБПОК, бр. 14/11, од 27.02.2011. године (стр. 1390), суд је утврдио да су од оптужене Коледин Јованке привремено одузети: један мобилни телефон марке „Нокиа“ Н70, црне боје, ИМЕИ 359367003880309 са СИМ картицом мобилног

оператера „Телеком Србија“ бр. 064/2887134, уз сачињавање потврде о привремено одузетим предметима коју је и потписала, не стављајући примедбе.

Читањем **потврде о привремено одузетим предметима МУП-а РС, УКП, СБПОК, бр. 01/10, од 01.06.2010. године, те потврде о враћању предмета МУП-а РС, УКП, СБПОК, бр. 01/10, од 01.06.2010. године (стр. 1407)**, суд је утврдио да су од [REDACTED] привремено одузети: мобилни телефон марке „Нокиа“ ИМЕИ 358056014941074 са СИМ картицом бр. 062/8555607, те истога дана поменуте привремено одузете ствари враћене су лицу од кога су одузете.

Читањем **потврде о привремено одузетим предметима МУП-а РС, УКП, СБПОК, КУ бр. 24/09, од 15.12.2010. године (стр. 1411)**, суд је утврдио да је од [REDACTED] привремено одузет лист папира на чијој је једној страници одштампано решење Окружног суда у Београду КП.бр. 23/07, док је на другој страни ручно написан списак имена и бројева телефона, уз сачињавање потврде о привремено одузетим предметима коју је и потписао, не стављајући примедбе.

Увидом у **лист папира** одузет од [REDACTED], уз наведену потврду, на чијој је једној страници одштампано решење Окружног суда у Београду КП.бр. 23/07, док је на другој страни ручно написан списак имена и бројева телефона **(стр. 1412)**, утврђено је да се на истом наводи „Горан М. 063 7782208“, „Јоца 0654335500“, „Јоца 2 0654607950“, „Јоца 3 0659693711“.

Читањем **потврде о привремено одузетим предметима МУП-а РС, УКП, СБПОК, бр. 85/10, од 23.12.2010. године (стр. 1415)**, суд је утврдио да је од [REDACTED] привремено одузета једна претплатничка картица „Теленор“ мреже сер.бр. 38101061123812961 и броја 062/1222988, уз сачињавање потврде о привремено одузетим предметима коју је и потписала, не стављајући примедбе.

Увидом у **компакт диск из 8. регистратора истражних списка (стр. 1677) и то** листинге „Теленора“ о одлазно-долазном саобраћају, утврђена је међусобна телефонска комуникација (ближе према овом доказу).

Увидом у **компакт диск из 9. регистратора истражних списка (стр. 1980)** утврђено је да се на истом налази у електронској форми извештај „Телекома“ о кретању по базним станицама, са више фајлова у којима се налази листинзи – већи број телефонских комуникација, чија садржина није видљива, с навођењем бројева телефона, ко позива, који број телефона је позван, трајање комуникације, датум и време телефонске комуникације, те локације.

На главном претресу дана 13.12.2012. године, извршен је **увид у црно белу фотографију** возила марке „Пасат“, светлије боје, регистарске таблице Суботица 110-385, које возило је сликано испред куће оптуженог Ђурашевић Јосипа. По извршеном увиду, опт. Исени Абедин је навео да то возило никада није видео.

Увидом у **допис Вишег јавног тужилаштва Суботице, под пословним бројем КТН 13/10 од 11.05.2011. године, упућен Апелационом јавном тужилаштву у Новом Саду, за Тужилаштво за организовани криминал Београд, на КТРС број 465/09, утврђено је да је у истом наведено је да у питању предмет формиран поводом кривичне пријаве МУП РС, Управе криминалистичке полиције, Службе за борбу против организованог криминала - Одељења за сузбијање**

организованог општег криминала, поднете против непознатог учиниоца кривичног дела, да се ради о кривичном делу недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи из члана 350 став 4 у вези става 2 Кривичног законика, учињеном на штету 19 држављана Републике Србије албанске националности са подручја АП КиМ, те је у **прилогу достављена накнадно приспела документација**, ради прикључења списима - списи Општинског суда у Кањижи, број Кри. 125/2009, обдукциони записник број Сп 1329/09 са дописом Основног јавног тужилаштва Суботица број КТР 210/09 од 25.03.2011. године, вишег јавног тужиоца Татјана Лагунџија, допис Основног јавног тужилаштва Суботица, под пословним бројем II КТР 210/09 од 25.03.2011. године, Вишем јавном тужилаштву Суботица, веза број КТН 13/10 која се односи на обдукционе записнике и извештаје о проналаску и идентификацији НН лешева пронађених у реци Тиси, за које се сумњало да су припадали групи лица албанске националности, који су се утопили приликом превртања чамца у реку, у покушају илегалног прелакса из Србије у Мађарску, а у ком допису је наведено да је дана 05.11.2009. године, извршена идентификација НН леша, да је истражни судија ДЕРЕЊИ ЕРНЕ извршио ову радњу, под бројем КРИ 126/09 и да је утврђено да се ради о лицу [REDACTED], рођеном [REDACTED], обдукциони записник Института за судску медицину КЦ Војводине, Хајдук Вељкова 7-9, обдуценти др Душан Вапа и др Предраг Стојановић, специјалисти судске медицине, са службеном ознаком Сп 1329/09, ради се о НН мушком детету чији је леш пронађен 31.10.2009. године, а датум обдукције је 01.11.2009. године, где је наведено да је смрт НН мушког детета највероватније насилна и наступила је услед акутног механичког удужења, утопљења, на телу нису нађене механичке повреде које би својим обимом и локализацијом могли узети учешће у механизму умирања“, извештај лабораторије о хемијско-токсиколошкој анализи, извештај о експертизи алкохола, записник о увиђају Општинског суда у Кањижи, Посл.бр. Кри.125/2009 од 27.10.2009. године, службену белешку Полицијске управе Кикинда, Полицијске станице Кањижа, од 27.10.2009. године, службену белешку Полицијске станице Кањижа од 29.10.2009. године, потврду о смрти од 18.10.2009. године, службену белешку Општинског суда Кањижа, Кри 125/2009 од 28.10.2009. године, записник о препознавању Општинског суда Кањижа Кри 125/2009 од 28.10.2009. године, на основу ког записника о препознавању је истражни судија констатовао да је у суд без позива приступио [REDACTED] из села [REDACTED], стриц [REDACTED] на привременом раду у Швајцарској, донето решење да се утврђује да је мушки леш пронађен у реци Тиси, код насеља Кањижа дана 27.10.2009. године идентификован и да се ради о лицу [REDACTED], са датумом рођења [REDACTED].1980. године и навођењем других личних података, извод из матичне књиге рођених за [REDACTED], уверење да се ради о држављанину Републике Србије, извод из матичне књиге умрлих и другу документација у прилогу (први црвени регистратор - стр. 7/81, од стр. 8/82 до 8/116).

Из поменутих **службених забелешки** надлежних полицијских станица поводом проналаска леша, **записника о увиђају**, другој **криминалистичко-техничкој документацији са фотодокументацијом**, извршених **ДНК и других анализа** (према наредбама суда), **обдукционих записника о идентификацији**, **преносу посмртних остатака** и другој (ближе наведеној код набрајања изведених писаних доказа), поред наведеног у претходном ставу, утврђује се да је код **11** (једанаест) пронађених миграната, смрт наступила **услед утапања**, од **укупно 18**, колико се налазило у чамцу критичном приликом (у времену и месту како се ближе наводи у документацији), за која је идентификацијом и на други начин утврђено да се ради о лицима: [REDACTED]

Такође, на основу поменутих документације, а у вези исказа представника оштећених породица и прочитаног исказа сведока [REDACTED], утврђује се да тела 4 (четири) мигранта након потонућа чамца, и то: [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] и [REDACTED] нису пронађена, или да до тренутка пресуђења у списима нема неспорних или званичних доказа (у смислу претходних) да су се и они утопили, те да се истом приликом спасило 3 (троје) миграната и то: [REDACTED], са својом децом - сином [REDACTED] и кћерком - [REDACTED]. Исто се односи на наведено дете [REDACTED], за коју се представник породице [REDACTED], изјаснила да је у међувремену пронађена (ближе према исказу истог лица), што по налажењу суда, може бити доказ да је пронађена, али не и да је и код ње смрт наступила утапањем (за разлику од претходних 11 лица, за које је то утврђено на поуздан и несумњив начин). У сваком случају, несумњиво да је исто без утицаја на правну квалификацију, где се за овај квалификаторни облик наводи „већи број људи“ (наведено је, међутим, од значаја као отежавајућа околност, о чему ће више речи бити касније).

Приликом прегледавања **фотографија** које су приложене уз поднесак **браниоца оптужене Јованке Коледин, адвоката Коцић Ивице** (стр. 455/1461 - 455/1475 – 7. црвени регистратор К-По1.бр.44/11), на главном претресу председник већа је констатовао да се ради о фотографијама у боји одштампаним на ласерском штампачу, на којима се види улица која није изведена до краја, подлога која није асфалтирана, путничко возило плаве боје, паркирано у правцу једне куће са десне стране у односу на правац посматрања, кућа је приземна, беле боје и налази се лево у односу на капију, када се уђе у двориште. Ограда која је састављена делимично од алуминијума, а делимично од стакла жућкасте боје, матирано, с тим што је лим бордо боје. 1/4 висинског дела капије је у поменутом лиму или металу, док је знатно већи део њене површине у стаклу. Улица није глатко асфалтирана, као да је урађена подлога за асфалт од туцаника. На једној од фотографија види се троделна капија, од лима загасито наранџасте, тамније боје, циклума боје, док је стакло мат жуто. Кућни број је 73. На једној од фотографија, посматрано из правца дворишта, право је капија, десно се налази фасада куће, бочни зид, а са леве стране налази се извесно растиње које личи на винову лозу, до висине од 1,5 метар. У задњем делу дворишта, иза куће, супротно у односу на капију, постоје помоћни објекти и једно високо дрво, четинар. На фотографији на којој се налази прилазни део улазних врата куће, констатовано је да су улазна врата дрвена, да постоји мала, бела ограда и део који је испред куће, са пластичним столом и столицама изнад којих је веранда. Такође,

извршен је увид у фотографије са унутрашњим просторијама куће, трпезаријом или дневним боравком, затим просторијом у којој се налази кревет, високи плакар и други намештај, једна од просторија са телевизором, купатило, просторија са плакаром, два лежаја и сточићем и зидовима боје кајсије, а затим и просторија белих зидова са плакаром уграђеним у зид, лежајем и сточићем.

Увидом у **читач саобраћајне дозволе, те у фотокопију саобраћајне дозволе МУП-а Републике Србије, Полицијске управе Суботица са печатом „Макс екса“ у Суботици**, који је приложио оптужени Јосо Каримовић, утврђено је да је иста издата за возило „Фиат Добло Карго“, регистарских ознака СУ 024-MX, РСТ 1.3 ЈТД, СУ 024-MX, са датумом 03.04.2008. године и испод тога 19.05.2011. године, „Рајфајзен лизинг“ д.о.о. Београд, те **увидом у девет фотографија** од којих се на неким од њих налази датум 06.02.2013. године, а на неким 07.02.2013. године, утврђено је да је на неким од њих приказан унутрашњи задњи део поменутог возила у ком нема седишта, затим предња, чеона страна возила марке „Фиат“ регистарских ознака СУ 024-MX, беле боје, лева и десна бочна страна возила према којим је утврђено да на возачевим вратима постоји стаклени прозор, такође има још један стаклени део иза и потом део позади, лево на бочној страни где немамо стаклени, већ затворен део задњег бокса изнад резервоара, затим два реда седишта - две позиције за возача и сувозача, те ред седишта за три особе, раздаљина од задњих седишта у другом реду до задњих врата, као и ширина возила у том делу је један метар с обзиром на кројачки метар постављен у унутрашњост возила приликом фотографисања.

Увидом у податке **фиксне телефонске мреже који су достављени уз извештај „Телекома“ од 28.02.2013. године, Инт.бр.750/1-13** (8. црвени регистратор К-По1.бр.44/11, стр.520/1659-520/1665) са листинзима, утврђен је остварени одлазно – долазни телефонски саобраћај из фиксне и мобилне мреже за претплатнички број 024/522-139 фиксне телефоније „Телекома Србије“ а.д. у периоду од 01.10.2009. године до 31.10.2009. године (ради се о телефонском броју Францишковић Томе, према предлозима у списима).

Увидом у допис - пропратни акт **Министарства унутрашњих послова Дирекције полиције, Управе криминалистичке полиције, 03/4-12 О.Стр.Пов.бр. 230-1899/13 од 18.03.2013. године** (8. црвени регистратор К-По1.бр.44/11, стр. 529/1706) утврђено је да се суду уз допис доставља извештај Одељења за оперативну аналитику и графичке приказе тражених комуникација у штампаном и електронском облику, те увидом у наведени **извештај** (8. црвени регистратор стр. 530/1707-530/1708) утврђено је да је за израду графичких приказа коришћен само материјал достављен на ДВД, у ком се налазе бројеви СИМ картица и апарата, листинг одлазно-долазног саобраћаја по бројевима телефона за период од 01.10. до 03.11, листинг одлазно-долазног саобраћаја за базу станицу 32418 за период од 14.10.2009. године од 00 часова и 05 минута до 23 часа и 30 минута и листинг одлазно-долазног саобраћаја за број телефона 62/263-001 за период од 01.10.2010. године до 28.02.2011. године, као и да није постојала могућност да се у целости одговори на захтев из наредбе суда по којој је извештај израђен, с обзиром да у достављеним материјалима нема потребних листинга одлазно-долазног саобраћаја, СИМ картица и мобилних телефона за тражени период од 01.10. до 31.12.2009. године за бројеве телефона Ђурашевић Јосипа, Маравић Горана, Безег Дејана, Шипош Атиле, Исени Ардина, Арифџи Себехудина, Исени Абедина и Коледин Јованке, таксативно наведене у извештају, те с тим у вези, да би се, уколико би

наведени листинзи били накнадно достављени, извршила комплетна анализа тражене комуникације, како је то наложено.

Увидом у превод документације достављене од стране „Еулекса“ (9. првени регистратор К-По1.бр.44/11, стр.537/1718) са напоменом преводиоца Еде Радоман Перковић од 22.03.2012. године, у вези писане документације у прилогу које се налази под редним бројем 537/1718, тј. увидом у **пресуду Врховног суда Косова, АП КЗ 61/2012 од 02. октобра 2012. године** против [REDACTED], који су осуђени првостепеном пресудом П-244/2010 Окружног суда у Приштини дана 17.06.2011. године, те су [REDACTED] и [REDACTED] оглашени кривим за кривично дело организовани криминал због повреде члана 274 став 4 Кривичног закона Косова (КЗК) у вези кривичног дела кријумчарење миграната у саизвршилаштву због повреде члана 138 став 6 у вези члана 23 КЗК и осуђени су: на јединствену казну од 17 година затвора и новчану казну од 200.000,00 евра [REDACTED] и јединствену казну од 19 година затвора и новчану казну од 250.000 евра [REDACTED], су проглашени кривим за кривично дело кријумчарење миграната у саизвршилаштву због повреде члана 138 став 6 у вези са чланом 23 КЗК и осуђени на јединствену казну затвора од 7 година затвора, [REDACTED] и условну казну од 2 године затвора, [REDACTED], а ослобођени су од оптужбе да су починили кривично дело организовани криминал због повреде члана 274 став 4 Кривичног закона Косова, КЗК, [REDACTED] су проглашени кривим за кривично дело организовани криминал и повреде члана 274 став 4 КЗК и сваки од њих је осуђен на од по 8 година затвора, али су ослобођени од оптужбе да су починили кривично дело кријумчарење миграната у саизвршилаштву и повреде члана 138 став 6 у вези члана 23 КЗК и [REDACTED] је проглашен кривим за кривично дело кријумчарење миграната у саизвршилаштву због повреде члана 138 став 6 у вези члана 23 КЗК и осуђен је на јединствену казну од 5 година затвора, али је ослобођен оптужбе да је починио кривично дело организовани криминал и повреде члана 274 став 4 КЗК. Одлучујући о жалбама које су поднели окривљени, како се наводи ближе у ставу 2 наведене пресуде, и након одржане седнице дана 02. октобра 2012. године, како се ближе наводи у ставу 3 друге стране пресуде, у складу са чланом 420 па надаље Законика о кривичном поступку Косова (ЗКПК), донело је пресуду да се одбијају све жалбе које је поднела одбрана, а против ове пресуде П.бр. 244/2010 Окружног суда у Приштини од дана 17. јуна 2011. године и окривљенима остаје иста казна онако како је одлучено од стране Окружног суда у Приштини. Првостепена пресуда се мења „ex officio“ везано за правни назив кривичних дела и то: па су [REDACTED] проглашени кривим за кривично дело организовани криминал због повреде члана 274 став 4 КЗК у вези кривичног дела кријумчарење миграната у саизвршилаштву због повреде члана 138 став 6 у вези члана 23 КЗК, [REDACTED] проглашени кривим за кривично дело организовани криминал због повреде члана 274 став 4 КЗК у вези кривичног дела кријумчарење миграната у саизвршилаштву због повреде члана 138 став 6 у вези става 1 КЗК, [REDACTED] проглашени кривим за кривично дело кријумчарење миграната у саизвршилаштву због повреде члана 138 став 6 у вези става 1 КЗК, [REDACTED] проглашен кривим за кривично дело кријумчарење миграната у саизвршилаштву због повреде члана 138 став 6 у вези става 1 КЗК, па су због тога оптужени осуђени и то: [REDACTED] на 17 година затвора и новчану казну од 200.000,00 евра, [REDACTED] на 19 година затвора и новчану казну од 250.000,00 евра, [REDACTED] на по 8 година затвора, [REDACTED] на 7 година затвора, [REDACTED]

на 1 годину и 6 месеци, с тим што је казна одређена против условна и неће се извршити уколико осуђено лице не учини неко друго кривично дело у периоду од три године и на 5 година затвора, сви за кривична дела како је претходно наведено.

Увидом у **превод мађарске документације на српски језик** (9. црвени регистратор К-По1.бр.44/11, стр. 554/1761) са прилогом од укупно 377 страна, утврђено је да је наведена документација прибављена од „Националног истражног бироа, Вишег одељења за борбу против организованог криминала – Одељења за посебне миграционе предмете“, по замолници Тужилаштва за организовани криминал Републике Србије, број Ктр 465/09, у Будимпешти 08. априла 2010. године, са укупно 74 документа, у прилогу.

Увидом у **извештај Управе криминалистичке полиције, Службе за специјалне истражне методе, 03/4-4 стр.пов.бр. 254/13 од 25.04.2013. године, са пропратним актом** (10. црвени регистратор К-По1.бр.44/11, стр. 569/1788-570/1794 и један компакт диск у прилогу (10. црвени регистратор К-По1.бр.44/11, стр. 570/1795)), утврђено је да је за **потребе вештачења** анализирано 41139 записа о оствареним телефонским комуникацијама пронађеним на достављеним листинзима затражених претплатничких бројева, којима је обухваћен период од 01.10.2009. године, до 03.11.2009. године. Према изнетом **мишљењу**, закључено је да је остварена међусобна комуникација корисника претплатничких бројева према листинзима у наведеном обухваћеном периоду, између бројева 062/263500 и 062/510879 - према **прилогу 1**, први број је **Исени Абедина**, а други **Исени Ардина**, од којих је један разговор био 15.10, а преосталих 6, 16.10.2009. године и између бројева 062/8553411 и 062/8300269, као и 062/8300269 и 063/8869031 - према **прилогу 2**, радило би се о вишеструкој комуникацији, чак 28, **Арифи Сабехудина** и **Дестани Ридвана**, нарочито у периоду од 11.10. у 19:45:54 часова са базне станице Бујановац, до 12.10.2009. у 04:10:37 часова, са базне станице Палић, на којима се према истом прилогу налази Дестани Ридван.

Увидом у **акт Министарства правде и државне управе, Одељења за међународну правну помоћ, од 10.07.2013. године** (10. црвени регистратор К-По1.бр.44/11, стр. 630/1955), у чијем прилогу је **документација на страном језику** (стр. 630/1965-1 до 35 и 631/1957), утврђено је да су надлежни органи Републике Словачке, суду доставили ову документацију (која је потом преведена на српски и албански језик, сагласно члану 11 ЗКП).

Увидом у **извештај, уз допис УКП, Дирекције полиције од 21.08.2013. године**, где се у прилогу доставља допис **Службе за специјалне истражне методе 03/4-4 стр.пов.бр. 254/13 (551/13) од 21.08.2013. године**, на даљу надлежност (11. црвени регистратор К-По1.бр.44/11, стр. 647/1989 до 2000 и 2000-а), који је за потребе **допунског вештачења**, сачинио самостални полицијски инспектор Александар Шантрић, утврђено је да се након датог налаза, кроз изнето мишљење, може закључити да је у истом периоду (као у налазу и мишљењу од 25.04.2013. године), **остварена комуникација** између бројева **Исени Ардина** и **Исени Абедина**, као и између бројева **Дестани Ридвана** и **Арифи Сабехудина** (како је изнето претходним вештачењем), да **није остварена комуникација** између ових и других оптужених лица, између осталих ни са Каримовић Јосом, те да **није могуће** одговорити на остала питања, јер не постоје листинзи телефонског саобраћаја за тражени период.

Увидом у извештај Полицијске управе у Врању од 31.10.2013. године који је у овај суд примљен 01.11.2013. године (11. црвени регистратор К-По1.бр.44/11, стр. 730/2175) утврђено је да [REDACTED] већ дуже време не борави на датој адреси и да је у односу на ово лице расписана централна потерница.

Увидом у писану документацију на словачком језику са преводом на српски језик на 25 страна (11. црвени регистратор К-По1.бр.44/11, стр. 666/2041-666/2041А) која је примљена у овом суду 16.07.2013. године, уз пропратни акт Министарства правде и државне управе од 10.07.2013. године, унутар које документације се налази и одлука Окружне канцеларије Дунајска стреда, Одељење опште унутрашње управе од 24.03.2011. године, те увидом у исту утврђено је да је извршена промена имена лица, на молбу [REDACTED], рођен [REDACTED], рођеног [REDACTED], а који прихвата промену имена из [REDACTED], са позивом на одређену одредбу којом се дозвољава исто и образложењем како је то ближе наведено у самом решењу, те увидом у одлуку Окружне прокуратуре Трнава од 24.04.2013. године, везано за [REDACTED] на основу које је утврђено да се именованом ставља на терет „злочин предводника при помоћи неколицини лица у комерцијалном интересу“, према одредбама које се у одлуци наводе, а везује се за датум 14.10.2009. године, где се спомињу и друга лица, а од оптужених по овом предмету Јосип Ђурашевић.

Увидом у допис Полицијске управе у Суботици, Одсек за управне послове, од 22.10.2013. године, број 226-528/13-05, везано за лице Маравић Горан, (11. црвени регистратор К-По1.бр.44/11, стр. 724/2161-2166) утврђено је да лице Маравић Горан на своје име има регистрована моторна возила: регистарске ознаке СУ-109-927, марке „Форд“, типа „Фокус“, боје сиве метализирана и регистарске ознаке СУ-047-ХМ, марке „Фолксваген“, типа „Голф 5+1“, боје 5 Д, плава, тамна метализирана, као и два мотоцикла.

Увидом у допунски налаз и мишљење који је достављен суду уз пропратни акт УКП, 03/4-4 стр.пов. број 804/13 (254/13) од 31.10.2013. године, насловљен као други допунски извештај о вештачењу (11. црвени регистратор К-По1.бр.44/11, стр. 735/2182), утврђено је да је наведени извештај сачинио самостални полицијски инспектор Александар Шантрић, специјалиста безбедности и да се у њему наводи да се у наредби суда К-По1.бр. 44/11 од 22.03.2013. године, таксативно наводе претплатнички бројеви и имеи бројеви телефона за лица из предмета, да се конкретно за лице Арифи Сабехудин наводи претплатнички број 062/855-34-11, а за лице Ридван Дестани претплатнички бројеви 063/88-69-031, 062/83-00-269, те да се у наредби за допунско вештачење овога суда К-По1.бр.44/11 од 09.07.2013. године, тражи прецизно изјашњење на телефонску комуникацију оптужених лица, узимајући у обзир таксативно наведене претплатничке бројеве и имеи бројеве за лица из наредбе од 22.03.2013. године и да је према подацима из наредбе за вештачење под К-По1.бр. 44/11 од 22.03.2013. године и допунске наредбе за вештачење К-По1.бр.44/11 од 09.07.2013. године, уз пратећи ЦД са подацима о телефонском саобраћају, урађен графички приказ телефонских комуникација уз коришћење података о корисницима бројева онако како је наведено у наредби суда.

Увидом у личну карту број 409177, од 07.12.2009. године, издату у Суботици, на име Јованке Коледин, утврђено је да је иста од оца Ђорђа, рођена

09.11.1979. године у Суботици, АП Војводина, Република Србија, лични број 0911979825024, са пребивалиштем у Суботици, улица Палмотићева број 73 и да се на другој страници налази фотографија у боји оптужене Јованка Коледин на уобичајеном месту за личну карту, при чему је председник већа констатовао да именована на фотографији изгледа готово идентично као и у судници приликом вршења увида у овај документ и да има кратку косу, смеђу.

Увидом у **решење Службе за инспекцијско-надзорне послове, Градске управе града Суботица, бр. IV-09-344-424/2009 од 14.09.2009. године**, утврђено је да овде оптужени Маравић Горан, из Суботице, улица Иве Андрића број 18, поседује путничко возило марке „Фолксваген“ типа „Пасат“ 1,9 ТДИ, регистарске ознаке СУ 121-014, произведено 2003. године, које испуњава услове прописане Законом о превозу у друмском саобраћају из члана 19 Одлуке о превозу путника у друмском саобраћају на територији града Суботице, за обављање делатности у вези са такси превозом. У решењу се наводи да исто важи до 31.12.2010. године.

Увидом у **допис Полицијске управе Суботица бр. 226-5799/14-1 од 27.02.2014. године**, што је примљено у овом суду 28.02.2014. године, (13. црвени регистратор К-По1.бр.44/11, стр. 862/2434), у чијем прилогу се налази **извештај достављен од стране полиције, на укупно 23 странице**, утврђује се, поред осталог наведеног, за оптужене Ђурашевића, Маравића, Каримовића и Безега, да је оптужени **Маравић Горан**, имао регистровано возило на своје име „**Pasat 1.9 TDI**“, **сиве металик боје**, број места за седење 5, према осигурању које је трајало од **07.04.2009. године, до 07.04.2010. године** (ближе према стр.5) и „**Ford Focus C-MAX**“, **сиве металик боје**, број места за седење 5, према осигурању које је трајало од 28.05.2009. године, до 28.05.2010. године (ближе према стр.9), да је оптужени **Каримовић Јосо** имао регистровано возило на своје име „**Renault Megane**“, **зелене металик боје**, број места за седење 5, према осигурању које је трајало од 03.12.2009. године до 03.12.2010. године (ближе према стр.15), те да је оптужени **Безег Дејан**, имао регистровано возило на своје име „**Golf CL**“, **црвене боје**, број места за седење 5, према осигурању које је трајало од 03.06.2009. године до 03.06.2010. године (ближе према стр.21).

Увидом у **извод из матичне књиге умрлих општине Кањижа, за матично подручје Мартонош бр.203-1-503/2013-II, од 09.12.2013. године, за [REDACTED]** (12. црвени регистратор К-По1.бр.44/11, стр. 765/2250А), утврђено да је исти преминуо 25.09.2012. године (у 17:00 часова), што је заведено под тек. бр. 21 за 2012. годину.

На главном претресу, прегледани су **оптички (видео) записи**, који се налазе у предмету Ки- По1 бр. 10/11, и то: компакт дискови који се налазе у 3. плавом регистратору, на страницама 677, 678, 679 и 680 (**стр. 677** – видео снимци са наплатне рампе за возило „Форд Сиера“ ВР 966-78 од 14.10.2009. године (опт. Исени Абедин) Дољевац (кам. 1 и 2), Ниш (кам. 1 и 2), **стр. 678** - видео снимци са наплатне рампе за „Форд Сиеру“ од 14.10.2009. године (опт. Исени Абедин) – Стара Пазова (кам. 1 и 2), **стр. 679** - видео снимци са наплатне рампе „Форд Сиера“ од 14.10.2009. године (опт. Исени Абедин) – Бубањ поток (кам. кабина, 1 и 2) и **стр. 680** – видео снимци са наплатне рампе за возило „Форд Сиера“ од 14.10.2009. године (опт. Исени Абедин) – Сириг (кам. 1 и 2)) **обједињени на 1 ЦД-у** из 6. плавог регистратора (**стр. 1270**) са натписом „Наплатне рампе (Ајдини Сабедин, [REDACTED], Исени Абедин и Дестани Ридван). Приликом прегледавања садржаја поменутог ЦД-а и то **фолдера** –

„Ајдини Сабедин“ као и **фолдера** – „Дестани Ридван“ – утврђено је да дана 11.10.2009. године на наплатну рампу у **Дољевцу** најпре долази возило марке „Форд“, рег. ознака ВР 956-05 у 22,07 часова, а затим и возило марке „Опел аскона“, рег. ознака ВР 962-18 у 22,08 часова, - (ознака SUN(day) – што у преводу са енглеског језика значи „недеља“) с тим што је председник већа, приликом прегледавања наведеног снимка на главном претресу, констатовао да се у возилу марке „Опел аскона“ јасно виде контуре лица особе која седи на задњем седишту иза возача. Истог дана тј. 11.10.2009. године у ноћним условима, тачније у 23:30:49 часова на наплатну рампу у **Нишу** долази возило марке „Форд“, рег. ознака ВР 956-05, након чега у 23:31:10 часова на исту наплатну рампу у Нишу пристиже возило марке „Опел аскона“, ВР 962-18 (исти редослед поменутих возила види се и на наплатној рампи у Дољевцу), с тим што се, осим возача, ни у једном од ова два возила не види тачан број путника. Надаље, путничко моторно возило марке „Опел Аскона“, светлије боје, рег. ознака ВР 962-18 снимљено је на наплатној рампи **„Бубањ поток“** дана 12.10.2009. године у 01:35:56 часова, са констатацијом председника већа да се на месту возача и сувозача налази по једно лице, која се јасно виде кроз предњу шофершајбну, с обзиром да је возило окренуто предњим делом ка камери број 1, са које потиче конкретни снимак и долази на наплатну рампу ради регулисања обавезе везано за путарину. На снимку је видљива и силуета главе лица које се помера и налази се на задњем седишту возила, с тим што није јасно видљиво да ли иза места сувозача има још неких особа. Такође, констатовано је да се на снимку види влажна подлога односно мокар коловоз (не може се поуздано закључити да ли су у питању временски услови, или неки други разлог (нпр. прање коловоза)). У наставку снимка возило „Опел аскона“ удаљава се и напушта наплатну рампу. На наплатну рампу у **Старој Пазови** дана 12.10.2009. године у 02,22 часова долази возило „Опел аскона“, регистарских таблица ВР 962-18 и на месту сувозача се види једна особа, те посматрано кроз предњу шофершајбну, виде се обриси три главе у једном тренутку. Одмах за наведеним, у 02,23 часова на наплатну рампу наилази возило марке „Форд“, ВР 956-05, светло браон боје, у ком се види возач и обриси још неких лица која се налазе у овом возилу, чији тачан број није могао бити утврђен конкретном приликом. Даном 12.10.2009. године на наплатну рампу у **Сиригу** у 03,09 часова долази возило марке „Опел аскона“, ВР 962-18 где се у предњем делу возила виде два лица, те једно лице позади. На наплатној рампи у **Нишу** у 15,20 часова дана 13.10.2009. године на мокром коловозу јасно се види возило марке „Опел аскона“, ВР 962-18 возило, где на снимку, поред возача седи мушкарац, а и позади десно се види да има више лица у возилу, као и нешто жуто позади. Даном 13.10.2009. године у дневним условима вожње по влажном коловозу у 17,42 часова на наплатну станицу у **Бубањ потоку** долази возило марке „Опел аскона“, ВР 962-18, где се, поред возача, јасно види контура особе женског пола на месту сувозача, затим путник на задњем седишту – живахно дете у светлој мајици, можда жутој, које се на снимку помера. Поменуто возило ВР 962-18 истог дана (13.10.2009. године) у 19,28 часова долази на наплатну рампу у **Сиригу**, те се на снимцима који потичу с наведеног места, такође види да се у том возилу налази изванредан број лица и на задњем седишту, и уместо жене – мушкарац који седи позади.

Прегледавањем снимака из фолдера са називом „**██████████**“ – „**Дољевац – повратак**“, утврђено је да је возило марке „Фиат браво“, БГ 730-546, у ноћним условима, стигло на наплатну рампу у **Дољевцу** дана 14.10.2009. године у 21,39 часова са видљивим ликом возача. Даљим прегледавањем снимака из истог фолдера утврђено је да је на наплатној рампи у **Нишу** дана 14.10.2009. године, у 13,07 часова, у дневним условима снимљено наведено возило „Фиат браво“, где се на месту возача

и сувозача виде две особе, те на наплатној рампи у **Сиригу** истога дана у 16,17 часова, где је на снимку, осим возача и сувозача мушког пола, у возилу видљив лик још једне особе која личи на дете, а налази се на задњем седишту у средишњем делу иза возача и сувозача. Прегледавањем садржаја фолдера „**Исени Абедин - „Ford Siera BP 966-78“**“, утврђено је да је наведено возило снимљено дана 14.10.2009. године на наплатној рампи у **Дољевцу** у 09,44 часова. Возило марке „Ford Siera“ са наведеним регистарским таблицама долази на наплатну рампу у **Нишу** у 10,05 часова где лице седи на месту возача и при том се види још неколико лица – сувозач и жена са малим дететом на задњем седишту и позади десно највероватније још једно дете. Истога дана на наплатној рампи у **Бубањ потоку** у 12,20 часова, снимљено је возило марке „Ford Siera“ BP 966-78, где се на снимку који потиче из кабине за наплатну путарине, јасно види лице возача као и рука сувозача, те извесне особе које седе на задњем седишту. Такође, дана 14.10.2009. године у 13,10 часова на наплатну рампу у **Старој Пазови** долази возило рег.ознака BP 966-78, поред возача, на месту сувозача још једно лице, те између њих, кроз предњу шофершајбну, јасно видљив десни профил детета и то дечака, те женска особа на задњем седишту. Поменутог датума на наплатној рампи у **Сиригу** у 13,50 часова види се са предње стране предметно возило BP 966-78 које долази на наплату и најмање три лица у возилу кроз предњу шофершајбну (возач, сувозач и позади женска особа).

Оптужени Ридван Дестани је, након прегледавања снимака, истакао да је 11.10.2009. године дању, а не ноћу, возио једног путника из Бујановца за Нови Сад и да се слеподне вратио натраг, да је тог јутра на пут кренуо око 09,00-09,30 часова, а да је у Новом Саду био око 12,00 часова, те му није познато шта се даље догодило. На питање да ли је на снимцима из фолдера „Дестани Ридван“ препознао своје возило, опт. Ридван Дестани је навео да није сигуран да је у питању његово возило, јер се, како је рекао, „не виде те регистарске таблице, а нити се он види у тим колима“.

Поступајући по налогу Апелационог суда у Београду, Посебно одељење из решења Кж-По1.бр.1/15 од 11.-13.03.2015. године, суд је затражио од МУП Републике Србије, Дирекције полиције, Управе граничне полиције обавештење да ли постоји снимак видео надзора између Републике Србије и Мађарске на реци Тиси за 14.10.2009. године, те да уколико постоји, исти доставе, те је читањем дописа МУП Републике Србије, Дирекције полиције, Управе граничне полиције, број 03/8/7/2 број 230-1743/17 од 20.06.2017. године (прет.рег.5, стр.814/364), утврђено да Управа граничне полиције не поседује снимке надзорних камера.

Читањем четири извештаја из казнене евиденције ПУ Суботица, Одсек за аналитику и полицијске евиденције у ПУ Суботици и то за оптуженог Ђурашевић Јосипа, оптуженог Маравић Горана, оптуженог Каримовић Јосу и оптуженог Шипош Атилу, утврђено је да именовани оптужени до сада нису осуђивани.

Читањем два извештаја из казнене евиденције ПУ Врање, Одсек за аналитику и полицијске евиденције за ПУ Врање и то за оптуженог Исени Ардина и оптуженог Исени Абедина, утврђено је да именовани оптужени до сада нису осуђивани.

Читањем извештаја из казнене евиденције ПУ Суботица, Одсек за аналитику и полицијске евиденције у ПУ Суботици за оптуженог Безег Дејана, утврђено је да је оптужени до сада три пута осуђиван, а како је то ближе наведено у њиховим личним подацима у изреци пресуде.

Читањем извештаја из казнене евиденције ПУ Врање, Одсек за аналитику и полицијске евиденције за ПУ Врање за оптуженог Арифи Сабехудина, утврђено је да је оптужени до сада три пута осуђиван, а како је то ближе наведено у њиховим личним подацима у изреци пресуде.

Читањем извештаја из казнене евиденције ПУ Врање, Одсек за аналитику и полицијске евиденције за ПУ Врање за оптуженог Дестани Ридвана, утврђено је да је оптужени до сада једанпут осуђиван, а како је то ближе наведено у њиховим личним подацима у изреци пресуде.

У погледу оптужених Арифија и Дестанија, чињеница о њиховој ранијој осуђиваности наведеном пресудом овог суда и одељења (К-По1.бр.272/10) је узета као неспорна, тим пре јер је исти председник већа сада задужен овим предметом, што је разлог да суд није посебно изводио исту у овом поступку по службеној дужности, нити је било таквих предлога.

Читањем извештаја из казнене евиденције ПУ Суботица, Одсек за аналитику и полицијске евиденције у ПУ Суботици за оптужену Коледин Јованку, утврђено је да је оптужена до сада једанпут осуђивана, а како је то ближе наведено у њеним личним подацима у изреци пресуде.

Вештачења

Читањем писаног налаза и мишљења Судско-психијатријског одбора Медицинског факултета у Новом Саду од 23.11.2018. године, у саставу др Светлана Ивановић-Ковачевић, психијатар и специјалиста судске психијатрије, др Александар Копитовић, неуропсихијатар и др Валентина Шобот, специјалиста медицинске психологије, уз усмено образложење др Александра Копитовића на главном претресу, утврђено је, на основу увида у спис, медицинске документације и непосредног прегледа оптужене Коледин Јованке – психијатријског, психолошког и неуролошког испитивања, да је оптужена Коледин Јованка у ситуацији вештачења напета, дисфорична, иницијално помало хостилна, али да се сарадња у даљем току успоставља и усмерава у жељеном смеру, мисаони ток је уредан по форми, фокусирана је на изношење сопствених телесних и психичких тегоба, на своју позитивну мотивацију за учествовање у судском поступку, у садржају су присутни доживљаји изложености неправди и извесног „бега у болест“. Одаје утисак повишеног нивоа иритабилности и афективног набоја, пренаглашене емоционалне експресије, на моменте је нешто снижене социјалне дистанце, негира ауто и хетероагресивне подстицаје. Налаз неуролога указује на симетричну моторну активност приликом спонтаних покрета, а манированост приликом тражења циљаних покрета десном руком која је нестална и нестаје приликом анимације и одвлачења пажње. Стога су мишљења да се код оптужене Коледин Јованке на плану когнитивног функционисања не региструју индикатори органског оштећења когнитивних функција, при чему је актуелно присутно дискретније снижење менталне ефикасности услед уплива емоционалних фактора на когнитивно функционисање. На плану личности, одликују је обележја екстровеизије, емоционалне лабилности и сензитивности, на чијој основи се, у реакцији на кумулиране стресне околности, актуелно развија конверзивно-анксиозна симптоматологија. Даље је наведено да са неуролошког аспекта нема корелата у смислу потврђеног оштећења и промена можданих структура, крвних судова мозга и

кичмене мождине. Детектоване су промене на вратним и слабинским кореновима хроничног типа, те знаци компресивне неуропатије десног средишњег живца подлактице без знакова актуелизације, а који нису од значаја за конкретне предметне околности. Узимајући у обзир напред наведено, комисија је мишљења да је оптужена Коледин Јована актуелно процесно способна, тј да је способна да схвати значај дела која јој се стављају на терет, да изнесе своју одбрану и да прати ток суђења. Истовремено, предложено је да оптужена психотерапијским саветовањем, у неколико наврата пре заказаног претреса, предупреди развој конверзивне симптоматологије у ситуацији акутне стресне реакције.

На главном претресу, представник комисије вештака др Александар Копитовић, неуропсихијатар, остао је у свему код писаног налаза и мишљења комисије вештака. У погледу новодостављене медицинске документације и то отпусног писма Одељења за неурологију Опште болнице Суботица, од 13.11. до 16.11.2018. године за оптужену Коледин Јованку, објаснио је да су дијагнозе идентичне у односу на оне које су разматрали појединачно, а потом и комисијски, с тим да су према отпусном писму од 16.11.2018. године грчеви са десне стране тела, због којих је и примљена на испитивање, окарактерисани као дисоцијативни, да су последице психогене узнемирености због кумулације негативних емоција и да у стресогеним и у задатим околностима оптужена бежи у болест. То су већином несвесни, али делом и свесни механизми које она не може да контролише. Описујући стање пре почетка главног претреса, вештак је навео да је са оптуженом разговарао, можда је оптуженој био сада приснији него онда кад је био званичнији приликом вештачења, те да је оптужена апсолутно способна да прати ток суђења и да изнесе своју одбрану. На питање председника већа да појасни последњи пасус из налаза и мишљења који се односи на предлог да се оптужена „упути на психотерапијско саветовање у неколико наврата пре заказаног претреса, као припрему која би предупредила развој конверзивне симптоматологије у ситуацији акутне стресне реакције“, вештак је објаснио да се не ради о једној сеанси, него о више терапијских сеанси, које би се могле спроводити две недеље раније пре заказаног претреса, да би оптужена могла да контролише своју емоционалну напетост и преосетљивост, односно сензитивност, јер баш због тог нагомилавања и кумулације негативних емоција које она не може да савлада и исконтролише и реагује телесним симптомима постоји стрес личности као одговор, јер је сам овај процес за оптужену стрес. Она као личност тако обрађује све што је неповољно, а и повољно по њу и има своју реакцију где је више умешаност телесних симптома, „бег у болест“ и пошто то траје већ годинама, она је добила повишен крвни притисак. Она има дегенеративне промене на вратним пршљеновима, што је и очекивано за њене године.

Одговарајући на питање браниоца оптужене Коледин Јованке, вештак је навео да је психијатријски налаз урађен, као и неуролошки, а серолошке анализе, које подразумевају биохемијску палету са преко 30.000 анализа, нису од медицинског значаја у конкретном случају.

На питање оптужене Коледин Јованке како терапија коју конзумира (лек „Асентра“ 100 милиграма, „Бенседин“ по 30 до 40 милиграма дневно, „Епика“ од 50 милиграма, три пута по једну таблету, „Итегретол ЦР“ два пута по пола) утиче на њену психу, моторику, размишљање, вештак је истакао да су те податке већ имали приликом израде писаног налаза и мишљења и по основу тога су се и изјаснили, посебно напомињући да управо постављањем питања њему као вештаку, оптужена

зна да је на суду, зна шта треба да пита, зна по којој основи треба да пита, тако да је њено схватање и способност да присуствује и изнесе своју одбрану, самим својим присуством и питањем потврдила.

Надаље, на питање оптужене да ли она може да прати суђење ако јој „скочи“ притисак и буде 190 са 110, ако јој се затвори десно око, изгуби моћ говора, искриве јој се уста, откаже десна нога и добије јаку главобољу, вештаку је, иако се ради о хипотетичком питању, дата могућност да одговори, па је исти изнео да све зависи од знакова који се манифестују у конкретним околностима и да то може да траје у недоглед, због чега би било пожељно присуство из превентивних околности и разлога, лекара службе Хитне медицинске помоћи који би констатовали које су вредности притиска и адекватно интервенисали.

Након оваквог одговора, оптужена је почела да замуцкује постављајући наредно питање, због чега је одређено да оптужену прегледа лекар Хитне медицинске помоћи, уз присуство судског вештака. У наставку главног претреса, испитан је др Александар Маринковић, запослен у Градском заводу за хитну медицинску помоћ, који је навео да је приликом прегледа оптужена Коледин Јованка имала висок крвни притисак: 180/100, изазван ситуационом реакцијом, да се ради о једном афективном стању у које пацијент због ситуације у којој се налази, сам себе уведе, а које ју је задесило са птозом капка, спуштањем капка, отежаним ходом уз помоћ друге особе односно медицинске сестре. Добила је одговарајућу терапију, а већ је претходно попила бенседин од 20 мг. Тада је имала неразуман говор, „Ромберг“ проба позитивна, добила је у два наврата „катопил“, тако да је уз пад тензије 160/100 па 145/100, стање стабилизовано, урађен јој је и ЕКГ тако да је њено стање апсолутно стабилизовано и може да прати ток главног претреса.

Поводом тога, судски вештак је навео да је реч о репетитивном понашању, које је узроковано актуелним околностима и које ће вероватно имати ту тенденцију понављања, због чега су као комисија Судско-психијатријског одбора и дали предлог да се ураде психотерапијски третмани. Ради се о начину њене реакције, када су изазовне и захтевне околности, она је емоционално индиспонирана, сензитивна, преосетљивија и онда има механизам који је подсвесно води већим делом, а делом и свесно у телесне симптоме и тада организам мора да прати стресну реакцију. Скок притиска, а од особина личности, зависи какве ће клиничке манифестације да буду, неко ће имати грчеве, неко ће пасти у несвест, неко ће имати знаке пролазне, наводно парезе и парализе, зато што нису у стању да контролишу стресогену ситуацију, али се и томе може стати медицински у крај, кроз психотерапије и чешће виђање са психотерапеутом. Истакао је да оптужена Коледин Јованка није дефинисана као емоционално нестабилна личност, већ да се код ње ради о неуротској сметњи. Додао је да, гледајући понашање оптужене на главном претресу и реконструкцију свих околности по питању њеног здравственог стања, где децидно и детаљно наводи и симптоме и лекове, знајући у коју сврху то ради, оптужена може верно да репродукује догађаје и чињенице о којима се пита пред судом, а везано за предмет кривичног поступка.

Докази прибављени тајним надзором комуникације

У току кривичног поступка, преслушани су телефонски разговори на албанском језику, у присуству судских преводилаца Еде Радоман-Перковић и Гани

Морине, те је на основу преслушавања **тонског (аудио) записа тајно слушаних телефонских комуникација** (добилијених путем међународне правне помоћи од Републике Мађарске, на албанском језику, како је наведено у транскрипту, лица [REDACTED] (који је био под мерама у Мађарској, сагласно њиховим прописима који се примењују у вези ове процесне радње - наредба за период од 16. септембра 2009. године, до 14. децембра 2009. године за број телефона +386-49830818), те иако је први разговор, како је наведено, забележен 04.10.2009. године, дакле који се одвијао на око недељу дана пре предметног догађаја, када је, према другим доказима и започео превоз лица, а последњи 20.03.2010. године, тј. након извршења дела, то је очигледно да сви разговори који су од стране овог суда, овде узети у обзир и разматрани, улазе у временски оквир нешто мањи од 6 месеци, који апсолутно дозвољава и наше процесно право, утврђено следеће:

Разговор од **04.10.2009. године, у 20,14 часова** (стр.595) [REDACTED] позвао телефонски број 38163011121: „С“ зове мушкарца „Х“, без икаквих догађаја који би претходили, на иницијативу „Х“ разјашњава да се ради о 2x2, то јест 4, а не о 3 аутомобила. „Х“ акцептира, а потом почиње да псује, уз речи да тако не може да изведе ствар. Пре један сат је разговарао са таксистом, [REDACTED] човеком и надаље требало би да се они одведу из стана. „Х“ је за сада у недоумици, не може да каже ко и како ће их одвести, а плус мора и таксисту да плати, од оних 50 евра које има код себе. У крајњем очају „Х“ каже како би рађе сам средио ствар. „С“ дубоко уздише, не одговара на то, само моли „Х“ да већ пошаље [REDACTED] тамо. „Х“ то прима к знању.

Разговор од **07.10.2009. године, у 05,41 часова** (стр.589) [REDACTED] зове НН лице на број телефона 36709902995 (у загради се наводи „технички број“): „С“ зове мушкарца Албанца „Х“, „С“ се интересује о томе колико особа има код „Х“, који се спремају за Италију. Према речима „Х“ има укупно три особе за наредни дан, рачунају где ће стати. „Х“ саопштава да се особе не налазе у комбију, да су их ставили у други аутомобил.

Разговор од **07.10.2009. године, у 05,57 часова** (стр.582) [REDACTED] зове НН лице (у загради се наводи: „давање података у току“): „С“ зове мушкарца Албанца „У“. Преводом поменутог телефонског разговора са албанског на српски језик на главном претресу, утврђено је да конкретном приликом „С“ пита за [REDACTED] и двоје деце и каже да је он из Клине. На крају разговора особа „У“ каже „А ко си ти, одакле си“? А он каже: „Ја сам из Клине“. И онда пита: „Да ли је ту [REDACTED]“? Овај каже: „Не. Нема такве особе овде. Нема двоје деце, види на другим местима, да нису тамо“. Помињу се лица која су у возилу (аутомобилу или комбију), па особа која је позвала каже: „Ти и овај из места Руде, да идете у други ауто, зато што ви идете за Италију, а преостала двојица или двоје иду за Швајцарску“.

У вези са разговорима од 04.10. и 07.10.2009. године, преводилац за албански језик Гани Морина је на главном претресу истакао да позвани саговорник не говори дијалектом који је типичан за косовско говорно подручје.

Разговор од **15.10.2009. године, у 20:35:06 часова** (стр. 593) [REDACTED] зове на број који је, како се наводи, „јавна станица“, место је Кишкумхалаш, Мартирок, Утја 25: „С“ зове мушкарца Албанца „Х“. „С“ тражи извесну [REDACTED], која је тог јутра ухваћена са двоје деце и саопштава да, по његовим сазнању, нема такве жене тамо, али предаје телефон једном свом другару Албанцу по имену [REDACTED],

који је можда информисанији. На питање „У“, „С“ се представља као „Камерк“. Ни „У“ не зна ништа о Линдиту, у последње две недеље није било никог тамо, са двоје деце, према „У“, оне које тог дана ухвате, другог дана доводе тамо, па нека проба тада да телефонира „С“.

Разговор од **16.10.2009. године, у 09:55:30 часова** (стр. 590) [REDACTED] зове неки број који зове на број који је, како се наводи, „јавна станица“ место је Кишкунхалаш, Мартирок, Утја 25: „С“ зове мушкарца Албанца „У“. „С“ се интересује о једном Албанцу, који се зове Кући (у загради се наводи „Куки“ или „Куши“) кога су пре тога ухватили. Према „У“, тамо нема таквог мушкарца с њима, а то и пита своје другове. Моли „С“ да га назове касније, дотле ће ваљда да га доведу код њих.

На главном претресу када су преслушавани поменути телефонски разговори, преводилац за албански језик Еда Радоман-Перковић, је истакла да се у поменутом разговору спомиње „[REDACTED]“, а не „[REDACTED]“ (према подацима у списима предмета могло би се радити о покојном [REDACTED], што се у ствари и види у следећем телефонском разговору где се спомиње [REDACTED]).

Разговор од **16.10.2009. године, у 12:06:46 часова** (стр.590-591) [REDACTED] је позван са броја који је исти као у разговору од истог датума у 09:55:30 часова, с тим што се у транскрипту не наводи да је у питању „јавна станица“. „С“ зове мушкарца Албанца „У“. „У“ каже: „Молим изволите“, „С“ каже: „Молим Ибрахима“, „У“ каже упитно: Ибрахима?, „С“ потврђује. „У“ каже: „Није ту, још није стигао“, „Још није ту“? „Не, још није дошао“, „Када може да стигне“?, пита „С“ „Када да се интересујем“? „У“ каже: „Када је стигао“? „С“ каже: „Прексиноћ су га ухватили“. „Прексиноћ“? каже „У“ „Мене су после три до четири дана довели овде“. „С“: „Погрешно је логор“, „У“: „Ништа, пријатељу, и мене су довели у логор на један месец и сад се смештам, то се дешава са свим Албанцима, не треба бринут“. „С“ каже: „О, човече, знаш у чему је проблем, чиме су нас нанервирали, кренуо (или кренули) су са једним гуменим – знаци питања, која је уништена“, „У“ каже: „Како?“, „С“ каже: „Кренули су тамо неким чамцем из Суботице“, „У“ каже: „Да“. „С“ каже: „Говоре да та особа, не зна се да ли је мушко или женско, према вестима, није... „У“ каже: „Вама или теби нису рекли ништа?“, „С“ каже: „Не, само је неко телефонирао, али је невероватно је“. „У“: „Где су вас обавестили у Суботици или где?“, „С“ каже: „Мене су обавестили овде, особа је рекла да је у Мађарској“, „У“: „Дакле, била је у Мађарској, када се прекинула веза, а није се могла још једном јавити?“, „С“ каже: „Рекла је да је на полицији, неко је звао са полиције“, „У“: „На полицији, у реду још нисам погледао, зовите у пола два“, „С“ каже: „Добро, брате“, „У“ каже: „Свако добро“.

У вези са конкретним разговором, преводилац Еда Радоман - Перковић, је истакла да саговорници говоре о неком чамцу и у делу где на транскрипту стоји да се ради о полицији, заправо у преводу значи „војска“.

Разговор од **16.10.2009. године, у 18:45:59 часова** (стр.591) [REDACTED] зове исти број као у разговорима од истог датума у 09:55:30 часова и 12:06:46 часова. „С“ поново позива „У“. „У“ и даље нема шта да каже. „С“ додаје да је особа коју он тражи дошла са породицом из Суботице у Сегедин, па је у међувремену ухваћена. „У“ даје један телефонски број на коме броју се „С“ може званично интересовати код једне госпође. Број је 00360680205018, од 9 до 4 сата. Издиктирао

и један други број логора у Хоргошу – 003677420929. „С“ напомиње да је управо назвао тај број. У транскрипу се наводи напомена да пошто лица говоре на једном од албанских дијалеката нису разумљиви сви детаљи разговора.

Преводаца за албански језик Еда Радоман-Перковић, истакла је да се у поменутом разговору све време понавља реч „ИОМ“ - „Можда су тамо, у ИОМ-у“, што је у ствари скраћеница за Организацију за миграције.

Такође, у току кривичног поступка, на главном претресу преслушани су телефонски разговори на српском језику (1178-1267), снимани на основу наредбе истражног судије Посебног одељења Окружног суда у Београду Кри.Пов.бр.1049/09 од 03.11.2009. године (у односу на НН лице, број телефона 024/557-366 – Телеком Србије, јавна телефонска говорница у Суботици, ул.Бајски пут 117, 024/553-398 – Телеком Србије, јавна телефонска говорница у Суботици, ул.Метохијска бб, 024/559-642 – Телеком Србије, јавна телефонска говорница у Суботици, ул.Карађорђево пут бр.66 и 024/558-041 – Телеком Србије, јавна телефонска говорница у Суботици, ул.Едвина Здовца бб), наредбе истражног судије Посебног одељења Окружног суда у Београду Кри.Пов.бр.1049/09 од 10.12.2009. године (у односу на Ђурашевић Јосипа, број телефона 063/76-66-355), наредбе истражног судије Посебног одељења Вишег суда у Београду Кри.Пов.бр.1049/09 од 13.01.2010. године (у односу на Ђурашевић Јосипа, број телефона 065/432-20-74), наредбе истражног судије Посебног одељења Вишег суда у Београду Кри.Пов.бр.1049/09 од 10.02.2010. године (у односу на Ђурашевић Јосипа, број телефона 065/519-22-12), наредбе истражног судије Посебног одељења Окружног суда у Београду Кри.Пов.бр.1176/09 од 10.12.2009. године (у односу на НН лице, број телефона 065/98-88-004), наредбе истражног судије Посебног одељења Вишег суда у Београду Кри.Пов.бр.1176/09 од 27.01.2010. године (у односу на Каримовић Јосу који је идентификован, број телефона 065/98-88-004), наредбе истражног судије Посебног одељења Окружног суда у Београду Кри.Пов.бр.1053/09 од 03.11.2009. године (у односу на НН лице, број телефона 063/512-521), наредбе истражног судије Посебног одељења Окружног суда у Београду Кри.Пов.бр.1053/09 од 27.11.2009. године (у односу на Маравић Горана, који је идентификован, број телефона 063/512-521), наредбе истражног судије Посебног одељења Вишег суда у Београду Кри.Пов.бр.41/11 од 24.01.2011. године (у односу на Безег Дејана, број телефона 065/533-22-33) и то они разговори чији се транскрипти налазе у списима предмета, а након што су разговори преслушани, странке и браниоци су сагласно изјавили да не споре да садржина транскрипата преслушаних телефонских разговора у свему одговара снимљеним телефонским разговорима, при чему су оптужени који су водили разговоре изјавили да не споре да су они обавили преслушане разговоре, преко означених бројева телефона, како је то наведено у транскриптима разговора.

Преслушавањем телефонског разговора, те читањем транскрипта телефонског разговора који носи ознаку „СУЧЕТИРИ 1У“, објекат Горан Маравић, од **09.11.2009. године, између оптуженог Горана Маравића и [REDACTED]**, који је трајао укупно 1 минут и 19 секунди, утврђено је да је оптужени Горан Маравић у **10:52:12 часова** позвао на број телефона 063/8802-804 [REDACTED]. У вези овог разговора, опт. Горан Маравић је на главном претресу објаснио да је дан пре поменутог разговора, [REDACTED] њега назвала због проблема које је тада имала са Ђурашевићем Јосипом, када је дошло и до физичког обрачуна између њих и [REDACTED] је хтела Јосипа да пријави за насилничко понашање, а како би се на све то Маравићу пожалила. После тога, Јосип Ђурашевић је звао Маравића да дође на пиће

у један кафић, где је напао Маравића говорећи му да је сазнао да је његовој супрузи рекао за његову љубавницу (Јосипа Ђурашевића), с тим што му је (Ђурашевић Маравићу) успут рекао и да је чуо од неких људи да се тражи „Пасат“ односно таксисти који возе „Пасата“, у вези „случаја Тисе“. Онда је Маравић назвао [REDACTED] да види шта се то десило између ње и Јосипа и зато је питао: „је л' можеш причат“?, јер није знао је л' је Јосип поред ње или није. Тада је Маравић [REDACTED] рекао како га је Јосип напао у вези тога и да је рекао „сазнаћу ја милом или силом“ вероватно мислећи на физички обрачун са супругом. Пошто Маравић није знао шта би на то рекао, одговорио је „и овако смо у говнима до гуше“, желећи мало да преувелича ситуацију како [REDACTED] не би отишла да пријави Јосипа за насилничко понашање, а зна се какве су процедуре што се тиче тога. У поменутом разговору Маравић је изговарајући реченицу: „Е, овај, био сам сад, овај, код овог“, заправо мислио на Ђурашевића.

У разговору од **19.11.2009. године, у 15:43:47 часова, оптужени Јосип Ђурашевић** (објекат ЈОСГОВ 1У) је позвао са броја телефона 024/557-366 непознату мушку особу на број телефона 421907204806, са којом разговара, као и **истога дана у 18:16:51 часова.**

У разговору од **09.12.2009. године, у 10:09:10 часова оптужени Јосип Ђурашевић** (објекат ЈОСГОВ 1У) је позвао са броја телефона 024/557-366 непознату мушку особу на број телефона 421908484867, са којом разговара.

Дана **16.12.2009. године, у 15:03:51 часова оптужени Јосип Ђурашевић** (објекат ЈОСГОВ 7У) користећи број телефона 063/7666-355 разговара са непознатом мушком особом на број телефона 063/512-521, односно да га је позвао **оптужени Маравић Горан**, како је оптужени Ђурашевић навео.

Дана **17.12.2009. године, у 08:31:35 часова оптужени Јосип Ђурашевић** (објекат ЈОСГОВ 1У) користећи број телефона 063/7666-355 разговара са непознатом мушком особом на број телефона 065/9888-004, односно позвао је **оптуженог Каримовић Јосу**, како је оптужени Ђурашевић навео.

Дана **18.12.2009. године, у 12:30:51 часова оптужени Јосип Ђурашевић** (објекат ЈОСГОВ 1У) са броја телефона 024/557-366 разговара са непознатом мушком особом на број телефона 421908484867.

Дана **21.12.2009. године у 12:38:21 часова оптужени Јосип Ђурашевић** (објекат ЈОСГОВ 1У) је позвао са броја телефона 024/557-366 и разговарао са непознатим саговорником на број телефона 421908484975.

На главном претресу, констатовано је да је у разговорима где су непознати саговорници и телефони који почињу са 42190..., начин изговора српског језика (акценат) карактеристичан је за говорно подручје где се говори албански језик и да обично, лице које зна албански језик, овако говори српски језик.

Дана **25.12.2009. године, у 16:34:23 часова оптужени Јосип Ђурашевић** (објекат ЈОСГОВ 7У) користећи број телефона 063/7666-355 разговара са, како је сам рекао на главном претресу, [REDACTED] када је појаснио да је у поменутом разговору са [REDACTED] причао о њеној деци која су тада била на локалној телевизији поводом неког католичког празника.

У разговору од **25.12.2009. године, у 16:43:05 часова** оптужени **Јосип Ђурашевић** (објекат ЈОСГОВ 3У) је користећи број телефона 024/559-642 разговарао са непознатим саговорником на број телефона 421908484975.

Истога дана, у 16:46:30 часова непозната мушка особа са броја телефона 421908484975 је саговорник Ђурашевић Јосипа.

Дана **25.12.2009. године, у 17:03:03 часова** оптужени **Јосип Ђурашевић** (објекат ЈОСГОВ 7У) користећи број телефона 063/7666-355 разговара са непознатим саговорником на број телефона 065/4203-237.

Дана **29.12.2009. године, у 12:43:50 часова** оптужени **Јосип Ђурашевић** (објекат ЈОСГОВ 2У) је користећи број телефона 024/553-398 разговарао са непознатим саговорником на број телефона 421908484956.

Дана **04.01.2010. године у 11:47:46 часова** оптужени **Јосип Ђурашевић** (објекат ЈОСГОВ 3) је користећи број телефона 024/559-642 разговарао са непознатим мушким саговорником на број телефона 421908484956.

Опт. Јосип Ђурашевић је на главном претресу потврдио да је његов глас у наведеним разговорима који су преслушани на главном претресу. У погледу разговора које је имао са оптуженима Гораном Маравићем и Јосом Каримовићем у вези са вестима на „Б92“, оптужени је објаснио да су и они, као и сви нормални људи што гледају телевизор, тако гледали телевизију (уз то наводи да је имао сазнања од Каримовића да су се у полицији распитивали и за њега у вези са догађајем на Тиси). Вести су се односиле на конкретан догађај – предметну несрећу на Тиси. Маравић је позвао њега (Ђурашевића) да погледа „Б92“, а да је он - опт. Ђурашевић после у вези истог звао Каримовића да би га, како је сам навео, питао да ли он зна нешто у вези са тим. Оптужени Ђурашевић је поновио да је нормално да се гледа телевизор да би се видело шта се дешава, а догађај на Тиси тог дана није био једина вест.

Опт. Јосип Ђурашевић је, даље, навео да је лице које говори српски језик са албанским акцентом, а са којим је разговарао - [REDACTED]. Даље је објаснио кад је схватио да је [REDACTED] у неким проблемима да није хтео да му да свој број телефона, да су у разговорима причали у вези са тим, да га је [REDACTED] лагао, да је он (Ђурашевић) намерно разговарао са [REDACTED] зато што је [REDACTED] имао неки проблем са својим шогором и сестром. Наводно Крижан је продао неки плац, али су му те паре на граници узели, па је [REDACTED] тражио и добио од Ђурашевића 5.000 евра, на позајмицу, које је скривао код своје „сестре“, како му супруга не би сазнала, а које Ђурашевићу никад није вратио. Због тога је Ђурашевић у разговорима инсистирао „Ај дођи 'вамо, кад ћеш ми донети, код сестре држиш паре“. [REDACTED] је причао како је ауто слупао, продао, а затим да треба да узме рент-а-кар, из чега је Ђурашевић закључио да га [REDACTED] лаже и да избегава да му врати паре. Зато је Ђурашевић намерно отишао са супругом код свог брата у Хрватску и где је чекао [REDACTED] два дана, како каже, намерно, да види да ли ће му донети паре. Опт. Јосипу Ђурашевићу није познато шта је по националности [REDACTED], када су се упознали [REDACTED] је Ђурашевићу рекао да живи у Ђаковици. Опт. Јосип Ђурашевић је навео да је у разговорима са [REDACTED] често спомињао „сестру“, мислећи на сестру [REDACTED] за коју је [REDACTED] рекао да све паре држи код ње јер их крије од жене, а коју сестру опт. Ђурашевић никада није видео нити упознао,

нити му је познато како се зове. Такође, постоји један разговор који не обавља са [REDACTED], већ са пријатељем који је такође био на информативном разговору (нешто се спомиње „[REDACTED]“).

У разговору од **18.12.2009. године**, са [REDACTED], Јосип Ђурашевић каже: „Ш“, знаш твој“, „Опет ти тај сестра“, те [REDACTED] каже: „Да, да...“, а Јосип Ђурашевић: „Сестра и овај твој „Ш...“. Наведено је опт. Јосип Ђурашевић објаснио реченицом да он није разумео о чему [REDACTED] прича, а затим да је под „Ш“ мислио на [REDACTED] шурака односно шогора (иако, како каже, није забрањено рећи шогор, он је ипак говорио само „Ш“), док опт. Ђурашевић уопште није имао објашњење за чињеницу да је у разговору са [REDACTED] сам спомињао особу „Ч“, а његов саговорник „Ћ“ и „Ц“, те у једном моменту саговорник Ђурашевића каже „само нек не буду наша имена“. Надаље у поменутом телефонском разговору Ђурашевић каже саговорнику за којег је рекао да је [REDACTED] „Истина, ниси ништа радио“. На питање председника већа откуда Ђурашевићу сазнање да [REDACTED] „није ништа радио“, опт. Јосип Ђурашевић каже да он у разговору [REDACTED] претходно пита: „Јеси ти радио, је л' имаш нешто с тим, кад си тол'ко уплашен“, када му је [REDACTED] рекао да нема, а Ђурашевић на основу тога одговара: „Ако немаш ништа с тим, значи ниси ништа радио“.

Када у разговору [REDACTED] каже Ђурашевићу „мој овај С“ (у мушком роду), **опт. Ђурашевић** објашњава да [REDACTED] „вероватно мисли на своју сестру“. Када у разговору од **29.12.2009. године** од 12:43:50 часова, на стр.1205, [REDACTED] каже Ђурашевићу „Нисам био у Србије, нисам био у Косову, нисам био у Мађарску овај дан, шта 'оће од мене, како ја можемо то, разумеш“, опт. Јосип Ђурашевић, је рекао да му се кроз то [REDACTED] правдао, а на стр.1206 истог разговора, [REDACTED] каже „Од овај дан више не радим овај пос'о, довиђења“, а Ђурашевић му одговара „Па и ниси радио“, [REDACTED]: „И нисам радио, па и не радим, али нисам радио шта он прича, мене то не занима...“. На питање на који рад се то односи, опт. Јосип Ђурашевић је рекао да он јесте радио с [REDACTED] – легално је таксирао и возио у Мађарску, како је и упознао Крижан Антона. Није му познато којим послом се [REDACTED] бавио. Такође није му познато чега се боји [REDACTED], односно зашто он то њему - Ђурашевићу говори, с коментаром да је [REDACTED] „један лажовчина“. Опт. Ђурашевић је додао да је са [REDACTED] разговарао у вези догађаја који се десио на Тиси када га је [REDACTED] питао да ли зна нешто, да се распита по граду, да ли је чуо нешто, ко је могао радити тако нешто, с тим што Ђурашевићу није познато какве везе са [REDACTED] има тај догађај. Опт. Јосип Ђурашевић је рекао да је он инсистирао да [REDACTED] дође у Србију, док је [REDACTED] тражио да се нађу у Хрватској, а повод њиховог састанка био је новац који је [REDACTED] дуговао Ђурашевићу, с тим што у разговорима нису спомињане паре. Ђурашевић је даље објаснио да је „Цуки“, који се помиње у разговору од 19.11.2009. године од 15:43:47 часова (стр.1181-1183) неки [REDACTED] пријатељ, а на питање Ђурашевићу зашто се у току разговора интересовао да ли је [REDACTED] причао са „[REDACTED]“, опт. Јосип Ђурашевић је на главном претресу одговорио: „Па прича, да видим шта је, како је, у вези тога смо нешто причали, немам појма шта смо причали“ (на стр.1182 Ђурашевић пита [REDACTED]: „Како је његов друг тамо ?“, а [REDACTED] одговара: „Па он се скрива“).

У разговору од **09.12.2009. године од 10:09:10 часова** (на стр. 1184), [REDACTED] каже Ђурашевић Јосипу: „Сад ми пустили у осам..., био сам две недеље унутра“, а опт. Ђурашевић упитан да објасни тај део разговора је навео да појма нема где је [REDACTED] „био унутра“. Такође, Ђурашевић није умео да објасни о

чему су разговарали он и [REDACTED] у разговору од 29.12.2009. године од 12:43:50 часова када (на стр. 1206) Ђурашевић каже: „Сестра ништа не зна, него овај твој брат, а?“, а [REDACTED] одговара на стр. 1207: „Ништа...Он, он, он, сестра не зна ништа, тај зна, тај шта ми је решио, знаш већ...“. И онда опет каже: „Он зна, он зна 100%, брате мили. Он зна 100%“.

Опт. Горан Маравић је на главном претресу, у вези поменутог телефонског разговора од 16.12.2009. године од 15:03:51 часова, објаснио му је Ђурашевић Јосип претходно у кафићу рекао да се траже сви таксисти који возе „Пасата“, који су у то време возили он и Ђурашевић, у вези догађаја на Тиси, због чега му, како је истакао, није било свеједно, јер није знао ко му је све, као клијент, седао у кола, те је, имајући у виду да је 16.12.2009. године, на телетексту „Б92“ стајала вест да је група одговорна за несрећни случај на Тиси, ухапшена на Косову, позвао Ђурашевића да му то саопшти.

Опт. Јосо Каримовић је изјавио на главном претресу да препознаје свој глас у разговору од 17.12.2009. године вођен у 08:31:35 часова. Обзиром да му је сада покојни комшија који ради у Пограничној полицији почетком децембра 2009. године рекао да се поједини инспектори распитују о Каримовићу и Ђурашевићу, самим тим оптужени је био заинтересован за све што се догађа у вези са „Тисом“ и из тог разлога је у разговору с Ђурашевићем коментарисао вести о „Тиси“ са телетекста.

У разговору од **08.01.2010. године у 19:39:47 часова**, Јосип Ђурашевић (објекат ЈОСГОВ 7) разговара са непознатим мушкарцем, за којег је у накнадном изјашњењу рекао да је опт. Јосо Каримовић, а са којим разговара о сахрани таста опт. Маравић Горана на коју су хтели заједно да иду. Како је оптужени Ђурашевић на главном претресу објаснио да када се реченица коју је у разговору изговорио: „Рек'о ми нешто што баш не ваља“, заправо односила на једног човека који је Ђурашевићу дужан паре, те да нема појма шта је рек'о и зашто је то рекао Каримовић Јоси. На крају разговора, где Каримовић Јоса Ђурашевић Јосипу каже: „Они раде нешто друго, тако да ми није занимљиво“, те Ђурашевић каже: „Па добро“, „Можемо и ми свашта, није проблем“, опт. Ђурашевић Јосип је на претресу навео да се заправо радило о томе да му Јосо (Каримовић) прича да неки иду за Италију, да увозе ауте, па му је (Ђурашевић Каримовићу) изнео: „Ма, зашто ми не би могли то да радимо. Можемо и ми то урадити“.

Дана **09.01.2010. године, у 11:11:59 часова** оптужени Јосип Ђурашевић (објекат ЈОСОГОВ 7У) је са броја телефона 063/7666-355 позвао саговорника на број телефона 065/4203-237, за којег је објаснио да је један његов колега Горан од кога је Ђурашевић позајмио 5.000 евра.

Дана **13.01.2010. године у 23:28:03 часова**, оптужени Јосо Каримовић (објекат ПТИЦА 1У) позива неидентификован број мушке особе означене у транскрипту као „Јово“.

Дана **15.01.2010. године, у 20:23:59 часова**, оптужени Јосип Ђурашевић (објекат ЈОСОГОВ 7У) са броја телефона 063/7666-355 разговара са мушком особом на број телефона 065/8026-826, за коју особу је на главном претресу навео да се ради о његовом познанику из Суботице, који ради у Новом Саду, а који је Ђурашевића звао у вези неке куће која је требало да се прода распитујући се да ли Ђурашевић још увек ради тај посао.

Дана **18.01.2010. године, у 14:46:24 часова, оптужени Јосип Ђурашевић** (објекат ЈОСГОВ 1) са броја телефона 024/557-366 разговора са непознатом мушком особом, број телефона 421907137965, за којег је, приликом изјашњења, рекао да је [REDACTED]. Како је **опт. Јосип Ђурашевић** на главном претресу објаснио, са [REDACTED] је тада разговарао о парама које [REDACTED] треба да му врати, а које му је Ђурашевић претходно позајмио. Када је [REDACTED] рекао „Прошло је месец дана. Овај тамо, код сестре ти“, како је објаснио, опт. Ђурашевић је рекао да је заправо питао [REDACTED] да ли је решио проблеме које је са сестром имао, а о чему је причао раније. Није му познато на шта је [REDACTED] мислио када му је (Ђурашевићу) рекао: „да неће да пусте тог брзо“, као и када је спомињао суд.

Дана **19.01.2010. године, у 12:37:58 часова, оптужени Јосип Ђурашевић** (објекат ЈОСОГОВ 1У) са броја телефона 024/557-366 позвао је непознату мушку особу на број телефона 421908484861, за коју је навео на главном претресу да се ради о [REDACTED]. У наведеном разговору [REDACTED] каже Ђурашевићу: „Дошли и ту по мене“, између осталог, спомиње „Тамо доле, они шта је главни у Приштину. Знаш онај“?, „20, 20 'оће тај наш главни. Реко један овај је мој знаш сестри“, „Тај мали знаш, они све кажу да ја сам то. Знаш ти опште ниси и ниси ти знаш то и ниси нико и не прича за тебе“. Надаље, [REDACTED] наводи у телефонском разговору: „Шта мислиш да ја ћутим, ја кажем шта ја појма нема шта ви кажете, појма нема, ја нисам био и доле, нисам био у Србији, нисам био у Мађарску у овај време, шта 'оћете од мене“. **Опт. Јосип Ђурашевић** је поводом овог разговора на главном претресу навео да [REDACTED] неки јесу везивали за предметни догађај на Тиси, али да он (Ђурашевић) није баш најбоље разумео о каквом се конкретном проблему, о којем му [REDACTED] тада прича, радило. Колико је [REDACTED] разумео, радило се о томе да му је ([REDACTED]) неко тражио паре (20.000 евра). ([REDACTED]) спомиње неки стан који би Ђурашевић требало да му нађе јер би хтео ту да дође).

Дана **20.01.2010. године, у 13:07:16 часова, оптужени Јосип Ђурашевић** (објекат ЈОСОГОВ 3У) је са броја телефона 024/559-642 обавио разговор са непознатом мушком особом, на број телефона 421908484861, за коју је опт. Ђурашевић на главном претресу изјавио да се ради о [REDACTED]. Опт. Јосип Ђурашевић саветује [REDACTED] да узме неког адвоката, говори му: „то што они причају и за те паре што си ти рек'о, ако си ти на И (по речима Ђурашевића „И“ се односило на Интерполову потерницу), не може нико то теби да среди за те паре“. У даљем разговору спомиње се неки Пјетар за којег је Ђурашевић рекао да не зна ко је. У наставку разговора Ђурашевић се обраћа [REDACTED]: „Дај ми број од [REDACTED]“, [REDACTED] каже: „Од“?, Ђурашевић одговара: „од, од С“. На питање председника већа да ли се „С“ односи на [REDACTED] можда, опт. Јосип Ђурашевић је изјавио да се односи на „[REDACTED] пријатеља који је са [REDACTED] долазио у Суботицу, како је рекао, а да ни не зна зашто је у разговору рекао „С“, што је неспорно утврђено преслушавањем конкретног телефонског разговора.

Дана **21.01.2010. године, у 14:06:16 часова, оптужени Јосип Ђурашевић** (објекат ЈОСОГОВ 7У) је са броја телефона 063/7666-355 обавио разговор са непознатом мушком особом, на број телефона 063/512-521, за коју је опт. Ђурашевић на главном претресу изјавио да се ради о Маравић Горану. Опт. Јосип Ђурашевић даље је навео да не може да сети о чему су њих двојица тада конкретно разговарали, вероватно се ради о трговини неког аута.

Истог дана у 14:20:42 часа и у 15:22:49 часова, Ђурашевићев саговорник је, по транскрипту, непозната мушка особа, број телефона 065/4563-961. Изјашњавајући се на ове разговоре, опт. Ђурашевић Јосип је навео да разговара са неким човеком који вози аутобус, а у питању је лице које је Ђурашевић, како је рекао, често таксирао, те се десило да су се једном приликом мимоишли, те када га је Ђурашевић угледао тражио му је број телефона, с обзиром да су му (Ђурашевићу) телефон у ком му се раније налазио број телефона тог човека, украли, а како би му Ђурашевић дао поново свој број, уколико се деси да му затреба такси. Није могао да објасни нити да се сети за ког пријатеља га је то лице тада у разговору питало. После тога, уследио је кратак разговор опт. Ђурашевића са истим лицем.

Дана 23.01.2010. године, у 11:18:19 часова, оптужени Јосип Ђурашевић (објекат ЈОСОГОВ 9У) је са броја телефона 065/4322-074 обавио разговор са НН Сефе, на број телефона 065/4434-757, за кога је опт. Ђурашевић на главном претресу изјавио да је разговарао са „Сефом“, да је у питању један човек, који, како је оптужени навео, њему (Ђурашевићу) никада није рекао „да се бави илегално људима“. Знао је да је „од доле негде“, али није знао да ли је са Косова. „Сефу“ је често возио до Келебије јер су му дотеривали ауте из Немачке. Управо га је „Сефа“ замолио да оде на аутобус из Новог Пазара, кад је дошао, када је требао да узме 10.000 евра и однесе адвокату, покојном Батићу, испред суда. Тада му је „Сефа“ обећао да ће му (Ђурашевићу) за ту услугу, кад дође у Суботицу, частити са 300 евра, које паре никада није добио. У разговору „Сефа“ каже Ђурашевићу: „Овај, овај све прича за вас“, Ђурашевић га пита: „Ко? Твој друг“, а „Сефа“ одговара: „Јесте“, Ђурашевић: „Онај с киме се тучеш увек, а?“, „Сефа“: „Јесте, јесте... унутра је. А он је издао све, треба да водиш рачуна нешто тамо...на твој посао, разумијеш“. На питање о каквом се другу ради, односно о коме су Ђурашевић и „Сефа“ том приликом причали, опт. Јосип Ђурашевић је изјавио да се ради о „Сефином“ другу с ким „Сефа“ има проблема у вези аута, с тим што није умео да објасни зашто му је „Сефа“ у разговору рекао да је тај друг за Ђурашевића нешто причао („све прича за вас овај“). У односу на „Сефине“ речи упућене Ђурашевићу: „унутра је већ месец дана“, „твој, што је наш друг“, опт. Ђурашевић је рекао да се то вероватно односило на затвор, али да не зна о чему су тад разговарали. На крају је ипак рекао да је „Сефу“ тада звао да му „Сефа“ пошаље „мало пара“, које му иначе, за учињену услугу дугује, иако у разговору Ђурашевић тражи од „Сефе“ новац на позајмицу те наводи: „Не би било лоше да ми мало позајмиш, ја каже', треба, теби сам помог'o, сад ти мени требало би мало...“

Дана 24.01.2010. године, у 16:49:26 часова, оптужени Јосип Ђурашевић (објекат ЈОСОГОВ 1У) је са броја телефона 024/557-366 обавио разговор са непознатом мушком особом, на број телефона 421908484861, за коју у рукопису на транскрипту пише да је [REDACTED], а што је на главном претресу потврдио и опт. Јосип Ђурашевић. У разговору [REDACTED] каже: „Ту у мој град...они дошли знаш шта...Они ми дошли сад код мене они, мисле да ја сам знаш тај (неразумљиво) рекли да ја, ја шта да кажем сад њих, човече, они 'оће знаш само проблеми“, Ђурашевић: „Шта да кажеш кад не знаш, нико не зна то само неки Мађар ко зна ко је то“. [REDACTED] у наставку разговора спомиње неког „брата“- „они и брат“, те касније каже: „сад морам ја да решим даље коме сам ја дао знаш“, на шта му Ђурашевић одговара: „Па кажем да ниси ти...“, те одмах потом на месту где у транскрипту разговора „НМ“ каже: „Нисам ја то знам ја (неразумљиво)“, након преслушавања разговора констатовано је да се врло јасно чуло „[REDACTED]“. У разговору Ђурашевић спомиње „Мађара“ - „па Мађар, Мађар је, откуд знаш, не знаш

телефоном си јеби га баш ако 'оћеш да кажеш Мађар, ал не знаш га“, на шта [REDACTED] одговара: „Па то не иде тако човече, знаш и ти много добро...Све иде на мене“, на шта Ђурашевић наводи:“ Неки, неки, неки [REDACTED] или не знам“, а [REDACTED]: „Ее они знају да није нико од нас знаш... ја сам рек'о да ти ниси, то сам рек'о, ниси био ти тамо уопште, сам реко неко био тамо знаш од твој град али не ти, ти си ниси био и ћао...“.

За овај телефонски разговор **опт. Јосип Ђурашевић је изјавио да је том приликом са [REDACTED] причао о предметном догађају на реци Тиси, али да нема никакве везе с тим**, јер да има, како је рекао, никада с [REDACTED] не би ни разговарао телефоном о било чему, а камоли о тој несрећи. На причу о Тиси с [REDACTED], Ђурашевић је пристао јер је, како је рекао, [REDACTED] инсистирао на томе и распитивао се о догађањима у вези са тим управо од Ђурашевића, с обзиром да Ђурашевић живи у Суботици. Током разговора Ђурашевић каже: „То је исто као да је иш'о аутом па је удес, то је несрећа, несрећа на путу. Нико то није намерно, разумеш, то је све несрећа“. [REDACTED] говори: „Не знам ни шта да радим, не зна, не зна, не зна шта да радим, стварно не знам, а морам да се нађем и с њим разумеш. Ја сам рек'о да нисам имао ништа. Ја сам рекао, знаш од овај што сам рекао, престали да радимо, ја не знам, чим он ради, коме дао, ја не знам ништа, то је све лаже да он радио са мном, сам рек'о знате сви али ми се престали, остао ми дужан, нисмо радили даље заједно и шта се дешава, ја не знам и не занима ме, разумеш“, на шта Ђурашевић одговара: „Истина, давао је сваком. Имаш онај број, онај па пиши поруку на онај број што сам ти дао..., 'ајде цимнућу те“. **Опт. Јосип Ђурашевић, поново и у вези овог разговора, изјављује да не зна ко је човек о ком су причали.**

Дана 26.01.2010. године, у 10:30:11 часова, саговорник оптуженог Ђурашевић Јосипа (објекат ЈОСОГОВ 9У) који користи број телефона 065/4322-074 је, према транскрипту, [REDACTED] са броја телефона 421908484861. У питању је кратка комуникација са [REDACTED], у којој Ђурашевић каже [REDACTED]: „Е, ај' сад ћу те зват', чекамо“, а Ђурашевић на главном претресу није могао да се сети о чему се ради.

Дана 26.01.2010. године, у 11:08:57 часова, оптужени Јосип Ђурашевић (објекат ЈОСОГОВ 7У) који користи број телефона 063/7666-355 прича са непознатом мушком особом, на број телефона 065/9888-004, за коју је опт. Ђурашевић на главном претресу навео да је Каримовић Јосо. Разговарали су о томе да Каримовићу није паметно то што је са фирминим аутом, јер и кад пије стално мора да буде на располагању шефу.

Дана 27.01.2011. године, у 19:19:12 часова, оптужени Дејан Безег (објекат БЕЗГДЕ 2У) је са броја телефона 4368120258767 позвао непознату мушку особу, коју у разговору ословљава са „Џони“ на број телефона 065/3224-526.

Истог дана у 20:44:00 часова оптужени Дејан Безег је са броја телефона 4368120258767 обавио разговор са непознатом мушком особом коју у разговору ословљава са „Џони“ на број телефона 065/5588-966.

Дана 31.01.2011. године, у 13:39:44 часова, оптужени Дејан Безег (објекат БЕЗГДЕ 2У) је са броја телефона 4368120258767 обавио разговор са непознатом мушком особом, која се у разговору представила као Љубиша на број телефона 065/4560-606 и разговарају о цигарама.

Дана **04.02.2011. године, у 15:26:48 часова, оптужени Дејан Безег** (објекат БЕЗГДЕ 2У) је са броја телефона 4368120258767 обавио разговор са непознатом мушком особом, на број телефона 065/3224-526 и обојица један другог ословљавају са „Џони“.

Дана **07.02.2011. године, у 12:00:47 часова, оптужени Дејан Безег** (објекат БЕЗГДЕ 2У) је са броја телефона 4368120258767 обавио разговор са непознатом мушком особом, на број телефона 065/3224-526.

Оптужени Безег Дејан је на главном претресу објаснио да његови саговорници нису овде оптужени нити иједно лице које се помиње у оптужници, да је „Џони“ [REDACTED], Босанац који му је доносио цигаре и да ови разговори немају икакве везе са овим кривичним предметом.

Дана **02.02.2010. године, у 08:50:29 часова, оптужени Јосип Ђурашевић** (објекат ЈОСОГОВ 1У) који користи број телефона 024/557-366 прича са непознатом женском особом, на број телефона 024/551-816, за коју је опт. Ђурашевић на претресу навео да је његова супруга, [REDACTED]. У разговору Ђурашевић Јосип каже: „Назови ону краву нек ти пошаље број ал' немој ме...ја ћу доћи по тај број или...“. На главном претресу оптужени Јосип Ђурашевић је изјавио да не зна на кога се то односило.

Дана **14.03.2010. године, у 21:36:48 часова, оптужени Јосо Каримовић** (објекат ПТИЦА 1У) са броја телефона 065/9888-004 разговора са непознатом мушком особом на број телефона 064/9998-990, у ком разговору се опт. Каримовић распитује за неки половни мобилни телефон наводећи: „Изгубила је телефон и онда док се не снађе“.

Дана **20.03.2010. године, у 18:40:21 часова, оптужени Јосип Ђурашевић** (објекат ЈОСОГОВ 2У) са броја телефона 024/553-398 разговора са непознатом мушком особом на број телефона 436889269266, за коју је опт. Ђурашевић навео на главном претресу да је опт.Безег Дејан и да разговарају о неком „Пасату“ где Ђурашевић каже: „Причао сам с овим“, затим: „па добиће плус и 3.000“. **Оптужени Јосип Ђурашевић** је изјавио да се ради о трговини аута, где је Ђурашевић срео Безеговог брата, који је продавао „Голф 5“, а коме је Ђурашевић понудио свог „Пасата“ да се мењају, с тим да се Ђурашевићу да још 3.000 евра, те му је Безегов брат тада дао број телефона опт. Безег Дејана како би се Ђурашевић с њим у том погледу договорио. **Опт. Дејан Безег** је на главном претресу потврдио да је то његов глас, а разговор се односи на „Пасат“ који је Ђурашевић Јосип желео да замени за неки други ауто. У питању је комуникација која се десила након разговора о плацу који је Безег својевремено продавао, а за који је био заинтересован Ђурашевић. У међувремену, између те две комуникације, како Безег наводи, није се дружио са Ђурашевићем. Опт. Безег имао је „Голфа 5“ за ког је био заинтересован Ђурашевић Јосип, те су извршили замену „Пасата“ за „Голфа 5“. Са том заменом није имао никакве везе брат Безега Дејана. Након што му је предочио наводе Ђурашевић Јосипа за конкретан телефонски разговор, а који је иначе навео да је срео Безеговог брата који је продавао „Голфа 5“ и да је Ђурашевић Безег Золики уствари понудио „Пасата“ да се мењају, опт. Дејан Безег навео је да је могуће да је било тако јер је пуно пута његов брат био с њим на пијаци. Најпре је рекао да не зна ко је кога први назвао, затим да је он назвао Ђурашевић Јосипа, да је његов телефон добио

вероватно на ауто-пијаци, а да је број с ког он, Безег, разговара аустријски број. Иначе, одлазио је и у том периоду у Аустрију месечно једном-двапут. У поменутом разговору опт. Безег каже Ђурашевићу: „Хоћу, имаћу овај вероватно стан већи па ћеш онда кад дођеш, моћеш бити код мене“ коју околност да позива Ђурашевића да дође код њега у Аустрију, опт. Безег објашњава тиме да је једном приликом на ауто-пијаци разговарао са Ђурашевићем који је хтео да прода свој ауто и купи други и уствари сам себи увезе ауто, на шта му је Безег рекао да дође, да ће га сместити код себе и наћи ауто заједно, али се то није догодило. У питању је Безегов аустријски број мобилног телефона, али није могао да се сети да ли му је Ђурашевићев број тада дао његов брат Золика или му га је Ђурашевић дао на ауто-пијаци на цедуљици. На крају разговора, Безег каже: „Хајде, али ако буде мењао број, знаће овај лудак“, мислећи на свог брата који је с њим долазио на ауто-пијацу. **Опт. Јосип Ђурашевић** ставио је примедбу на тврдњу Безег Дејана да је он позвао Ђурашевића, а не Ђурашевић њега, с обзиром да том приликом Ђурашевић позива њега са говорнице, да је Безегов број аустријског телефона добио од његовог брата, кад је дошло до трговине ауто и мењаже „Голфа 5“ за „Пасата“, али је Ђурашевић два дана након пробе „Голфа“ тај ауто вратио, а „Пасата“ продао за готове паре. На питање заменика тужиоца за организовани криминал, с обзиром да садржај разговора почиње „хало“..., еј, причао сам с овим, па као сад сви су нешто пијани...“ и тако даље, како саговорник у том случају зна са ким разговара, имајући у виду да се нико никоме не представља, да је позив са јавне говорнице и да се води разговор без и једног покушаја идентификовања саговорника, опт. Јосип Ђурашевић је изјавио да је вероватно Безегу рекао његов брат да је Ђурашевићу дао број телефона. На наведено опт. Дејан Безег изјавио је да му је брат рекао да је Ђурашевић био на пијаци, да се заинтересовао за „Голфа“ и питао га да ли ће Дејан с њим да прича или ће он да се договара. Након тога Золика је Ђурашевићу дао број и Ђурашевић га назвао, тако да је Безег Дејан знао да ће га Ђурашевић позвати.

Опт. Ђурашевић Јосип се, приликом давања одбране 14.11.2011. године, на страни 39 транскрипта, у 17 реду, изјашњавао на околности како се познаје са Безег Дејаном, коме се тада судило у одсуству и објашњавао да се са Безегом зна у вези плаца о коме је било реч. „То је сав наш контакт што се мене, што се ја сећам и колико се зна, нисам се више чуо са њим, никад у животу нисам ништа радио са њим, никад, нити сам ја са њим имао неке договоре, нити сам ја давао њему налоге. Мислим, не знам човека, другачије не знам. Тако сам га упознао, тако га знам и то су ти неки наши контакти. Кажем у „Сваштари“ сам видео тај број на који сам звао, ко је у питању.“. Након тога на главном претресу 14.12.2012. године, на страни 27, на питање председника већа да разјасни један од тада слушаних разговора, опт. Ђурашевић Јосип навео је да се њих двојица познају, као и у вези чега је тај разговор вођен, потпуно супротно ономе што је првобитно изнео у својој одбрани. На питање зашто касније спомиње и мењажу возила са Безег Дејаном, а претходно све то није помињао, опт. Јосип Ђурашевић је навео да се у том моменту није сетио свега, да је био збуњен јер је први пут у животу пред судом и то „Специјалним“.

Искази сведока

Након успостављања видео – конференцијске везе са Приштином, посредством Еулекса, ради испитивања **оштећеног** [REDACTED], у својству сведока, на **главном претресу дана 13.12.2012. године**, приликом давања личних података, исти је изјавио да је рођен 17.12.1983. године, а не 18.02.1980. године, како

се то наводи на записнику о испитивању код истражног судије Вишег суда у Суботици Кри.бр.58/10 од 03.03.2010. године, где је идентитет утврђен на основу пасоша који је издат на име [REDACTED], под бројем 005953729, од стране МУП-а Србије, Полицијске управе за Приштину. Увидом у **фотокопију путне исправе Савезне Републике Југославије на име [REDACTED]** (стр. 461/1503 – 7. црвени регистратор К-По1.бр.44/11), број [REDACTED], утврђено је да је иста издата од стране Полицијске управе за Приштину, дана 23.08.2007. године с датумом важења до 23.08.2012. године, да се као датум рођења [REDACTED] у њој наводи 18.02.1980. године и матичним бројем 1802980914448, уз потпис [REDACTED]. Како је сведок том приликом објаснио, у ранијим документима које је издала Република Србија, али и „Косово“, учињена је **грешка** у вези датума рођења, која је накнадно исправљена, те из тог разлога у личној карти коју је издала тзв. „Република Косово“, наводи се други датум рођења. Увидом у **фотокопију личне карте „Републике Косово“ на име [REDACTED]** (стр. 461/1502 - седми црвени регистратор), утврђено је да се ради о личној карти која је издата у Приштини 15.10.2009. године и истиче 15.10.2014, да се као датум рођења [REDACTED] у њој наводи [REDACTED], а да је датум важења личне карте до 16.10.2014. године. Иначе, сведок је потврдио да још увек поседује поменути (стару) путну исправу која му се налази код куће, на основу које је истражни судија утврдио његов идентитет (након чега се изјаснио као оштећени) и исту ће по налогу суда, предати надлежном органу ради достављања копије исправе суду. Након што је поучен и потом позван да положи заклетву, сведок је изјавио да **не жели да сведочи**, те да **не истиче имовинскоправни захтев**, с тим да је, у правцу наведеног утврђивања идентитета, када је већ била успостављена видеоконференција, након што му је, преко документ камере у судници, предочена **фотографија** под редним бројем 11, која се налази у истражним списима на стр.1426, означена као фотографија оштећеног [REDACTED], исти **изјавио да је у питању његова слика**, уз објашњење да се не ради о фотографији из поменуте старе путне исправе. Очигледна сличност између лица на фотографији и лица које је приступило у судницу Окружног суда у Приштини ради испитивања, констатована је на главном претресу и од стране судског већа. Очигледно је да се ради о истом лицу, јер је само то лице могло да поседује путну исправу која се наводи и на записнику код истражног судије (са истим подацима, али и серијским бројем пасоша, његовом сликом и друго). Неслагласност датума рођења, из поменуте званичне путне исправе Републике Србије, са истим податком из друге исправе - личној картом „Републике Косово“ (која није призната од стране Републике Србије, у чијем је саставном делу), је **правно ирелевантна** за ово веће, јер се ти подаци не могу доводити, по било ком основу, па ни по произвођењу правних последица у правном саобраћају, у „исту раван“. Такође, у прилог томе да је **несумњиво** [REDACTED] лице које је испитао истражни судија, указује и то што су једино њему могли бити познати сви детаљи, а о којима се изјашњавао у сведочењу. Осим тога, представник оштећене породице [REDACTED] (отац преминуле супруге [REDACTED]) је потврдио да је лице које је неспоредно пре њега било у судници, управо [REDACTED], што је још један **необорив доказ** да је идентитет лица [REDACTED], несумњиво утврђен, који се у истом дану, пре сведока [REDACTED], одазвао ради видеоконференцијског испитивања, па га је овај препознао.

На овај начин, према мишљењу суда, отклоњена је свака евентуална сумња у погледу његовог идентитета, као лица које је испитано у истрази, али и као лица које се појавило на заказаној видеоконференцији, а на основу личних података које је именовани дао представницима Еулекс-а, што је разлог да су одбијени и сви даљи доказни предлози одбране изнети у том правцу, јер је веће становишта да се ради о

законитом доказу, те да не постоје процесне сметње да се са тим исказом упозна, применом одредбе члана 406 став 1 тачка 4 Законика о кривичном поступку, с обзиром да се ради о процесној ситуацији када сведок оштећени без законских разлога није хтео да сведочи.

Из исказа оштећеног [REDACTED], према *записнику о његовом саслушању у својству сведока, пред истражним судијом Вишег суда у Суботици, под пословним бројем Кри.58/10 од 03.03.2010. године* (у кривичном предмету по предлогу ВЈТ Суботица – КТН.бр.13/10 од 03.03.2010. године, за предузимање појединих истражних радњи, поводом кривичне пријаве МУП-а РС, УКП, Службе за борбу против организованог криминала, Одељења за сузбијање општег криминалитета у Београду Ку.бр.24/10, против НН лица, због кривичног дела недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи из члана 350 став 4 у вези става 2 КЗ) који је испитан под заклетвом (у смислу члана 106 став 2 у вези става 3 у то време важећег ЗКП), у присуству судског тумача за албански језик, утврђено је да је исти изјавио да је живео на Косову са супругом [REDACTED], ћерком [REDACTED] и сином [REDACTED], који носе мајчино презиме. Месец дана пре 14.10.2009. године, донео је одлуку да са породицом илегално отпутује за Француску због тешких економских прилика у којима су се налазили. Пронашао је [REDACTED] који живи у Подујеву, јер је од других чуо да он може успешно да му организује илегалан начин одласка за Француску. Месец дана пре поласка на пут, односно пре 14.10.2009. године, [REDACTED] се срео са [REDACTED] и одмах му рекао да кад буде путовао са породицом не жели да прелази воду већ да му организује прелазак копненим путем. Договор је био да [REDACTED] за то плати 6.300 евра за читаву породицу и то када буде стигао у Аустрију, а након тога би сведок „својим каналима“ продужио до Француске. [REDACTED] је [REDACTED] тада дао и број свог мобилног телефона путем којег су контактирали, а број је +37744610955. Са [REDACTED] се [REDACTED] у Подујеву налазио три, четири пута пре поласка, а неколико пута су се чули и телефоном на [REDACTED] број +37744264655. [REDACTED] га је назвао и 13.10.2009. године и јавио да ће сутрадан кренути на пут тако што ће из Приштине путовати рутом коју [REDACTED] буде одредио. Дана 14.10.2009. године [REDACTED] је са женом и двоје деце кренуо од куће у седам ујутру, понели су са собом две торбе (једну са храном, другу са одевним предметима), те је [REDACTED] дошао по њих са два возила - једним возилом марке „Голф 4“ којим је управљао [REDACTED] и једним аутом марке „Голф 2“ којим је управљао, [REDACTED], непознат мушкарац. [REDACTED] је са породицом сео у возило „Голф 2“ и од Приштине дошао до Гњилана, док се [REDACTED] вратио. На транзитном путу код Гњилана су прешли у возило марке „Опел Астра“ плаве боје, старији модел, којим је управљао старији мушкарац и тако дошли до административне линије са Србијом, према Бујановцу, коју су прешли пешке, где их је чекао човек са возилом марке „Нисан микро“, беле боје којим су стигли до места Кончуљ, када је возач рекао [REDACTED] да пређе у возило марке „Фолксваген Пасат“, док је његова породица остала у „Нисану“. Напоменуо је да док су путовали до административне линије, у неколико наврата се чуо с [REDACTED] који је [REDACTED] звао да би се уверио да ли је све у реду. Сведок је даље навео да је „Пасат“ следио „Нисан“, те су тако стигли до породичне куће у Бујановцу, где је [REDACTED] исплатио превоз возачу „Пасата“ у износу од 600 евра, те сви заједно „Пасатом“ наставили вожњу још 10-15 минута према Врању, где су прешли у возило марке „Форд Сијера“ сиве боје, где је Рама сео напред, а његова жена са децом позади. Овим возилом су путовали ауто-путем до Суботице, с тим што је сведок напоменуо да су на делу аутопута кроз Београд имали један судар, односно њихово возило је налетело на возило „Опел Корса“ стране регистрације, којим је управљала жена, те је при том

налету разбијен фар на предњој страни возила у којем су се налазили. Још је био дан када су стигли у Суботицу и на аутобуском стајалишту се „Форд Сијера“ зауставио, те је по сведока и његову породицу дошло возило марке „Пасат“, сиве боје, и возач „Пасата“, стар око 30 година, пришао и на српском језику рекао да сви пређу код њега у возило „Пасат“. Нагласио је да возачу „Форд Сијере“ није том приликом ништа платио, а да је успут до Суботице размењивао СМС поруке са [REDACTED] који се распитивао како иде пут и да ли је све у реду. Навео је да је возач „Форда Сијере“ који их је возио до Суботице, успут разговарао својим мобилним телефоном, те да је у „Пасату“, који их је преузео у Суботици, видео таксиметар. Возачу „Пасата“ је платио 30 евра јер је он то од [REDACTED] тражио, а одвезао их је до неке куће где их је преузела жена нижег раста, јаче пуније грађе, праве црне косе, дугачке до рамена, која је говорила српски, а у чијој кући су наишли на више лица са Косова, па је [REDACTED] тако видео породицу [REDACTED]: [REDACTED], његову жену и три ћерке, затим [REDACTED] из Ораховца са две ћерке, [REDACTED] и још једног мушкарца пореклом из Гњилана. Касније је пристигла и породица [REDACTED], муж, жена и двоје деце. Претходно када су ишли према тој локацији, возач „Пасата“ их је, по његовој процени, возио неких пола сата по Суботици, а успут у вожњи сећа се да су пролазили неку раскрсницу на којој се налазио поред пута „Мини-макси“ маркет. Улица у којој се налази кућа где их је овај возач „Пасата“ довео, положена је с калдрмом, коцкама, дакле, није била асфалтирана. У питању је кућа на један спрат, са улице у ово двориште куће се улазило кроз велику металну капију, у дворишту је запамтио мали воћњак и посађено цвеће. Није се сећао ближе каква је улазна капија у поменутој кући у Суботици. Навео је да је жени која их је примила на смештај платио 30 евра, да су се у кући задржали до осам сати увече, да се у том периоду чуо са [REDACTED] који му је јавио да крећу даље на пут и да ће доћи ауто по њих. Око 20,00 часова увече испред куће је по њих дошло веће возило марке „Фиат“ и свих 18 лица је ушло у возило. Након, по његовој процени, пола сата вожње дошли су до шуме, прешли пешке 15-ак метара и ушли у цип беле боје коме су задња седишта била избачена и њиме дошли до Тисе, а по изласку пешачили до обале докле их је довео мушкарац који је возио цип, а који их је довео до чамца у којем их је такође чекао мушкарац који им је опет рекао да сви уђу у тај дрвени чамац којим је он управљао. [REDACTED] се сећао да је била тамна ноћ, да је падала киша, дувао ветар и било јако лоше време. Он је сео напред на прочеље са ћерком у крилу, а жена и син су били близу, нешто испред њега. На поду чамца била је и нека рупа у коју му је упала нога. Возач чамца је на прекиде покретао чамац, увек повукавши мало да упали мотор, чамац се мало тргао, па је на крају зашао на реку. Возили су се према другој обали, по његовој процени, неких 20 минута, те је напokon возач успео да упали мотор и након пет минута после тога, чамац се преврнуо односно како је у наставку свог исказа навео, чамац је са њима потонуо. Навео је да је држао своју ћерку у руци, да је потонуо у воду, уплашио се да ће умрети, јер се нагутао доста воде, када је чуо глас своје жене која је дозивала њиховог сина „Ренди, Ренди“, на шта је поново добио снагу, изронио и дохватио и сина, а жени викао да се сама спасе, те је тако некако успео да исплива на обалу вукући своју децу, додајући да је био заглављен на обали у блату. Када је успео да се одглави из блата, покушао је да заложи ватру на обали, али није успео јер је падала киша, а и све чиме је хтео да наложи ватру је било мокро (грађе, ствари, паре, цигарете). Чуо је из правца реке неке гласове, па је мислио да су и остали успели да испливају. Удаљио се са децом од обале, изашли су на неки брег, где је децу оставио и покрио их пластом сена, те остављао знакове како би се могао вратити по њих и пошао да тражи помоћ. Наишавши на телефонску кабину у једном селу назвао је 112 и мађарску полицију која је након тога дошла по [REDACTED] и његову децу. Од места где је оставио децу

удаљио се нека 2 сата. [REDACTED] је тада мађарским полицајцима испричао шта се десило, са њима је отишао по децу и након тога су отишли на гранични прелаз са мађарске стране, одакле су одведени у болницу. Возач „Форд Сиере“ док их је возио до Суботице успут је разговарао на свом мобилном телефону на српском језику, али није запамтио шта је причао и возач није спомињао са ким разговара. Истакао је да је органима полиције Србије показао место докле их је довезао „Форд Сиера“ и где су прешли у возило марке „Пасат“, а у ком возилу је видео таксиметар, а такође им је показао односно довео их до места поред реке Тисе где су се критичном приликом укрцали у чамац. Није се сећао какве боје је улазна капија у поменутој кући у Суботици. У разговору са осталим породицама које је затекао на смештају, схватио је да су отприлике на сличан начин дошли до Суботице, с тим што нису разговарали о томе колико су остали плаћали и коме. Даље је навео да се поводом истог догађаја пред судом на Косову води кривични поступак, да су неки људи „затворени“, као и [REDACTED], у ком поступку је он – [REDACTED] био саслушаван као сведок. Даље је навео да је имао договор са [REDACTED], да када стигне у Аустрију, назове чланове његове породице на Косову и они би њему тада исплатили на руке 5.700 евра и тиме би он – сведок [REDACTED] њега намирио.

Након што је од стране истражног судије сведоку предочена фотодокументација приложена уз кривичну пријаву, сведок је препознао возило „Форд Сијеру“ којим су он и његова породица дошли у Суботицу и то на фотографији на листу број 4 фотоалбума, а позади иза возача је на фотографији видео и своју децу. На фотографији број 1 фотоалбума који му је истражни судија показао, препознао је породицу Рахима Мирене, на фотографији на листу 2 породицу [REDACTED], на фотографији број 3 слику породице [REDACTED], а на фотографији на листу број 4 је препознао [REDACTED], за које је рекао да су сви били у поменутој кући у Суботици на смештају.

Из исказа сведока [REDACTED], према *службеној белешци о обавештењу примљеном од грађана* МУП – УКП, Службе за борбу против организованог криминала – Одељења за сузбијање организованог криминала и општег криминала, број КУ 24/09 од 15.12.2010. године, у смислу члана 504 б ЗКП, те приликом *испитивања у својству сведока, дана 16.02.2011. године, пред истражним судијом Вишег суда у Врању*, у поступку Кри бр. 5/11, произлази да се у тренутку давања исказа, исти налазио у Окружном затвору Врање, на издржавању казне због кривичног дела кријумчарење људи, да је током 2007. године држао кафану „Царски друм“ у Бујановачкој бањи заједно са својом мајком, где је упознао много људи Албанаца и Срба, па, између осталог, и Фејзули Мухамеда званог „Мети“ за кога је превозио људе до Београда. У то време је упознао и Јосу преко неког Ахмета којег је такође упознао у својој кафани и у више наврата је својим возилом превозио лица од Бујановца до Суботице, између осталог и за Јосу из Суботице. Од људи који су му предавали лица на паркингу испред кафане, добијао је контакт телефоне, који су се често мењали, али је већином у питању била особа по имену Јоса. Током 2009. године чуо је за [REDACTED], Албанца са Косова, којег сведок није упознао, али је чуо да организује Албанце са Косова које је, између осталих, и сведок превозио. Једно време сведок се није бавио превозом лица, али је од фебруара 2009. године поново почео да превози лица која му је предавао „Мети“ за које је сведок знао, јер му је то „Мети“ рекао, да су „[REDACTED] људи“. Превоз је вршио за 400 евра по тури од Бујановца до Суботице, а мисли да је [REDACTED] узимао преко 2.000 евра по човеку. Лица је најчешће предавао на улазу у Суботицу код бензинске пумпе, и ту је лица обично преузимао Горан, кога је сведок и лично упознао, јер су се видели можда два

пута и то једном када је он - сведок остао у квару, па му је Горан помогао тако што га је одвезао до сервиса. Сведок [REDACTED] је Горана описао као човека од 30 до 35 година, високог, кратко подшишаног, који је возио „Пасата“ суботичких регистарских ознака. Када је сведок довозио лица, на 20-ак метара одатле су била паркирана Горанова кола, а пре примопредаје су сведок и Горан контактирали мобилним телефонима и договарали се о примопредаји. Када је било више лица, поред Горановог возила долазило је и друго возило. Из телефонског разговора са Гораном, сведок је знао где ће Горан бити са својим возилом у договорено време, па је на тај начин вршена примопредаја. Други сусрет са Гораном био је у мотелу код Фекетића, након што је сведока претходно звао Јоса телефоном и замолио да, на повратку за Врање, на том месту сачека Горана, јер је у групи коју је претходног дана он – сведок довезао у Суботицу био један болестан човек са породицом, којег је сведок требало да врати. Поменутог човека Горан је довезао до мотела, те се он – сведок том приликом са Гораном и руковао, додајући да су се он и Горан телефоном чули „хиљаду пута“. Са Јосом се знао још од 2007. године, од, како је рекао, дешавања пред Специјалним судом, када је сведок возио за Ахмета који је сарађивао са Јосом и који је сведока и повезао са Јосом. У то време Јоса је понекад лично преузимао људе од њега на Палићу, обично код Палићког језера и тада је возио „Пасат“. У то време сведок је у просеку возио 10 тура месечно према Суботици и сваки пут се виђао са Јосом. Описује га као човека висине негде око 1,75 м, средње грађе, старости око 40 година, по његовим сазнањима по националности Хрват. Од фебруара 2009. године па док сведок није лишен слободе 10.10.2009. године, поново је радио са Јосом, увек узимајући људе од „Метија“ на паркингу испред своје кафане. Сведоку је плаћано унапред, од „Метија“ је добијао различите бројеве телефона, с тим што је увек у питању био исти човек – Јоса. У току пута би сведок позвао Јосу на телефон који му је „Мети“ дао, Јоса би јавио Горану, Горан назвао сведока, и тако би се договарали где и у које време да изврше примопредају лица. Јоса је сведоку лично рекао да за кријумчарење лица наплаћује од 1.000 до 1.100 евра по особи, а то му је потврдио и „Мети“. Даље је навео: „У овом ланцу кријумчарења су највише зарађивали [REDACTED] и Јоса, а најмање радили“, као и да су се Јоса и [REDACTED] знали јер су међусобно комуницирали. Сведок је на крају навео да су људи смештани на одређеним местима у „штековима“, која места су одређивали Јоса и Горан, што сведока лично није интересовало након што остави људе на месту договореном са Гораном и Јосом.

*Испитана у својству сведока дана 31.03.2011. године пред истражним судијом Посебног одељења Вишег суда у Београду, [REDACTED], је навела да је Ђурашевић Јосипа упознала у лето 2007. године радећи у трафици као продавачица, а Ђурашевић као таксиста на оближњој такси станици и у то време је возио ауто марке „Пасат“. Дружење је прерасло у интимну везу, па како се Јосип бавио реновирањем и препродајом старих кућа, Марији је помогао у реновирању куће које је он лично и платио. Сведок је навела да је користила мобилне телефоне број 064/0403-604, 064/4166-683 и 065/5444-033, с тим што се није сећала који број телефона је у то време користио Јосип. Мисли да је на дан 14.10.2009. године користила број 064/0403-604. Од окривљених познаје Каримовић Јосу и то 10-ак година, а познато јој је да су се Ђурашевић и Каримовић дружили. **На главном претресу, сведок [REDACTED] је навела да је први пут упозната са „случајем на Тиси“, 22.12. у пограничној полицији где је била на разговору, а о чему није сачињен записник који је сачињен тек сутрадан када је сведок поново отишла на разговор. Маравић Горана је познавала из виђења, а Каримовића 10-ак година јер се њена сестра од тетке забављала са власником фирме у којој је Каримовић радио. С***

Каримовићем се није дружила већ га је виђала на такси станици која је у близини трафике у којој је радила, као и у кафићу „Сити“ у непосредној близини. Тада је био у друштву Јосипа Ђурашевића и тако га је [REDACTED] и упознала. Ђурашевић и Каримовић су се међусобно ословљавали са „куме“, али је Ђурашевић Јосип иначе многе тако ословљавао. За време док се дружила са Ђурашевић Јосипом имала је више бројева његовог мобилног телефона, јер је заправо он имао више телефона. Постојао је један број који је Ђурашевић, због њиховог дружења, а како им Ђурашевићева жена „ушла у траг“, често мењао, отприлике једном месечно, тако да би [REDACTED] увек имала тај последњи број са ког би је он звао. Никад није чак ни меморисала Ђурашевићев број, него би га звала са последњег броја или му на тај број послала поруку. Ђурашевић Јосип је, све време њиховог дружења, возио сиви „Пасат“, с тим што мисли да је променио модел касније, али се није могла тачно сетити кад. Са Ђурашевић Јосипом се упознала 2007. године, у јулу или августу месецу, и то интимно дружење је трајало до средине 2010. године, односно до тада је Ђурашевић долазио код ње кући, а након тога су се још пар пута видели и чули. Док су се „дружили“, Ђурашевић би код ње долазио сваки дан, углавном увече, од 20.00-21.00 часова, а одлазио око 01.00. Из њеног угла посматрано, с Ђурашевићем је била практично већ у ванбрачној заједници, а план је и био да почну да живе заједно. Ђурашевићева жена је сазнала за њихову везу на лето 2009. године када је у више наврата долазила код [REDACTED] кући, узнемиравала њу и њену децу и претила, што је и Ђурашевићу било познато. Иначе, Ђурашевић и [REDACTED] су имали договор од самог почетка везе, да за празнике као што су Нова Година, Божић, први дан Божића, Ускрс, рођендани ћерке и тетке [REDACTED], Ђурашевић код ње уопште не долази или да дође тек касније, након ручка, вечере „или шта је већ подразумевао тај рођендан“, након прослављања рођендана. [REDACTED] је одгајила Ђурашевића и његовог брата који су рано остали без родитеља, и он је врло давао значај теткином рођендану која је, иначе, рођена 14. октобра. Конкретно, 14. октобра 2009. године, Ђурашевић је дошао код ње око 22.00-23.00 часова, после вечере код тетке на прослави рођендана и задржао се до око 01.00 часова. Времена се сећала јер је то било пар сати касније од уобичајеног времена када би Ђурашевић код ње иначе долазио. Сећала се и њиховог разговора те вечери, а који се свео на свађу око тога што је Ђурашевић код тетке на рођендан водио своју жену, а не њу, те да том приликом, Ђурашевићева жена није ни хтела да иде на рођендан, а да је Јосип и даље наговарао да иде. У улици где је живела сведокиња 2009. године, није постојао трговински објект „Макси“ или „Мини макси“. То је асфалтирана улица до половине отприлике, а наставак је калдрма. 2009. је имала косу дужине до рамена, као што и сада има. Кућа у којој живи има три просторије и састоји се од дечје собе, трпезарије и дневног боравка. Ограда је жичана, а сама капија гвоздена. У Пограничној полицији је била укупно три пута, први пут 22.12, други пут 23.12. и трећи пут код начелника [REDACTED], месец дана касније. Први пут, 22.12. [REDACTED] је инспектор звао у фирму и питао да ли може да дође у полицију, те им је она рекла да због посла и деце може доћи и касније, како је и било. Око 21.00 час је дошла у полицијску станицу где су је увели у једну просторију, где је било много људи, где су донели један досије за који су рекли да је њен, питали је да ли има сазнања о догађају на Тиси, донели албум са лешевима, питали је за одређене бројеве телефона од којих су неки њој били познати, а неки нису. Такође, тражили су од ње да неке бројеве пред њима зове и рекли да је за то што је она код њих, заслужан „њен дечко“. Врло су били непријатни, рекли су да кад буду Ђурашевића водили, све ће да гори. Између осталог, рекли су јој да је и она учесник тог случаја и да може и она полако да се спрема да иде заједно са Ђурашевић Јосипом. Тражили су од ње да призна да су бројеви телефона Јосипа Ђурашевића. На крају су јој рекли

да и следећи дан дође опет, пре посла и тада су форсирали бројеве телефона, за које су питали да ли припадају Јосипу Ђурашевићу. Трећи пут, инспектору Јањићу се није свидело што је дошла са адвокатом, па кад је инспектор рекао да она тврди да се бавила пилићима, а да они знају да нису били пилићи, адвокат је одреаговао, а инспектор му рекао да може слободно и да изађе напоље, да не може да се меша. Приликом испитивања код истражног судије није било притиска. [REDACTED] је Ђурашевићу рекла све оно што је полиција њој рекла. Међутим, сведок није подлегла притиску полиције, тако да није рекла ништа неистинито.

Приликом испитивања у својству сведока на главном претресу, сведок [REDACTED] је, након што јој је предочено да није дужна да сведочи, изјавила је да то жели, појаснила да је са Ђурашевић Јосипом ступила у брак 1986. године, да је Јосип већ тада изгубио мајку, живео је са братом, био је подстанар и о њему је највише бринула тетка. Јосип је 1997. почео да таксира и упоредо радио зидарске радове. После 2008. године Јосип је почео интензивно да ради грађевинске радове – да откупљује старе куће које руши и ради нове од темеља до крова. Није имала сазнања да је њен муж било шта илегално радио, сем што је знала да је преко границе превозио лица легално. Негде у септембру месецу 2009. године сведок је открила да Јосип има љубавницу ([REDACTED]), због чега је у њиховом браку уследило безброј свађа. Дана 14.10.2009. године се на тај брачни проблем, како је рекла, пожалила Јосиповој тетци, [REDACTED] код које су тај дан били на рођендану. Пре тог дана већ је наговестила тетци да можда те године неће доћи на рођендан јер се спрема на развод. Тетка је покушавала да је убеди да још мало размисли и да поразговарају. Међутим, из поштовања према тетци, пристала је да 14.10.2009. године ипак оде заједно са Јосипом и њиховом ћерком на рођендан. У 18.45 часова су кренули код тетке, с обзиром да је код ње вечера увек у седам сати и без најаве се иде, јер их тетка сваке године чека. Од кад је у браку са Ђурашевић Јосипом никада се није десило да не оду на рођендан код тетке и то увек на тај дан, без обзира да ли је радни или пада за викенд. Иначе за 8. март, Ускрс, Материце, Божић, Нову Годину, обавезно се иде на вечеру код тетке. Тетки су на поклон однели букет ружа и тренерке у папирној украсној кеси, пошто је спортски тип и увек јој носе тренерке, мајицу, патике. Описала је да је на себи имала тегет тренерку, као и њен супруг Јосип, док је ћерка била у тренерци пинк боје. На тој вечери код тетке били су само њих троје, пошто су јој на ручку била деца. Вечерали су кромпирачу - буњевачко јело (печена кобасица, кромпир и пурка) и било је неких ситних колача и остаци торте од унуковог рођендана. За то време Јосип (Ђурашевић) је излазио из просторије у којој су се налазили али не и из стана. Теткин рођендан је светиња код њих и код ње су увек у 19 часова. Код тетке су отишли „Југом“ односно како се касније исправила - сивим „Пасатом“. У 23.00 часа, када је почео трећи дневник, кренули су кући. Њу и ћерку [REDACTED], Јосип (Ђурашевић) је одвезао до куће, а он продужио даље, говорећи да иде само до кафића да види кога има и отишао у правцу кафића „Сити“, који се налази близу њихове куће, на раздаљини од неких 150-200 метара. Након 15 минута, отишла је са ћерком аутом до тог кафића и видела да Јосип није у том кафићу, као ни његов ауто. Када су тад отишли на „Макову седмицу“ где љубавница њеног супруга живи, виделе су Јосипов ауто. Како је ћерка успела да је смири, вратиле су се кући, око поноћи. Јосип је дошао кући негде око један сат по поноћи. Након тога уследиле су даноноћне свађе које су требале да доведу до развода. Расправе су трајале све до фебруара 2010. године, када јој је Јосип поклонио своју половину куће. Ауто марке „Ауди“ који је њихова ћерка [REDACTED] возила није био нов већ је купљен у хаварисаном стању на ауто-плацу. Односи са супругом Јосипом су се стабилизовали након његовог хапшења. [REDACTED]

[REDACTED] је упознала почетком 2004. године, с обзиром да је њена (сведокова) кројачка радња била у непосредној близини туристичке агенције „Топ Холидеј“ где је [REDACTED] радила. Са [REDACTED] је причала о својим проблемима 2009. године, а повод те приче је била баш љубавница, с тим што она – сведок с [REDACTED] никада није причала ни о каквим нелегалним радњама. 2004. године, [REDACTED] је упознала њену ћерку у кројачкој радњи, а тада је могла и њеног мужа упознати, јер је он често долазио ту како би сви заједно ишли кући на ручак. Јосип је од [REDACTED] доносио пасоше које су у агенцији у којој је [REDACTED] радила, „радили“ по цени од двеста динара са нота-рачуном. Након хапшења њеног супруга Јосипа Ђурашевића, она – сведок и њена ћерка [REDACTED] су позване телефоном да дођу у полицију, што су оне и учиниле. У полицији су је углавном наговарали да призна „да су радили, да је њен муж радио“, тражили да каже где је Јосип држао људе, да ли су их држали код куће, да ли је сведок кувала за њих, да ли је њихова кћерка возила, или да ће, у супротном, она и ћерка бити „избрисане гумицом“, а ако не, да ће им моментално запечатити кућу и све одмах стрпати у затвор. Такође су јој инспектори рекли да је [REDACTED] све испричала и да све знају о њој – сведоку. Навела је да је [REDACTED] испричала све то што је испричала најпре из разлога што се бојала да ће јој узети пасош који је Миљи био потребан ради одласка у Америку где је требала да реализује потраживање у јако високом износу од осигуравајућег друштва, због претрпљених повреда на броду на ком је својевремено радила, а који се поступак завршавао почетком 2011. године. Други разлози су вероватно нелегалне радње којима се Миља, како је сведок навела, бавила у ранијем периоду док је радила у хотелу у Краљеву, као и у Новом Саду, где је радила као шеф рецепције и рентирала „ескорт даме“. С [REDACTED] није била у контакту од почетка поступка, с тим што је Миљина мајка потражила њу – сведока [REDACTED] 02. новембра 2011. године, пошто је она – сведок претходно [REDACTED] позајмила новац у августу 2009. године, тако што је дошла у локал код [REDACTED], донела јој коверат са новцем и сагнуте главе, дрхтећим гласом рекла – „Ево, изволи, враћам ти и извини за све. Извини, извини, јако ми је непријатно пошто је до свега овог овако дошло“. Када је она – сведок [REDACTED] мајку питала „зашто је све то урадила“, мислећи на [REDACTED], она јој је одговорила: „Зато што су вршили притисак на њу, претили јој да ће јој одузети пасош, да ће је стрпати у затвор, да ће је хапсити“. Иако [REDACTED] сматра неморалном особом, сведоку [REDACTED] је пријало да је неко саслуша и шета са њом. За догађај на Тиси, она – сведок је сазнала из вести четири - пет дана након догађаја. Са [REDACTED], је имала, можда, и дневни контакт телефоном, односно заправо није могла да се сети да ли су имале комуникацију након 14.10.2009. године. Иако је раније позвана на разговор од стране полиције, сведок [REDACTED] је изјавила да није нашла за сходно да било коме том приликом саопшти за „алиби“ свог супруга критичне ноћи, јер, како је истакла „нико је није ни питао“, нити је то до главног претреса рекла било коме кога сматра за особу од поверења, јер је „сматрала да ће бити позвана у суд и да ће у суду рећи када буде време“. Тај датум - 14. октобар 2009. године је први пут поменула приликом испитивања на главном претресу, две и по године после тог догађаја. О наведеном је коментарисала са тетком и ћерком после хапшења Ђурашевића. Јосип јој је, након што је изнео одбрану на главном претресу, приликом посете у притвору рекао да је „будала“, кад се није сетио теткиног рођендана. На питање председника већа да објасни зашто са супругом никад није разговарала о томе док је био у притвору, навела је: „Па не смем да причам о томе, јер то се све прислушкује, па да не буде да сам ја утицала на њега“. Додала је да [REDACTED] познаје преко супруга Јосипа, а у питању је човек из Словачке који је 2008. године свратио у кућу Ђурашевића са својом породицом, али га од тада сведок [REDACTED] више није видела.

██████ никада није спомињала ██████. ██████ са Косова јој није познат.

Испитана у својству сведока на главном претрес, сведок ██████

је објаснила да јој је оптужени Јосип Ђурашевић род на тај начин што су Јосипова баба и отац ██████ рођени брат и сестра, при чему је она (██████) практично одгајила Јосипа и његовог брата који су рано остали без родитеља. Са Јосипом Ђурашевићем се увек виђала на католичке празнике - Ускрс, Материце, Божић и државне празнике - 8. март, док је Јосип са комплетном породицом код ██████ увек долазио за њен рођендан („Сваку годину су они долазили код мене на рођендан, без позива, без ичега). Након што се, на питање браниоца оптуженог Ђурашевића, адв. Бисерке Крпић, детаљно изјашњавала о имовинским приликама породице Ђурашевића и начину на који су стекли кућу, у наставку, сведок ██████ је навела да је са ██████, Јосиповом супругом, тек недељу дана после његовог хапшења ступила у контакт и сазнала о чему се ради. Познато јој је да су Јосип и ██████ имали брачних проблема, због извесне Јосипове „пријатељице“. Што се тиче њеног рођендана 14.10.2009. године, сведок ██████ је изјавила да је Јосип Ђурашевић са породицом дошао код ње око 19.00 часова, с обзиром да је вечера увек у то време, сећа се да је за вечеру била кромпирача са кобасицом и ћурком и мешани ситни колачи са остацима торте од рођендана њене ћерке и унука и да је за поклон добила тренерке, упаковане у украсни папир и најлонску кесу и цвеће (руже црвене). Јосип, ██████ и ██████ су били обучени спортски и сећа се да је ██████ на себи имала пинк боју, Јосип тамнију мајицу. За себе је навела да је имала мајицу и панталоне црне боје. За рођендан 2010. године од именованих за поклон је добила патике и мајицу, а што се тиче 2008. године није могла да се тачно сети, али пошто увек за поклон добија нешто од гардеробе, мисли да је у питању била мајица. За вечеру 2010. године спремао је сарму, а 2008. године није сигурна, можда гулаш са тестом, али не узливанце (такође буњевачко јело). 2009. године Јосип је са породицом отишао око 23.00 часова („10, око пола 11 отприлике кад је било, кад су већ спремали се Јосо и ██████ да крену кући, ██████ је још нешто гледала у другој соби на мађарском програму и таман је почињао Дневник на трећем програму и онда је реко Јосо „Идемо кући“, тако да су се они покупили и отишли“). На питање заменика тужиоца за организовани криминал из ког разлога је сведок на главном претресу испричала све поменуто у вези са рођенданом, одговорила је да је то учинила одговарајући на питање адвоката, те да је за догађај на Тиси, када су се утопили људи сазнала из новина, пар дана после хапшења Јосипа Ђурашевића (који је лишен слободе 27.02.2011. године), али да за њу то лично није било интересантно, јер никакву повезаност тог догађаја с Јосипом није видела. Тврди, да јој, пре сведочења, нико није предочио да ће пред судом бити испитивана у вези са својим рођенданом 2009. године. Када је добила позив да дође у суд није се посебно распитивала зашто треба да дође јер није ни имала кога да пита („Ја сам само могла да сазнам од ██████, наравно да ме интересовало шта се дешава са Јосом и да сам је питала, то сигурно, али верујте ми да ја појма нисам имала, у ствари на шта ја долазим, која питања, каква, везано за шта. Ја долазим за то да ја знам колико је он вредан и радан и шта је мене највише погодило тај део одузимања његове имовине и тог његовог великог богатства наводног, друго не бих Вам знала рећи“). На питање члана већа, како објашњава чињеницу да се за свој рођендан 2009. године, приликом испитивања на главном претресу 28.05.2012. године, одлично сећа свих детаља, да ли је било ситних колача, који се ручак кувао, ко је како био обучен, док јој за рођендан 2008. и 2010. године треба времена да се сети, није сигурна при одговорима, застајкује при

размишљању, сведок [REDACTED] је изјавила да зна тачно за 2009. годину, јер јој је отац [REDACTED] умро пре три године (2009. године) и да због тога не може да „врати толико филм уназад“, с тим што на даље питање председника већа ког датума јој је преминуо отац, сведок се тек после дуге паузе (транскрипт тонског записа са главног претреса 28.05.2012. године) сетила да се то десило 05.11.2009. године („Да, мислим да је новембар“). На даље питање у каквом је стању њен отац био 14. октобра 2009. године, сведок [REDACTED] одговара: „Не може бити, мој отац је онда већ умро, јој не, пардон, три године. Четврта је ово година како је мој отац умро“, тј. мења годину када јој је умро отац, те уместо првобитне 2009. године, сада изјављује да се то десило 2008. године.

Сведок [REDACTED], рођена [REDACTED], ћерка оптуженог Јосипа Ђурашевића, након што јој је *на главном претресу* предочено да није дужна да сведочи, изјавила је да то жели и у наставку додала да нема било каквих сазнања везано за догађај на Тиси, за који је сазнала из вести када се све издешавало у октобру 2009. године. Навела је и да са мајком [REDACTED], није разговарала о испитивању пред судом о овом догађају, тако да „искрено, нисам знала шта ме чека ту“. Изнела је да се средином октобра 2009. године, њен отац Јосип Ђурашевић, више бавио грађевинским радовима, док је у послеподневним сатима таксирао. Тачније, уместо таксирања, одлазио је код љубавнице и са њом проводио време. На питање председника већа да ли је 14. октобар 2009. године асоцира на нешто, сведок је изјавила да је тад био рођендан [REDACTED], тетке њеног оца, а њене баке, те да су као и сваке године, тим поводом отишли код ње аутом марке „Фолксваген-Пасат“, у послеподневним сатима, око 18.45 часова и остали све до 23.00 часа. За вечеру су јели кромпирачу, очева тетка није имала обичај да прави торте и колаче, јело узливанце очева тетка никада није правила за рођендан. Сећала се да је на себи имала пинк тренерку, а да су тетке за поклон купили теget тренерке. Истакла је да је 2010. године, на себи имала доњи део тренерке и обичну мајицу, а тетке за рођендан те године, купили су теget тренерке. Познато јој је да је очева тетка имала оца, који није жив, али јој није познато ни како се звао, ни када је умро ни због чега, јер о томе никада са очевом тетком нису причали, односно тетка о њему никада није причала. Сведок је даље навела да возачку дозволу има од 2005. године и да је тада возила белог „Југа“, као и да јој је познато да у Суботици постоји бензинска пумпа марке „Еко“ која се налази на палићком путу. Напоменула је да су њена мајка и [REDACTED] биле у контакту, с тим што [REDACTED] никада није била у њиховој кући нити они у њеној. Није јој познато да ли [REDACTED] има разлога да било шта каже неистинито везано за сведокињу и њене родитеље, сем што јој је мајка, [REDACTED] рекла да [REDACTED] има и неки „прљав веш“. Такође, познато јој је да су њени родитељи некада били у некој врсти сарадње са [REDACTED], почетком 2004. године, пошто је она радила у туристичкој агенцији и правила визе, најпре су јој они предали своје пасоше да би им решила визе, а после коме је требало, прво је мајка, [REDACTED], а затим и отац, Јосип Ђурашевић, за визе упућивали људе код [REDACTED], а није јој познато да ли су њени родитељи то наплаћивали. Додала је да 2009. године њен отац Јосип Ђурашевић није таксирао, тако да није ни могао да превезе било које лице легално преко границе.

Приликом испитивања на главном претресу сведок [REDACTED], супруга оптуженог Маравић Горана, је, као привилегован сведок, изјавила да жели да сведочи, додајући да о конкретном догађају на реци Тиси нема никаквих сазнања, те да у свему остаје при исказу који је дала приликом *испитивања пред*

истражним судијом Посебног одељења Вишег суда у Београду дана 09.05.2011. године, када је навела да је са окривљеним Маравићем у браку 15 година, да имају двоје деце старости 14 и 10 година, да је 14.10.2009. године њен супруг Маравић Горан дошао по њу колима јер је по правилу довози на и одвози са посла, па су негде око 20,10 часова отишли на Палић да попију пиће где су се задржали 40 минута до сат времена, а потом отишли по децу која су била на карате тренингу, а затим кући. Датума се добро сећала јер су на тај дан почели да се забављају, а 25.10. је њен рођендан. За супруга је навела да је преко 10 година ауто таксиста. Деца тренирају у карате клубу „ЕНПИ“ у Суботици и на тренинге их углавном воде понедељком, средом и петком. Није могла да се сети у ком су угоститељском објекту на Палићу попили пиће, али се сећала да су око 21,30 часова дошли кући те вечери. У вези са датумом 14. октобар 2009. године, објаснила је да након што су њеног супруга Маравић Горана позвали у полицију и супруг јој испричао о чему се ради, сведок [REDACTED] се, како је навела, одмах сетила и рекла му: „Горане, ја и ти смо били заједно те вечери на Палићу“, поводом прославе годишњице дана када су се упознали. Наиме, када су Маравић Горана позвали у СБПОК у Београд на испитивање, (Маравић) Горан је рекао да је те вечери био заједно са својом супругом, што је полиција тада потврдила да им је познато, те је сведок [REDACTED], непосредно после Горановог хапшења, сазнала да ће бити предложена за сведока јер јој је то рекао тадашњи бранилац, адвокат Драган Андрић. Није могла да се сети где је била 25. октобра 2009. године, када јој је рођендан, с тим што претпоставља да је са супругом тада такође негде изашла, с обзиром да увек обележе и његов и њен рођендан и годишњицу и све. Поновила је да је 14. октобра 2009. године била са супругом на Палићу, а тамо су отишли када је она завршила свој посао, око 20.10 часова, а кући су се вратили око 21.30 часова пошто су им деца била на тренингу каратеа који траје до 21.00 часова. Није се сећала да ли је њен супруг после тога био са њом и децом код куће или је имао неких обавеза, нити да ли је излазио с тим што је оставила могућност да јесте. У то време, возио је сивог „Пасата“. Навела је да са Каримовић Јосом ради 13 година у истој фирми, али да се не друже, а Ђурашевић Јосипа познаје као колегу свог супруга, јер су радили у такси удружењу заједно. Дешавало се да некада телефоном позове Каримовића због посла, с тим што је могуће да га је неком приликом звала и са телефона свог супруга. У октобру 2009. године имала је број 062/630-553, док је њен супруг у то време користио 063/512-521. Сећала се да им је Каримовић Јоса једном носио куче у Београд, пошто је тамо ишао службено, а Маравићи су се бавили продајом бордошких дога. Њен супруг Маравић Горан и Каримовић Јоса никакве везе нису имали, а знали су се једино преко ње. Сећала се да следеће године нису изашли да прославе годишњицу јер су се посвађали, а као доказ у телефону има сачувану поруку од 14.10.2010. године која гласи „Извини, волим те“. Додала је да се ради отприлике о времену када свако вече излази са посла, ако ради другу смену, а да се сигурно не би сећала да њеног супруга нису позвали у полицију и питали га баш за 14.10.2009. године, па јој је сећање тада било свежије.

Сведок [REDACTED], испитана на главном претресу дана 22.06.2012. године је изјавила да у свему остаје при исказу датом на **записнику о испитивању сведока пред истражним судијом Вишег суда у Суботици у предмету Кри 2/11 дана 06.01.2011. године** када је навела да је, као туризмолог, током 2004. године радила у Туристичкој агенцији „Топ холидеј“ у Суботици, која се налазила у улици Васе Стајића, а непосредно до агенције налазила се кројачка радња „Модел“ у којој је радила [REDACTED], супруга Јосипа Ђурашевића. У то време све туристичке агенције у Суботици су имале уговорен аранжман са великим

Генералним конзулатом Мађарске у Суботици, у смислу којег су могле примати пасоше заинтересованих лица и предавати их на поступак у овај конзулат ради добијања улазне визе у Мађарску. Знајући за ово, [REDACTED] је почела да јој доноси пасоше одређених лица за које је она, по именима и презименима, претпостављала да су са Косова. На основу тих пасоша направила је пријаву за добијање визе и недељно су то носили у конзулат где су визе и одобраване. [REDACTED] најпре није говорила откуд јој ови пасоши, а у пролеће 2004. године је [REDACTED] упознала са својим супругом Ђурашевић Јосипом који се у то време бавио такси превозом. Јосип Ђурашевић је сведоку [REDACTED] тада рекао да превози лица која потичу са Косова и да их пребацује преко границе, те да је за то веома добро плаћен. У јесен те године из мађарског конзулата су им тражили још додатних докумената за апликанте виза и с обзиром да Јосип и [REDACTED] за лица чије пасоше су имали нису могли дати та документа, престало се са овим видом сарадње. Почетком јануара 2005. године отишла је у иностранство и радила на туристичком броду неколико месеци након чега су јој следовала два месеца годишњег одмора који је провела у Суботици којом приликом се виђала са [REDACTED]. У тим разговорима, [REDACTED] јој је испричала да су они за време док је она боравила на броду добро профитирали и то тако што је њен муж Јосип превозио људе са Косова преко границе у Мађарску. Са [REDACTED] се поново сусрела почетком 2009. године у пролеће, а с обзиром да је доживела повреду на броду након чега је оперисана, и као рехабилитација препоручена шетња, [REDACTED] јој се придружила у тим шетњама, па су се поново интензивније дружиле. Током шетњи у разговору јој се [REDACTED] поверавала да су се у међувремену она и Јосип обогатили, купили многе некретности у Суботици и Хрватској, а у јесен 2009. године је [REDACTED] назвала телефоном и затражила да се хитно виде. Када је дошла у [REDACTED] кројачку радњу [REDACTED] је, сва узнемирена, дочекала са питањем да ли зна шта се десило на Тиси. Том приликом је испричала да је њен муж Јосип Ђурашевић био укључен у илегални превоз више лица са Косова у Републику Мађарску и то тако што би се лица довезла до реке Тисе на одређеном месту, тамо би тим људима био обезбеђен превоз чамцем којим би прешли на територију Мађарске. Рекла је да су људи који су били у чамцу пре тога боравили у Суботици и то у некој кући коју је њен муж купио јер се бавио куповином старих кућа које би реновирао и касније по бољој цени препродавао. Обавештени су од човека који је људе чекао у Мађарској да они нису стигли у Мађарску и да јој се муж због тога успаничио да ће га, уколико има преживелих, препознати, те да ће, услед тога, Јосип највероватније да пређе у Хрватску као и да се боји да ће морати вратити сав новац који је узео за превоз и пребацивање тих људи. У наредном периоду током 2009. и почетком 2010. године [REDACTED] јој је стално говорила како је уплашена да ће ово бити откривено и да ће њен муж због тога бити ухапшен. У том периоду дружења, испричала јој је да је муж вара, са извесном [REDACTED] која је тада радила у геронтолошком центру у Суботици, те да је тој жени Јосип реновирао читаву кућу, као и да му је Марија помагала примајући на смештај лица, у време када су се бавили пребацивањем истих преко границе. [REDACTED] јој је напоменула да је и њихова ћерка [REDACTED] понекад колима сачекивала људе који би били довежени са Косова и то на „Еко пумпи“ поред аутопута Хоргош – Београд. Рекла јој је готово сигурна да ће она и њен муж да „пагну“ и да им је брига како да збрину ћерку [REDACTED]. Поменула је и да имају некога из полиције коме је Јосип давао новац за информације где је безбедно прећи границу. [REDACTED] јој је у више наврата говорила да је њен муж Јосип, чим би сазнао да је неко било какве информације давао полицији о његовој „делатности“ касније тим људима претио или их пребијао. У децембру 2010. године, [REDACTED] јој је објаснила да је Јосип од својих доушника из полиције добио сазнања да ће крајем

децембра 2010. године он и [REDACTED] свакако бити приведени поводом овог догађаја, када им је речено да ћуте и да ће након четири сата сигурно бити пуштени, где је тада рекла да уколико „падне“, да ће полицији изјавити како је и она – сведок [REDACTED] сарађивала са њима око обезбеђивања виза и да уколико јој она – сведок да 5.000 евра то неће испричати полицији за случај да буде ухапшена. [REDACTED] јој је говорила да Јосип у овом послу има и партнера из Словачке односно да је у питању човек са Косова који тамо живи и који не сме да дође у Србију. Контакт су одржавали на тај начин што је [REDACTED] контактирала, чула се са женом тог човека, а исти је, колико зна из [REDACTED] приче, у међувремену допао затвора у Аустрији. **На главном претресу** сведок [REDACTED] је додала да је средином 2011. године имала доста потресних ситуација у свом животу, да је од тада почела да живи један потпуно нови живот и да је потиснула све ружне и непријатне ствари којих не жели да се сећа. Записнике о испитивању у полицији (службена белешка о обавештењу примљеном од грађана) и суду је, пре доласка у суд, чисто прелистала, како би освежила сећање. У октобру 2009. године била је на боловању због несреће коју је доживела 2008. године. Као туризмолог, радила је у туристичкој агенцији у Суботици где је и упознала [REDACTED], с обзиром да се [REDACTED] кројачка радња налазила у непосредној близини тј. одмах поред агенције. Као туристичка агенција имали су услугу да асистирају за издавање мађарске визе, тако што би попуњене формуларе које су им путници, туристи, гости доносили, односили једном недељно у мађарски конзулат да се то уради. Тако јој је и [REDACTED], као обичан грађанин, почела да доноси пасоше, с тим што није могла да се сети да ли је то било 2002, 2003. или чак 2004. године, па све до њеног одласка из агенције. [REDACTED] и њен супруг Јосип Ђурашевић доносили су неких десетак пасоша на недељном нивоу и то једне недеље она, а следеће недеље њен супруг. Колико се сећала, у питању су били домаћи пасоши са албанским именима и презименима, а радило се о лицима с подручја Косова и Метохије, с тим што није могла да се сети која су места писала у пасошима, одакле долазе. У једном моменту мађарски конзулат је забранио да се визирају пасоши без ичега, односно захтевали су да се обезбеди смештај лицима која су ту због визе и онда су сви ти људи који су доносили пасоше уплаћивали по једну ноћ, евентуално две, како ко, па би им агенција наплатила то ноћење и на основу тога, уз потврду - ваучер, лица су могла да добију визу. По пасошу била би награђена односно добијала бакшиш отприлике 20 евра, с тим што ни то није било правило, јер би некад новац добијала по групи, а некад по пасошу и то различите износе новца. Осим тога, са [REDACTED] дружила се и приватно и познати су јој проблеми које је [REDACTED] имала у браку. Такође, [REDACTED] јој је причала да се њен супруг, сем такси превоза, бави и неким другим делатностима, с тим што је сведок [REDACTED] у то време мислила да су те приче у ствари [REDACTED] измишљотине, односно више лажи него истина, тако да није ни придавала пуно значаја свему томе. Њен утисак је био да је [REDACTED] на тај начин хтела да покаже неку супериорност, да је фасцинира, тако да је није баш нешто пуно схватала за озбиљно, шта год да је [REDACTED] причала. Није могла тачно да се присети шта јој је [REDACTED] све причала, као што није могла да потврди ни да јој је [REDACTED] говорила о илегалном прелазу границе миграната у Мађарску, о чему се детаљно изјашњавала у истрази, те додала да потврђује да је код истражног судије потпуно искрена и под заклетвом дала исказ, да и даље стоји иза свега што је тада рекла, али да то сад не може да преприча нити да се сети, јер је свесно избрисала то ружно сећање из своје главе, с тим што се, како је рекла, итекако сећа да јој је [REDACTED] спомињала догађај на реци Тиси, али је сведок [REDACTED] и тада мислила да је [REDACTED] замајава, заправо преувеличава ствари, а тачније и да жели да се освети свом мужу због лоших односа које су имали. Међутим, пошто

је тада и у вестима чула шта се дешава, то јој је говорило да заиста можда има неког дела истине у свему томе. Сигурна је да је све онако како је то изјавила код истражног судије, иако на претресу није могла тачно свега да се сети, јер кад нешто потписује обавезно пре тога прочита све што треба да потпише, а записник је потписан. Први пут је у полицију, отишла пред Нову Годину, у децембру 2010. године, самоиницијативно и тражила да се састане с неким из полиције јер је убрзо затим тј. 7. јануара 2011. године требало да отпутује на једно своје суђење у Америку, па како би избегла све евентуалне проблеме које би могла имати у вези са наведеним одласком. О томе постоји сачињен записник (у питању је службена белешка о обавештењу примљеном од грађана од 27.12.2010. године коју су сачинили [REDACTED] и [REDACTED]). Други пут су инспектори из Београда из Службе за организовани криминал [REDACTED] позвали на разговор и то пар дана након првог изјашњења у полицији, када су јој предочени транскрипти свих разговора - СМС порука и телефонских позива са мобилних и фиксних телефона између сведока [REDACTED] и [REDACTED], које [REDACTED] није редом прелиставала, већ су јој показиване свака 10, 15, 20. страница. И том приликом сачињен је неки записник, односно полицајци су њене речи уносили у компјутер, али га сведок није потписала, што је сигурна јер би га у супротном и поседовала, а не поседује га, с обзиром да све што потпише, тражи и да добије. Добро се сећала да јој пре првог изјашњења, које је било у форми службене белешке од 27.12.2010. године, полицајци нису показивали транскрипте разговора. У марту месецу 2012. године имала је разговор са инспекторима, и чак и са инспекторима из Београда, који су дошли у Суботицу да провере да ли јој је неко претио, потплаћивао је да не изађе на суђење, да измени исказ и слично, а сведок им је тада рекла да то није истина. Том приликом такође су је питали да ли је икада сусрела на улици [REDACTED] или њену ћерку, на шта је сведок одговорила да јесте јер је Суботица мали град, али да јој нису претиле. Пред одлазак у СУП први пут на разговор са тим „Веском“ (за кога сведок каже да је у ствари инспектор [REDACTED]), покренуло се неко питање да је могуће да ће њу, пошто је чула од Барбаре да је рекла да ће „да падне она и њен муж или њен муж само“, [REDACTED] привести и да неће моћи да оде за Америку, да ће јој узети пасош и тако даље. У полицији у Суботици јој јесте речено да је могуће да ће имати неки проблем око одласка у Америку, да би је привели и држали у притвору месец до два због разговора које је водила са [REDACTED]. [REDACTED] је веровала кад јој је рекла да „имају некога у СУП-у“. [REDACTED] је мајка сведока [REDACTED] и она је упозната да је [REDACTED] дала изјаве у полицији и пред судом, али јој сведок о томе никада нешто детаљно није причала, чак није дала никоме ни да прочита исказе које има код куће, а није тачно да је било ко приморавао да нешто изјави или не изјави, да лажно сведочи итд. Познато јој је да је њена мајка о сведочењу [REDACTED] разговарала са Ђурашевић Барбаром средином 2011. године, ради се о томе да је [REDACTED] у једном моменту од [REDACTED] позајмила неких 4.000 евра и замолила маму да јој (Барбари) то однесе што је она и учинила. Сведок се сећала да јој је мајка нешто преносила шта је са [REDACTED] причала, међутим [REDACTED] није хтела реч једну да чује шта је [REDACTED] рекла њеној мајци. Како је изјавила, није тачно да је њена мајка ([REDACTED]) рекла [REDACTED] нешто у смислу да је срамота што јој ћерка ([REDACTED]) лажно сведочи код полиције и суда и да је то [REDACTED] морала да уради јер би јој у супротном наудили, да није истина да је ико приморавао да сведочи и да њена мајка није слагала и такво нешто никад не би ни рекла, а то може да тврди у њено име. Осим тога, како је изјавила, поготово се не би извињавала [REDACTED], с обзиром на то шта јој је [REDACTED] све (сведоку [REDACTED]) направила за ових годину и по дана (мислећи на сведочења у контексту непријатних дешавања).

Опт. Ђурашевић Јосип је након исказа сведока [REDACTED] ставио примедбу изјављујући да му није познато шта је [REDACTED] чула од његове супруге [REDACTED], али да ништа од онога што је сведок у свом исказу навела није тачно. Што се тиче пасоша, тачно је да их је носио [REDACTED] у агенцију ради визирања, а ради се о томе да је оптужени, као таксиста, сретао људе код конзулата, па је ту било оних који нису желели да чекају или не знају да испуне формулар, па би их он (Ђурашевић Јосип) упућивао на агенције које су се бавиле тиме јер је знао где то може да се заврши.

Из суочења сведока [REDACTED] и [REDACTED] на главном претресу дана 22.06.2012. године, утврђено је да је сведок [REDACTED] рекла да је на разговор у полицију отишла својевољно зато што су јој рекли да неће моћи да оде за Америку на своје суђење. На питање сведока [REDACTED] да ли јој је ([REDACTED]) рекла нешто у вези Тисе, сведок [REDACTED] је изјавила да сада то не може да потврди, али ако је тако рекла, онда сигурно да да. Свака од сведокиња остала је при свом исказу, констатовано је да је суочење било уобичајено за претрес, да није било неких спољних манифестација видљивих, да су сведокиње умерено говориле једна према другој и да је свака остала при својим тврдњама.

Из исказа сведока [REDACTED], датог у полицији у смислу члана 504 ђ став 4 ЗКП, у претходном поступку и на главном претресу, утврђено је да је 15 година радио у Војсци Југославије у чину старијег водника прве класе као подофицир под уговором обављајући дужност командира граничне карауле на државној граници са Републиком Мађарском и то почев од граничног камена Ф1 па закључно са граничним каменом Ф 40. Државна граница на том потезу је сувоземно-речна. Након што му је радни однос престао јер је чување државне границе прешло у надлежност пограничне полиције, почео је да се бави рибарењем на „Мртвој Тиси“ и да тако издржава малолетну ћерку за коју плаћа алиментацију. Тако је пецајући почетком 2008. године упознао Дејана „рибара“ и „Белу“, а у августу 2008. године Дејан „рибар“ му нуди посао осматрача у шверцу цигарета из Србије за Мађарску. Дејан му је за то понудио 100 евра, што је [REDACTED] и прихватио, с обзиром на тешке материјалне прилике. Договор је био да Дејан позове [REDACTED] када треба да ради, на његов мобилни телефон, па када Дејан каже: „Идемо да пецамо“ сведоку је то био знак да свој мобилни телефон угаси и остави га код куће, те крене до граничног камена F 34 где га је увек чекао „Бела“ ради предаје мобилног апарата са СИМ картицом, такозваног „специјала“. Са тог броја који би му предао „Бела“, сведок би позвао неког и саопштио му: „Пецаљка је предата“. Након тога би „Бела“ одлазио, а сведок пешке ишао до граничног камена F 25, одатле само „цимнуо“ Дејана дајући му тако сигнал да се налази на уговореном месту, с тим што је напоменуо да је у телефону који му је „Бела“ предао био укуцан само један број мобилног телефона и то број који је користио Дејан. Сведоку је поменуто познато јер је, након завршеног шверца, на тај број позиван, те би му том приликом Дејан рекао „Пецање је завршено, налазимо се на старом месту“, што је у ствари био знак да сведок дође на крај Беркићеве улице у Мартоношу и лично Дејану преда мобилни апарат који је претходно добио од „Беле“, а Дејан сведоку сутрадан 100 евра након обављеног посла. Посао осматрача при шверцу цигарета сведок је увек обављао ноћу. За случај да угледа патролу пограничне полиције, према договору са Дејаном, сведок [REDACTED] је требало да му јави: „Гости долазе“ и да се повуче са свог осматрачког места. Последњи пут, на исти, већ описани начин, Дејан и [REDACTED] су се договорили за 14. октобар 2009. године. Сведок се налазио на граничном камену F 25

када га је између 22,00 и 23,00 сата Дејан позвао и рекао: „Прекидај пецање, видимо се на старом месту“. Када су се нашли на договореном месту, сведок је видео цип, теренско возило беле боје и иза њега један путнички ауто тамне боје, када је Дејан изашао из ципа и преузео „специјал“ телефон. Даље је навео да цип није видео први пут, с обзиром на то да се једном, приликом шверца цигарета, тај цип заглавио у блату, па је ишао да помогне да се одглави, којом приликом је Дејан управљао тим ципом. Након тога сведок је отишао кући, а сутрадан око 10,00 сати, док је седео у месној кафани, позвао га је Дејан на његов мобилни и поручио да се хитно нађу јер се десило „велико срање“. На договореном месту код „Шлајса“, већ су били Дејан и „Бела“, те су, на Дејанов предлог, угасили мобилне апарате и оставили их у ауту, те сведок затим са Дејаном одлази до канала, када му Дејан на његово питање: „Шта се десило?“ одговара: „Подавили су се неки људи“. Када је сведок рекао Дејану: „Какви људи, Бог те јебо, па договорили смо се да се шверцују цигарете, није било речи о људима“, Дејан му је на то одговорио: „Па јеби га, пуцали смо на већу лову“ и саопштио му да све прекидају. Од тада се са Дејаном више није видео, нити чуо све до децембра 2010. године када га је, на путу за Кањижу неко позвао по надимку „Брко“, па када се окренуо, угледао је Дејана који је према њему ишао пешице и који му је тада рекао да је био позиван у полицију у Суботици. Сведок је истакао да га је Дејан за тај „посао“ молио понудивши му 150 евра, али да му тај новац никада није дао, нити га је сведок тражио, а да је „Бела“ такође имао улогу осматрача код граничног камена F 34. „Белу“ је описао као мушкарца 30-их година са дужом црном косом, тежине око 90 килограма и висине око 1,76 м, округлог лица, мало буцмаст, који му је причао да у Суботици ради као приватник. За Дејана наводи да се ради о мушкарцу старости до 30 година, мршавом, кратко подшишане косе, који му је причао да се бави препродајом аутомобила. **Приликом испитивања на главном претресу, сведок [REDACTED]** је изјавио да остаје при свом исказу датом у истрази, те додао да је 15 година радио у Мартоношу, на граници са Републиком Мађарском, да је често ишао на пецање пошто се, због тешког материјалног стања, на тај начин прехрањивао, да му је надимак „Брка“ јер је тада имао бркове, као и да је на пецању у јуну месецу 2008. године, упознао Дејана „рибара“, за ког је касније у полицији сазнао да је Дејан Безег, ког је тада препознао на фотографији, као и његовог друга „Белу“. У односу на део исказа на записнику о саслушању код истражног судије где се наводи да је сведок [REDACTED], Дејана и „Белу“ упознао почетком 2008. године, сведок је на главном претресу појаснио да их је сигурно упознао у јуну, а не почетком године, образлажући наведено чињеницом да се зими ни не врши риболов на „Мртвој Тиси“. Као пецароши, причали су о разним темама, када се сведок [REDACTED] пожалио да тешко живи, да је на том месту радио 15 година, а да је „остао без хлеба“, те му је том приликом Дејан „рибар“ предложио да „пребацују“ цигаре, а сведок [REDACTED] у „том послу“ је имао само обавезу да буде стражар, пошто познаје границу. У први мах, навео је да није пристао на такву понуду, али се, на даље инсистирање Дејана, те с обзиром на тешку економску ситуацију и чињеницу да се издржава од социјалне помоћи, одлучио да у томе учествује. Пребацивање цигарета су отприлике „радили“ два - три пута месечно. У наставку је објаснио читаву процедуру од поменутог „граничног камена 25“, па надаље, идентично као на записнику из претходног поступка, појашњавајући да је његов задатак био да код поменутог граничног камена као стражар осматра према селу Реске и у дубини Хоргоша, према Хоргошу, да неко возило не наиђе, да је лично требало Дејану да јави, преко наведеног „специјала“ са укуцаним Дејановим бројем, односно да га обавести, уколико случајно нешто примети, што је, како је сведок рекао, „функционисало неко време“. За телефон „специјал“, сведок [REDACTED] чуо је од Дејана, а у питању је једноставни модел у ком се већ налазила

картица и један укуцан број на који је сведок могао контактирати Дејана, ако случајно наиђе неко возило или нека особа. Број који је у њему био укуцан није увек био исти, већ се стално мењао, а апарат је било мађарски јер је у њему све писало на мађарском. „Бела“ му је тај телефон предавао и говорио му да га шаље Дејан. Иначе, како је сведок објаснио, „специјал“ су користили „да их не би у'ватили“, мислећи на полицију, а Дејан му је рекао да те телефоне, с обзиром да је и сам Дејан причао са „специјала“, после уништава. Иначе, лични телефон сведока који је једном приликом дао Дејану да га носи на поправку, а који му је Дејан вратио преко „Беле“ није имао никакве везе са „специјалом“ који су иначе користили приликом „шверца“. „Шверц“ је увек рађен у вечерњим сатима. Објаснио је да би он – сведок дошао око 19,00 часова, заузео место и на том месту, које је иначе неосветљено, био све до 23,00-23,30, плус-минус пола сата, у зависности од тога „да ли су они урадили“, до тренутка када би га Дејан „зврцнуо“ и јавио му да може да иде кући. „Белу“ никада није виђао у вечерњим сатима јер нису били заједно. „Бела“ се налазио код граничног камена Ф34, недалеко од карауле, док је сведок био код Ф25, два и по километра од карауле. Надаље, сведок је објаснио, реон један је био од граничног камена Ф37 до Ф40, до реке Тисе и од Ф37 до Ф1 - уз „Мртву Тису“ до села Реске и то је био „њихов реон“. Код граничног камена Ф34 (како је сведок објаснио Ф34 је патролна стаза, од карауле, према селу Рески, на „Мртвој Тиси“), сведока је чекао дотични „Бела“, који је ту стражарио и осматрао, како је сведок претпостављао, мађарску страну и који би му предао мобилни телефон, те је сведок [REDACTED] након тога ишао на своје стражарско место и тамо осматрао, све док му Дејан не би дао знак да је завршено, да се повуче са тог места и да иде кући. Кад би сведоку предавао телефон, како је већ описао, „Бела“ би о томе обавештавао Дејана, речима „Пецаљка је предата“, а та шифра је заправо значила да је сведок [REDACTED] добио телефон. Уколико би наишло неко возило или нека особа, шифра је била: „Гости долазе“, а заправо се мислило на пограничну полицију која је била стационирана у Хоргошу и реонски је долазила до Мартоношке карауле, што возилом, што пешке. Међутим, није се ниједном десило да погранична полиција наиђе, а сведоку је Дејан то објаснио причом да он има свог човека у полицији који га обавештава. Међутим, он – сведок је и поред тога стражарио да би били сигурни и у ситуацији у којој би у полицији евентуално дошло до измена плана. Иначе, сведок [REDACTED] је био старешина по уговору, старији водник и командир карауле, на том месту од 1992. до 2003. године. У питању је 13. гранични батаљон, с тим што му је команда била у Суботици. У оквиру посла који је за војску радио, сведок је имао додир са местом на ком је био ангажован да врши стражу у вези шверца цигарета, с обзиром да је, како је навео, вршио обилазак реона и контролу својих органа, а да је прва критична тачка била управо код граничног камена Ф25. Дакле, место где је стражарио, како каже, одлично је познавао и за ту његову „квалификацију“ знали су и Дејан и „Бела“ јер су о томе разговарали, нарочито Дејан. Дејана је описао као човека старости тридесетак година, високог, мршавог, кратко ошишаног, који је возио црног „Аудија“ италијанске регистрације и бавио се увозом и продајом аутомобила из иностранства. За „Белу“ му је Дејан рекао да је мађарско име, а у питању је лице које је крупније грађе с црном, дугачком, таласастом косом, које је сведоку [REDACTED] рекло да је приватник односно да ради приватно, а возио је црног „Пасата“, лимузину. Сведок је приликом испитивања на главном претресу, препознао опт. Шипош Атилу ког познаје као „Белу“ који је био стражар, као и сам сведок.

Приликом препознавања у претходном поступку, 20.05.2011. године сведок је, како је навео, са 100% сигурности препознао именованог оптуженог Шипош

Атилу који се налазио под редним бројем два, чега се и на главном претресу сећао. Сведоку [REDACTED] није било познато да Дејан „ради са људима“, већ је, с обзиром на све претходно речено, мислио да се ради о цигарама. Дан после критичног догађаја, Дејан је сведока [REDACTED] позвао телефоном и рекао му „Испало срање“. Када га је сведок [REDACTED] упитао: „Какво срање“?, Дејан му је одговорио: „Наћи ћемо се и разговараћемо“. Након тога, сведок [REDACTED] се састао са Дејаном и Дејан му је испричао шта се десило, да би сведок, изненађен целом ситуацијом, том приликом био помало и вулгаран, говорећи да су се договорили да „раде цигаре“, а не људе, на шта му је Дејан одговорио: „Тако је испало. Јеби га, ето, већа пара“. Након тога, сведок је са Дејаном (Безегом) прекинуо сваки контакт. Имајући у виду да му је сећање тада било свежије, сведок је, како је објаснио, код истражног судије навео тачан датум кад се несрећа десила - 14. октобар 2009. године, а приликом испитивања на главном претресу, због протеча времена и проблема личне природе који су наступили у међувремену, наведеног датума није могао прецизно да се сети. Како је надаље објаснио, Дејан је „био главни“ - „он је и мене (сведока [REDACTED]) исплаћивао“. За једну туру односно стражарење од 18.00-19.00 до 23.00 часова, Дејан му је испрва обећао, а затим и давао, 100 евра, како током 2008. године тако и током 2009. године. Новац би увек од Дејана добијао сутрадан тако што би се увече негде нашли. Наиме, по „завршетку посла“, сведок би се нашао са Дејаном испод села Мартонош, где би он – сведок [REDACTED], Дејану предавао телефон - „специјал“, а Дејан би њему онда рекао да ће га контактирати да се договоре кад да се нађу ради исплате. Налазили су се сутрадан обично на пијацама, а Дејан би се, након исплате [REDACTED], враћао назад за Суботицу. Није му познато колико је „Бела“ добијао новца за стражарење, с тим што претпоставља да је и „Бела“, као и сведок, такође мислио да се ради о шверцу цигарета, те је објашњавајући на основу чега то тврди, сведок [REDACTED] изјавио: „Па мислим зато што је и он био само стражар као и ја“. Истакао је да никада није био у прилици да види шта се заиста превози преко границе јер је, како је објаснио, његова тачка страже с друге стране насипа „где су они пролазили“. Једном приликом Дејан је њему – сведоку [REDACTED] предложио да пребаце само једну групу људи и за то му понудио 150 евра, али је сведок то одбио, рекавши му да су се договорили за цигаре, а да „с људима неће уопште да има посла“. Онда му је Дејан рекао да ће само још једну туру с цигарама „да ураде“ након чега ће престати и онда се десила та критична ноћ кад су се утопили људи. Сведок је био код Ф25 и није ни знао шта се догодило. Сутрадан у преподневним часовима, око 10.00 часова, сведока је назвао Дејан и рекао му да се нешто десило, питао га: „Јеси чуо да су се подавили људи“? на шта му је [REDACTED] рекао „Как`и људи, шта причаш?“, а Дејан одговорио: „Наћ`емо се и онда ћемо разговарати“. Нашли су се истога дана у поподневним сатима, тада је био присутан и „Бела“, с тим што је „Бела“ седео у колима којим је пре тога дошао заједно са Дејаном. Након тога отишли су до једног пецарошког канала на излазу из Мартоноша, према Кањижи, Дејан и „Бела“ колима, а [REDACTED] бициклом, где су стали, „ископчали телефоне“ и сведок [REDACTED] и Дејан онда изашли напоље, отишли до обале канала, те му је Дејан испричао шта се десило. За то време „Бела“ је био у колима. Телефоне су „ископчали“ јер им је Дејан рекао да то ураде, а како их не би „у вези тог шверца“ прислушкивала полиција. Дејан му је тада рекао да су у питању лица албанске националности - „Шиптари“, а и тада је сведоку [REDACTED] понудио 150 евра које сведок због свега што се десило није желео да прими. Критичног дана време је било „нормално“, није падала киша. Од Суботице до места где су људи настрадали, тј. Мартоноша - 6 км удаљеног од „Мртве Тисе“, има 46 км, а временски се аутом, од Суботице до тог места путује највише сат времена. Људи су настрадали

тако што се чамац преврнуо и људи су се удавили. За детаље није питао Дејана јер су прекинули комуникацију, наводећи да он од страха једно време није ни излазио из куће, касније је у селу чуо шта се догодило. Дан пре критичног догађаја, 13.10.2009. године или можда на сам дан критичног догађаја, није могао тачно да се сети, Дејан га је назвао на његов лични број телефона у поподневним часовима (064/985-0658), када су се договорили да раде као и раније, по истој процедури. Како је још у претходном поступку изјавио, договор је био да му Дејан то саопшти речима „Идемо да пецамо“. Иначе би га у таквим ситуацијама Дејан увек звао или дан раније или чак истога дана у поподневним сатима за увече. То би био знак да сведок дође на договорено место, а да свој лични телефон угаси и остави код куће. Након што је сведок рекао да је свој лични телефон у таквим ситуацијама остављао код куће, те након што му је предочен листинг са комуникацијом оствареном између опт. Безег Дејана и сведока [REDACTED] на дан 14.10.2009. године у 22:56:45 часова на број 064/985-0658, сведок је изјавио да се не сећа предметне комуникације са Дејаном. Сведок је од места где су се људи удавили био на раздаљини од 2,5 километра, тако да није чуо било какву буку, чамац и слично, а и није осматрао реку, већ „дубину“ према Хоргошу и према селу Реске – патролну стазу где иде „Мртва Тиса“. На том пограничном делу не постоји телефонска говорница с обзиром да је на тој патролној стази с десне стране „Мртва Тиса“, док су са леве стране њиве.

Након што је сведоку [REDACTED] предочен део исказа сведока [REDACTED] који је тврдио да је критичне ноћи изашао из воде на мађарску страну где је стигао до неке говорнице одакле је позвао полицију, сведок [REDACTED] је навео да је [REDACTED] том приликом можда дошао у село Реске које је од места несреће удаљено око 3 километра и налази се тачно наспрам тог места где је вршен превоз. Тај мртви део Тисе (са српске стране 120 метара широк и 5 км и 100 метара дугачак), који представља рибњак према Мађарској, је 5 км од граничне карауле до села Реске које је са мађарске стране и које држи мађарска погранична полиција. „Мртвом Тисом“ не патролира речна полиција јер су пловни објекти у том делу забрањени, с обзиром да се ради о рибњаку, а пола „Мртве Тисе“ обележено је дрвеним стубовима који виरे из воде (од пола метра до метар-метар и по висине, у зависности од водостаја и размаком од 100 м између стубова) јер је ту граница са Мађарском. Мађари су патролирали са друге стране, преко пута српске карауле, само у појасу од пумпе која регулише ток „Мртве Тисе“, где је насип, до села Реске. Цигаре би се донеле до те обале где би их чекао Мађар са чамцем, на „живој“ Тиси, пребациле у чамац и Мађар након тога отишао „у дубину Мађарске“, а они се колима вратили назад, у „нашу дубину“. Домаћа патрола би јако ретко обилазила терен, а за мађарску речну патролу му није познато јер на „живој“ Тиси није смео да пеца, пошто није имао дозволу, а казне су високе. У време критичног догађаја постојао је видео надзор са мађарске стране, у селу Реске, али не и са српске стране, који је покривао 10 км, одакле су Мађари могли да виде скроз до насипа, али не и преко њега, због чега је Дејан њему – сведоку увек и говорио да буде са друге стране насипа, јер би га у супротном, Мађари уочили. Иначе, Мађари нису могли на „живој“ Тиси да уоче чамац зато што је с друге стране насипа река Тиса која је пуно нижа. Имали су преглед само до насипа, а пошто је „жива“ Тиса од насипа пуно нижа, тамо је једино могла речна полиција да контролише. Изнео је да, због људи који су настрадали, осећа се кривим, јер је и он једним делом у томе учествовао, чувајући стражу. Приликом испитивања у полицији и код истражног судије на сведока нико није вршио никакав притисак.

Дана 20.05.2011. године пред истражним судијом Посебног одељења Вишег суда у Београду, извршено је, у присуству заменика тужиоца Гордана Јекић Брадајић и браниоца оптуженог Шипош Атиле, адвоката Инђић Драгана, **препознавање лица од стране сведока** [REDACTED], о чему је сачињен записник, а који је, од пет лица изведених у врсту, препознао **лице под редним бројем 2** (овде оптуженог **Шипош Атилу**) као лице под именом „Бела“, које је, како је навео, њему – сведоку доносио и предавао мобилни телефон.

Из **радње суочења** на главном претресу дана 07.05.2012. године, а на околност контрадикторних тврдњи **сведока** [REDACTED] и **оптуженог Шипош Атиле**, пре свега тврдње сведока [REDACTED] да му је опт. Шипош Атила и критичног датума тј. 14. октобра 2009. године, по истом принципу као и пре тога, донео Дејанов телефон (мислећи на опт. Безег Дејана), те да је оптужени Шипош Атила том приликом био у функцији „осматрача“, прецизно наводећи на ком граничном камену и тврдње опт. Шипош Атиле да „то није истина и да је сведоку [REDACTED] само једном однео телефон“, утврђено је да је најпре опт. Шипош Атила изјавио да он лично „нема никаква сазнања да је и тај дан био тамо односно да апсолутно нема представу да је тог месеца био тамо“, након чега је сведок [REDACTED] навео: „Увек смо се налазили тамо. Ми смо радње радили заједно“. У наставку опт. Шипош Атила додаје: „Па јесте, ја и не кријем да смо се налазили тамо“, а сведок [REDACTED] одговара: „Ти си био ту чувар, стражар, ја сам био горе стражар“. Опт. Шипош Атила: „Јесте, али тај дан, тај датум, тај месец, апсолутно значи, ти и ја смо се налазили увек преко лета. Ја никад нисам ишао, знаш и сам да сам само пецао“, на шта сведок [REDACTED] одговара: „Пец`о си и чув`о си стражу исто“, те опт. Шипош Атила: „Да. А телефоне што кажеш, један једини телефон што сам...(објашњавајући да се ради о телефону којим је сведок [REDACTED] сликао своју ћерку и оптуженом показивао слику). Сведок [REDACTED] потврђује: „Јесте, дао си ми тај телефон, тај телефон си ми донео што је био мој, лично мој. А сваки пут си ми давао“, наводећи даље: „Тај телефон, лични мој, што је био за поправку, Дејан однео на поправку и дао је теби да ми га вратиш. Али увек кад смо сурађивали, од тебе сам добио онај „Нокиу“ специјал телефон.“ На негирање опт. Шипош Атиле да му (оптужени сведоку [REDACTED]) није он доносио специјалне телефоне, сведок [REDACTED] је одговорио питањем: „Па од кога би` добио онда ја на терену?“, опт. Шипош Атила одговара: „Одакле ја знам од кога си добио? Од мене ниси никако“, сведок [REDACTED] додаје: „Па никог није било.“ Након изјаве сведока [REDACTED] да он нема разлога да на оптуженог Шипоша било шта „пребацује“, уз речи: „Исти си био као и ја стражар, али ти знаш да ја уопште нисам, кад смо у току догађаја били, кад смо радили, нисам га видео, с тобом сам комуницирао, је л' тако? Је л' сам долазио тамо и после идем на моје место, је л' тако?, опт. Шипош Атила одговара: „Добро. Кажи, одакле ти то да сам ја доносио стално и да сам сваки пут био кад нисам, значи кол`ко пута сам био? Ти кажеш стално“, сведок [REDACTED]: „Па, увек смо се ми контактирали“, опт. Шипош Атила потврђује: „Па, увек“, у наставку негирајући да је лично сведоку [REDACTED] доносио телефоне и да се сећа да је сведоку само једном донео телефон, о чему се већ изјашњавао износећи своју одбрану, након чега је сведок [REDACTED] на поменути тврдњу оптуженог Шипош Атиле поново одговорио питањем: „Од кога би` ја онда добио тај телефон?“ додајући да лично против оптуженог нема ништа.

Сведок [REDACTED] је исказ дао у полицији у смислу члана 504 ђ став 4 ЗКП, у претходном поступку и на главном претресу. **Приликом испитивања у својству сведока дана 31.03.2011. године пред истражним судијом Посебног**

одељења Вишег суда у Београду, навео је да лично познаје једино окривљене Исени Ардина и његовог оца Абедина јер живе у истом селу, а да је са Ардином ишао заједно у школу. Није се сећао датума у 2009. години када је са Ардином у кафићу пио кафу и поменуо да сутрадан иде колима за Суботицу да набави неки део за камион који је остао у квару. Тада га је Ардин питао да ли би могао да му учини услугу и повезе нека лица, пошто неки његов друг има другове који треба да путују у Суботицу. Сутрадан ујутру чули су се телефоном и Ардин је [REDACTED] рекао да треба да преузме лица код аутобуске станице у Бујановцу, што је сведок и учинио, те их одвезао својим возилом марке „Фиат браво“, београдских регистарских таблица, чијег броја није могао да се сети, до пред Суботицу када су путници од њега тражили да ту стане и да изађу. Навео је да су путници у возилу све време причали албански језик, и да поред мушкарца и жене, није могао да се сети да ли је било и неко дете. **Након што му је од стране истражног судије предочена службена белешка о обавештењу промљеном од грађана која је сачињена у полицији 01.06.2010. године, на основу члана 504 б ЗКП**, у којој је навео да је том приликом повезао три лица – мужа, жену и дете, сведок је навео да је могуће да је било тако, али да се више тога не сећа. Када се, по завршеном послу код аутомеханичара, враћао кући из Суботице, у Предејанима је имао саобраћајну несрећу, па је позвао Ардина телефоном који му је тада саопштио да му је отац, Абедин такође на путу, а исти се убрзо и појавио у Предејану. У полицији му је предочаван **видео-снимак** са наплатне рампе на ком се види тадашњи његов аутомобил „Фиат браво“, плаве боје, београдских регистарских таблица, он – сведок [REDACTED] и једно мушко дете, с тим што није могао да тврди да су то снимци и фотографије баш од тог дана када је ишао у Суботицу за део за камион. **Приликом испитивања на главном претресу, сведок [REDACTED]** је навео да се са Исени Ардином дружи још од детињства, те да му је једном приликом, када је Ардин био код њега у радњи коју [REDACTED] држи у селу, рекао да треба да иде за Суботицу, јер је тамо требало да купи неки део за свој камион. Сутрадан ујутру, [REDACTED] је телефоном позвао Исени Ардин и рекао му: „Имам два госта, да ли постоји нека могућност да их поведеш“? [REDACTED] је Ардину рекао број своје регистарске таблице и „да дође“, а Ардин му је одговорио да ће гости да му плате гориво. Ардин је Исуфу описао да су у питању двоје људи код аутобуске станице и још нешто додао у вези неке деце, али се није сећао тачно шта, односно није се сећао да ли је са тим људима било једно дете или двоје деце. Пошто је у питању мало место, [REDACTED] и путници су се лако нашли, кад се [REDACTED] приближио, они су га питали: „је л' си ти тај конобар“? а он им одговорио да јесте. У питању су били мушкарац, жена и једно или двоје деце. Ардин је [REDACTED] том приликом само рекао да су то неки гости којима је аутобус „побегао“. Након што је сведоку предочен део исказа код истражног судије, где је изјавио: „...Заправо ми је рекао... (мислећи на Исени Ардина) „...да му се чини да неки његов друг има другове који треба да путују у Суботицу...“, сведок [REDACTED] је рекао да постоји могућност да превод његових речи код истражног судије није био адекватан. Када је возио те људе за Суботицу, није му било познато где се у том тренутку налази Исени Абедин. Сећао се да му је младић који је био у његовом возилу, рекао где треба да их вози - „до неке пумпе“. Са лицима у возилу је јако мало разговарао, они су му рекли да иду у Суботицу да раде као пекари. Када су стигли до одређеног места, [REDACTED] су се путници обратили речима „станите овде, ми ћемо овде да изађемо и неко ће доћи по нас да нас превезе даље“, с тим што су претходно телефоном разговарали са неким. Даље је навео да, када му се догодио тај судар у повратку из Суботице, у Предејанима, Ардин му је рекао „чекај јер мој отац је на путу и он ће доћи.“ Претходно, сведоку није било познато да је и Исени Абедин возио путнике до Суботице. Након удеса у Предејанима, [REDACTED] са Исени Абедином није уопште

разговарао о томе да ли је и где тог дана Абедин путовао, иако су тад попили кафу заједно. Чини му се да му је Абедин том приликом рекао да је имао саобраћајни удес и да је мало оштетио возило, али на том се разговор и завршио. Тада је Абедин возио ауто марке „Форд“. Одговарајући на питање како објашњава да су тог дана, и сведок [REDACTED] и Абедин били у Суботици, да су обојица имали саобраћајни удес, а да о том путу тог истог дана уопште нису разговарали, сведок је изјавио да се он није дружио са Абедином, који може да му буде отац и да из тог разлога с њим о томе није причао. У октобру 2009. године, сведок је навео да је имао два броја мобилног телефона 062 и 064 мрежу, али се конкретних бројева није сећао. Није се сећао да ли је у спорном периоду разговарао телефоном са Исени Ардином, те је навео да је могуће да јесте једном или два пута. Након што је сведоку предочен податак из списка предмета, да је у периоду од 11. до 15.10.2009. године, имао укупно 31 телефонску комуникацију са Исени Ардином, сведок [REDACTED] је изјавио да допушта могућност да је било толико разговора. Колико му је познато, у овом периоду није имао телефонских комуникација са Исени Абедином. Након што је сведоку предочен податак из списка да је у овом периоду било 11 телефонских комуникација с бројем телефона који је наводно користио Исени Абедин, сведок је изјавио да постоји могућност да је Абедина, када се догодио тај судар, звао пар пута. Иначе, сведок [REDACTED] разуме српски језик, али га говори јако тешко. *Ариф* *Сабехудин* му је познат, долазио је у кафић у коме је сведок заједно са Ардином радио, на кафу, а [REDACTED] га зна као свог земљака, мештанина и тако га је и запамтио по лику. Није му познато чиме се Ариф Сабехудин у то време бавио. Није му познато да ли је са Ариф Сабехудином имао неког заједничког пријатеља.

Сведок [REDACTED] је дала исказ у полицији на основу члана 504 б ЗКП, у претходном поступку и на главном претресу, када је навела да је Каримовић Јосу упознала у јуну или јулу 2009. године док је радила у кафани у селу Љутово и да су се интензивно дружили. Са њим је комуницирала и телефоном, а користила је своје бројеве 064/2871-192, при чему је Каримовић користио картицу броја 065/9888-004. Од Каримовића је добила картицу број 062/1222-988 током 2009. године, није се сећала када тачно. Познато јој је да је Каримовић имао стални посао али је, како је рекла, „петљао још нешто“, што је закључила пошто се дешавало да га неко зове телефоном, а да он због тога изађе из кола како она не би чула шта прича. Причао јој је како је био у полицији поводом неких људи који су погинули, додајући да јој се Каримовић повремено јављао и са броја 065/5573-547. За конкретан случај чула је путем средстава јавног информисања. Од оптужених познаје само Јоса Каримовића, са којим се упознала непосредно пре октобра 2009. године, дружили су се и виђали неко време. Број мобилног телефона који је користила у октобру 2009. године али и сада то чини је 062/1222-988 који је својевремено добила од Каримовића, на сопствено тражење, јер јој се свидео. Каримовић је приликом комуницирања са њом користио два – три броја телефона. Појаснила је да када је у истрази рекла да је Каримовић „нешто петљао“, заправо мислила на то да се Каримовић бавио још нечим нелегалним, осим својим сталним послом у фирми. Када га је једном приликом питала зашто излази из аута када телефонира, од Каримовића није добила одговор, а он јој је рекао да ће јој објаснити једном приликом, тако да даље није инсистирала. Питала га је из разлога што је у то време хтела и она, како је изнела, да се бави „неким таквим стварима неодређеним“, додајући да јој ово није било ни на крај памети.

Након успостављања видео - конференцијске везе са Републиком Словачком, ради испитивања [REDACTED], у својству сведока, исти је приликом давања

личних података на главном претресу изјавио да је у међувремену **променио лично име** и да се више не зове Антон, што му је рођено име, већ [REDACTED], од оца [REDACTED], рођен у [REDACTED], са боравиштем у [REDACTED]. Име је променио са [REDACTED] у мају 2011. године за шта поседује документ, и то у матичној служби у граду Дунајска Стреда. Том приликом на главном претресу 21.05.2013. године је навео да се налази у затвору у Леополдову, Република Словачка, а у Бечу је боравио у затвору у периоду од 01.01.2010. године до 01.03.2011. године. Након усменог изношења личних података, констатовано је да су сви лични подаци сведока, изузев имена, идентични личним подацима датим на записнику о испитивању сведока који је сачињен по домаћој замолици у Бечу, 07.10.2010. године, где је такође наведено да је сведок у то време био у затвору у Бечу. Након што је поучен о својим правима и обавезама у поступку, сведок је изјавио **да не жели да буде испитан** у овом поступку зато што му је, како је објаснио, тужилац из Републике Србије (у то време је поступао други заменик тужиоца), дао обећање да ће бити заштићен сведок и да неће бити кривично гоњен, које обећање није испуњено, с обзиром да сведока због истог догађаја, као оптуженог, потражују органи Републике Мађарске, а због чега се тренутно и налази у екстрадиционом притвору, те да ће дати изјаву тек када државни тужилац из Србије испуни обећање које је дао. Како је објаснио, поменуто обећање је дато пре него што је тада [REDACTED] дао своју изјаву и то је, како је изнео, једини био разлог због ког је том приликом уопште пристао да сведочи. Тачно је да је 07.10.2010. године, дао исказ по замолници органа за правну помоћ Републике Србије, која је била упућена Републици Аустрији и том приликом није имао примедбе на поступање органа који су га испитивали. Испитивање је вођено од стране заменика Тужиоца за организовани криминал, а истом су присуствовала два полицајца из Аустрије и два полицајца из Србије. Такође, додао је да се у време док је имао српско држављанство - до јануара 2003. године, сведок звао [REDACTED] - у питању је презиме његове супруге, које је накнадно променио у [REDACTED], о чему постоје белешке у матичној евиденцији града Јагодине.

Након што су одбијени предлози бранилаца да се не изврши увид у записник о саслушању сведока [REDACTED] у Бечу, Републици Аустрији, Савезном министарству унутрашњих послова, Служби за борбу против криминала, под бројем ГЗ 2 284211/1-П/БК36-318, од 07.10.2010. године (истражни спис Ки-По1.бр.10/11, регистратор бр. 3, редни бр. 631-644), односно да се не чита овај исказ и да се исти издвоји из списка предмета, веће је донело решење да се **изврши упознавање са исказом** [REDACTED], према овом записнику, применом одредбе 388 став 1 у вези члана 406 став 1 тачка 4 ЗКП, с обзиром да се, по мишљењу већа, ради о процесној ситуацији када сведок без законских разлога није хтео да сведочи. С друге стране, када је у питању **идентитет** овог сведока, суд сматра да је исти у довољној мери и несумњиво утврђен на основу документације која је, путем међународне правне помоћи добијена од Републике Словачке дана 16.07.2013. године, а ради се о **одлуци Окружне канцеларије Дунајска стреда**, Одељење опште унутрашње управе од **24.03.2011. године**, где је извршена промена имена лица на молбу [REDACTED], рођен [REDACTED], а који прихвата промену имена из [REDACTED], са позивом на одређену одредбу којом дозвољавају исто и образлажу на начин како је то ближе наведено у самом решењу, затим **одлуку Окружне прокуратуре Трнава од 24.04.2013. године**, везано за Томаша, у загради [REDACTED], са ближим подацима како се наводи, а у односу на дело за које се везује његова делатност и временски период - у питању

је „злочин предводника при помоћи неколицини лица у комерцијалном интересу“ према одредбама које се наводе, а везује се за датум 14.10.2009. године, где се спомињу и друга лица, а од оптужених по овом предмету Јосип Ђурашевић. Осим тога, **опт. Ђурашевић Јосип**, је приликом успостављања видео-линка поврдио да је у конкретном случају лице које је одбило да сведочи [REDACTED]. [REDACTED] је, као лице које је, у оквиру преткривичног поступка, испитано замолним путем од стране надлежних државних органа Републике Аустрије, под руковођењем Покрајинског суда за кривичне ствари у Бечу и Покрајинског кривичног одељења Салцбург – ЕБ 10, овлашћеног за спровођење замолнице за правну помоћ, у складу са свим релевантним међународним конвенцијама, пре свега Конвенцијом УН против транснационалног организованог криминала, Протоколом против кријумчарења миграната копном, морем и ваздухом, те Уговором о правној помоћи у кривичним стварима између СФРЈ и Републике Аустрије од 01.02.1982. године, а обзиром да се сведок у том тренутку налазио у тамошњем истражном затвору, **дана 07.10.2010. године, у затворској установи Јозефштадт у Бечу, приликом испитивања у својству сведока** [REDACTED] је навео да Јосипа Ђурашевића - Јосу познаје од 2006. године, али да је од августа 2009. године, по налогу Јосе, извео 10 пребацивања илегалних путника. Преузимао их је у мађарском граду Кишкунхалас и предавао их даље возачима који су требали да их одвозе у Беч, возећи испред њих, а у Бечу су их преузимали Аки Рамадани и Пеци Бехар који су до даљег транспорта требали да их смештају у станове. Пар пута сведок је радио са [REDACTED] са Косова тако што је преузимао „његове“ илегалне путнике у Мађарској и пребацивао их у Аустрију, а [REDACTED] путнике му је предавао Јоса. Све је функционисало тако што су људи који су желели у западну Европу транспортовани од стране Адемаја [REDACTED] до Суботице где их је Јоса смештао, а затим обавештавао сведока да су исти стигли, када су и договарали даље преузимање у Мађарској. Сведок се сећа да је 11.10.2009. године телефоном разговарао са Јосом који му је рекао да су илегални мигранти са Косова стигли код њега у Суботицу и договорено је да их сведок преузме у Мађарској. Дан пре договореног транспорта, Јоса му се јавио и повукао свој налог, рекавши да ће неко други преузети путнике. У ноћи 14./15.10.2009. године сведок се чуо телефоном са [REDACTED] који је њега – сведока молио да позове Јосу јер он илегалне мигранте не може да добије телефоном. Када је он – сведок добио Јосу телефоном, исти је негирао да било шта зна о томе, али је сведоку [REDACTED] у току првог телефонског разговора рекао да Јоса спроводи транспорт. Од Јосе зна да су људи, који су породице прихватили у Србији, требали да их даље транспортују из Србије за Мађарску. Недељу дана после несреће Јоса је сведока позвао из телефонске говорнице и од тада га је само из говорница и звао. Навео је да је Јоса његове нове бројеве телефона добијао преко своје жене, тако што су Јосина и његова жена биле у телефонском контакту. Даље је објаснио телефонске разговоре које је водио са Јосом 19.11.2009. године, 18.12.2009. године и у јануару 2010. године, објашњавајући да је реч „сестра“ опис за град Ђаково на Косову, а тиме се мисли на [REDACTED] који је из тог града, а објаснио је и њихове коментаре у вези са хапшењем лица на Косову и пребацивањем илегалних миграната реком Тисом. Покушавао је у тим разговорима да испровоцира Јосу да нешто каже о несрећи на Тиси. Возачи који су људе требали да прихвате у Мађарској, организовани су са његове (сведокове) стране, а у Србији са Јосине стране. Новац за то је добијао од Јосе и то по особи отприлике 500 евра, од чега је возачима плаћао 400, а за себе задржавао 100 по особи, а мисли да је Јоса добијао око 800 евра по особи.

Сведок [REDACTED] је на главном претресу навео да од оптужених лица познаје једино Исени Ардина, који му је друг, док његову породицу, укључујући и његовог оца, опт. Исени Абедина не познаје. Сазнања у вези предметног догађаја имао је само из медија. За себе је навео да је увек био кратко ошишан и да је некада носио минђушу на левом уху. Са Ардином се упознао пре 7 – 8 година, а радили су заједно у једном ресторану који се зове „Розафа“ током 2008. и 2009. године, који се налази близу аутобуске станице. Радио је као шанкер, а Исени Ардин као конобар. Сећао се многих случајева да се „Исени Ардин састао са неким који су дошли па су њега питали за превоз“ односно да су многи људи питали за Ардина и не само њега, него и друге који се затекну у ресторану, распитивали се о другим људима у вези путовања и где се налази нешто и тако даље. Сећао се када је неко лице дошло и интересовало се у вези путовања за Суботицу, с тим што је било и оних који су тражили информације у вези краћих путовања. Било је случајева да нека лица дођу, с обзиром да им је аутобус „побегао“, с питањем кад има други аутобус, па пошто у ресторану нису знали време кад полази други аутобус, обратили би се Ардину, у случају да он може да превезе неког на пут за који је био заинтересован, до места до ког је тражио да оде. Конкретном приликом, 2009. године, лице које се распитивало за одлазак за Суботицу било у друштву још једне, женске особе и двоје деце. Што се тиче старости мушкарца и жене, сведок је навео да су отприлике његова генерација, млађи људи, те да је једно дете било беба које је жена носила у наручју, а друго било мало старије. Пошто је од Исени Ардина и тих лица, био удаљен око 2 метра, није учествовао у том разговору, него је само чуо да се тај човек распитивао у вези могућности да отпутује за Суботицу односно распитивао се у вези распореда поласка аутобуса за Суботицу, када му је Ардин рекао да евентуално постоји могућност да неко тог дана путује за Суботицу односно да ће неко вероватно ићи, па да ће он (опт. Исени Ардин) да провери да ли ће тај његов друг који планира да иде за Суботицу, моћи и њих да повезе или не. Тада је Ардин са неким разговарао телефоном, а затим човеку који се претходно распитивао рекао да ће их код аутобуске станице, која је од ресторана удаљена, око 200-300 м, чекати неко са аутомобилом београдских регистарских таблица (такси станица у Бујановцу постоји и од ресторана је удаљена око 2км). Конкретан телефонски разговор сведок није чуо јер га, како је рекао, то није занимало, као и да се Ардин мало удаљио, да га не виде гости, јер је у ресторану забрањено причати телефоном. Ти људи који су дошли у ресторан, попили су пиће и отишли. Шта се даље дешавало, није му познато. То је било у јутарњим сатима, „при крају летње сезоне“, непосредно пре него што је сведок и престао да ради у том ресторану. У самом ресторану, није било много гостију, а тај закључак изводи из чињенице да су увек ујутру имали сам пар столова редовних гостију. Није познавао лице по имену Мурат. На питање заменика тужиоца за организовани криминал како се сећа да је у питању био крај лета 2009. године односно ко је са ким причао и ко је био у ресторану „Розафа“, сведок [REDACTED] је навео: „Сећам се, зато што се то догодило у том ресторану и сећам се да су та лица дошла и распитивала се у вези тог путовања“, те на даље питање да ли је у вези тог догађаја причао са опт. Исени Ардином, након његовог изласка из притвора, сведок је најпре изјавио да са оптуженим Ардином „није говорио опширније у вези са тим догађајем“, односно у даљем излагању навео да њих двојица о томе уопште нису разговарали. Додатно је појаснио да се сећа да је Исени разговарао телефоном „зато што они никада нису учествовали у некој организацији у вези путовања“, наводећи да је то „запамтио зато што је само том приликом Ардин рекао да ће позвати неког друга, али је знао да ће тај путовати“. Одговарајући на питања, навео је да након 2009. године, у вези тог догађаја, никада није разговарао са Исени Ардином, додајући да је до Београда, на главни претрес,

дошао из Бујановца заједно са Исени Ардином, због трошкова, као и да пут траје временски три – три и по сата у једном правцу. У току пута су причали на разне теме, а оптужени Исени Ардин му је само рекао да исприча нешто ако зна у вези „тог конкретног догађаја“ тога дана, када је он разговарао телефоном. Сведок није знао да се изјасни на који догађај је мислио, него само да је чуо да су разговарали у вези неког путовања. Иначе, није знао о ком догађају се пред овим судом „говори“, Ардин му то није рекао, већ да му је само рекао „када будеш ушао у судницу, онда ћеш сазнати о чему се ради“, а он се даље није интересовао.

На главном претресу, сведок [REDACTED], представник оштећене породице, је у свом исказу навео да не познаје оптужене по овом предмету, те у вези са догађајем на реци Тиси, навео је да је његова ћерка, сада покојна [REDACTED], рођена 01. септембра 1986. године, са своје двоје деце [REDACTED], тада пошла у иностранство са својим мужем, а сведоковим зетом [REDACTED], за кога је сведок поменутом приликом путем видео-конференцијске везе потврдио да је лице које је неспоредно пре њега било у судници, такође ради давања исказа, управо његов зет [REDACTED]. О детаљима пута на који је требало да крену, сведок [REDACTED] је, пре поласка, разговарао са зетом [REDACTED] који му је тада дао обећање да неће прелазити преко реке и да му то гарантује човек који треба да их тамо одвезе, да ће ићи путем преко Србије, да ће границу да пређу негде код Прешева, даље кроз Војводину и да ће онда прећи земљаним путем у Мађарску. Крајња дестинација им је био Беч где је свекар његове ћерке, [REDACTED], требало да их чека. Даље је навео да му је [REDACTED] причао да познаје тог човека који ће им организовати пут, да је разговарао са њим и да су се договорили, с тим што сведок, како је навео, није могао, због траума, да се сети свих детаља тог разговора. За тог човека са којим се [REDACTED] договорио, сведок је навео да га зна из виђења и да га је видео у судници у поступку пред Еулесом, а пре него што је тај човек ухапшен, срео га је и с њим разговарао, ког разговора се тачно није сећао осим што зна да му ништа није веровао. О ономе што се тачно догодило на реци Тиси касније је чуо разне варијанте, нису им говорили да су погинули људи, него да је дошло до неког инцидента у смислу да је избила нека свађа и да је чамац преврнут. Рама [REDACTED] му је рекао како се чамац сам преврнуо, али му сведок ништа није веровао јер му је изгледало да не говори истину јер се плаши. Кад је сазнао за погинућу своје ћерке после неколико дана лично је преузео њен леш у Сенти. Деца су се спасла, али на који начин, сведоку није познато. [REDACTED] му је рекао да их је он извадио из воде, али је сведок, како је навео, баш зато и дошао да сведочи да би чуо и другу страну и да би сазнао истину. Како су говорили, у чамцу је том приликом било око 18 лица, Албанаца, од којих су преживели његови унучићи, двоје деце [REDACTED] и [REDACTED], као и сам [REDACTED]. [REDACTED] је говорио да су том приликом највероватније спашени и они који су возили чамац, њих двојица. Осталих 15 су утопљени, од којих тела троје деце нису пронађена и сведок их није познавао. [REDACTED] му је причао да је тада изашао из реке у Мађарску, децу оставио и покрио неком сламом и да су се скоро смрзла, те у потрази за помоћи отишао код неких кућа, да је с неког телефона позвао полицију, али да су полицајци дошли споро, после једног дужег времена, да је млађе дете већ било у шоку, скоро у несвести и да су га када су стигли у болницу, једва вратили у живот. Познато му је да су исправе [REDACTED] том приликом остале читаве, а иначе није знао датум када је [REDACTED] рођен сем што је знао да је из Приштине. Са [REDACTED] данас није у лошим односима, због унука. На питање председника већа због чега [REDACTED] није веровао све што је испричао тада, оштећени-сведок [REDACTED] је изјавио да није могао да верује, како је само [REDACTED] успео да се спаси са своје двоје деце. Са

породицама настрадалих је разговарао али, како је рекао, нико од њих није имао једнаку причу, никога није слушао и никоме није веровао, знао је да су то све нагађања и да нико не зна целу истину. Колико му је познато, [REDACTED] је требало да плати човеку са којим се договарао за прелаз границе укупно 4.000-5.000 евра и тај новац „изгледа да је платио“, али да ли је заиста урадио, сведок га никада није ни питао односно знао је да је цена била од 3.000 евра на даље, али му није познато да ли по особи или по тури. У реализацији тог пута, како је чуо од људи, требало је да учествује више лица [REDACTED] или [REDACTED], пошто је у међувремену променио име, а који се сада налази у затвору, сведок [REDACTED] познаје, а ради се о лицу које је из једног села близу Подујева, с којим се сведок срео када је чуо за несрећу, потражио га је, нашао и питао шта се десило. Именовани има везе са догађајем на реци Тиси јер је он, како је сведок изнео „био повезан са том мафијом који су водили те људе тамо“ и управо он се погодио са [REDACTED]. [REDACTED] му је, пре него што је сведок сазнао да су људи погинули, рекао да изгледа да се десила нека несрећа, неки неспоразум, да не зна шта је и да ће видети и тада му је [REDACTED], „признао“ да је он аранжирао то путовање на које су кренули сведокова ћерка са мужем и двоје деце. Како је рекао, цело Подујево (одакле је сведок) је знало да се [REDACTED] бави послом превођења људи у Мађарску. По њиховим обичајима, [REDACTED] је након несреће, послао неке људе, своје пријатеље, да у његово име, пошто он није смео директно, изјаве саучешће, а који су сведоку [REDACTED] рекли да [REDACTED] тражи извињење, да му је жао и да тражи опроштај и „људско споразумевање“. Имена [REDACTED], [REDACTED] и [REDACTED] му нису позната. Иначе, последњих 20 година је познато да се на Косову континуирано и свакодневно организује превоз људи ради преласка преко границе. Није се сећао тачног датума када је дошло до несреће на Тиси јер, како је рекао, још од тог догађаја и шока не може да се отрезни, те након што му је предочено да у оптужници пише да се исто дешавало 14. октобра 2009. године, сведок је изјавио да би требало да је то тај датум и да му је познато да је у питању била ноћ. Након што су сведоку предочене фотографије у списима предмета, сведок [REDACTED] је за фотографију број 22 (за коју је накнадно констатовано да је у питању [REDACTED]) изјавио „овога све ми се чини да сам негде видео“. Придружио се кривичном гоњењу оптужених и истакао имовинскоправни захтев чију висину није определио.

На главном претресу, сведок оштећена [REDACTED] је у свом исказу навела да не познаје никога од оптужених лица, да је 14. октобра 2009. године њена **сестра [REDACTED] са двоје деце и својим супругом [REDACTED]**, из кварта у Приштини где станује пошла према Дадани, где је било договорено да се састане са једним лицем који им је обезбедио илегално путовање, до Аустрије. То место се налазило близу продавнице „Макси“ и било је организовано на илегалан начин. Из Приштине су пошли око 07 сати ујутру, а зет [REDACTED] се јавио око 01 сат поподне и рекао да се налазе у Прешеву, што је уједно био и задњи разговор. Лично је отпратила зета, сестру и децу када су кренули на пут и зна да су од ствари понели гардеробу и храну, спаковане у две торбе. Од докумената њена сестра [REDACTED] је имала сопствени пасош, пасош за сина и извод из матичне књиге рођених за кћерку, а који су накнадно враћени, поквашени, лично сведоку [REDACTED]. Оног тренутка када се сведок [REDACTED] опростила од сестре, [REDACTED] је била у аутомобилу њиховог зета [REDACTED], марке „Голф-2“ тамно зелене - сиве боје који је оставио код продавнице „Макси“, а онда отишао заједно са људима који су их ту чекали аутомобилом сведоку непознате марке. Људе који су их сачекали није имала прилику да види јер им је [REDACTED] забранио да пођу до оног места где су их они

чекали. Након 14. октобра, [REDACTED] ју је назвао са фиксног телефона из Мађарске око 08 сати ујутро и питао је: „Да ли се [REDACTED] јавила или не?“, објашњавајући да су их силом раздвојили и сместили у два чамца. „Један чамац се преврнуо, али речено ми је да се нико није утопио том приликом“. Рекао јој је да не сме да говори више. Сећа се и да им је стигла једна порука, да се налазе у Суботици и то у среду 14. октобра, а када је [REDACTED] телефонирао и питао да ли се јавила [REDACTED], био је петак 16. октобар, око 08 сати ујутру. Након тог разговора, породица је контактирала поново [REDACTED] и питали су га за човека који је организовао то путовање, а он је одговорио да је то лице био [REDACTED]. Када су сазнали за име тог човека, њен отац [REDACTED] контактирао је породицу [REDACTED] који су му рекли да се он налази негде у затвору јер су ухваћени сви они који су били укључени у ту организацију. Током две недеље, породица сведока [REDACTED] остала је у контакту са породицом [REDACTED] и [REDACTED], све док нису пронашли њену сестру, [REDACTED], након две недеље у селу Адријат чије су затим посмртне остатке донели на Косово. Након тога, [REDACTED] је питала [REDACTED] у вези са догађајем и [REDACTED] јој је тада порицао оно што је претходно изјавио да су били подељени, односно смештени у два чамца. Друго његово сведочење је било да је он све време био поред [REDACTED], односно са [REDACTED] када се чамац преврнуо где их је било шеснаесторо. Укупно је у том чамцу било деветнаесторо, али је навела, како је рекла, само број оних који су погинули, јер су се двоје деце спасили и они су живи. [REDACTED] јој је даље рекао: „Ја сам, како сам могао, спасио сам децу, али [REDACTED] нисам видео од оног тренутка када сам узео од њеног наручја сина. Ја сам чуо врисак људи и то јако много и тог тренутка био сам јако изненађен и нисам уопште приметио где су могли да изађу, односно да се појаве, или можда су изашли на некој другој страни, где тог тренутка ја нисам приметио, односно нисам могао да приметим.“ Надаље, није знала зашто је [REDACTED] првобитно тако изјавио, али је знала да није имао никаквог разлога да их тада заштити и да је вероватно то радио из неких њему познатих разлога. Иначе, како је навела, [REDACTED] је пред судом (на Косову) стално мењао исказ. Једном приликом је рекао да је био са [REDACTED] када се преврнуо чамац. „Сина је [REDACTED] носила у свом наручју, кад је пала у воду, а девојчицу држао сам ја. Онда сам узео и сина од [REDACTED] и рекао сам јој: „ако можеш, спасавај се како знаш“. Када сам изашао на обалу, децу сам покрио лишћем“. Следећи пут је изјавио да је имао проблеме са мађарском полицијом: „јер нису ми веровали оно што сам рекао. Они су ме јурили с псима“. А затим да је запалио неку ватру у тој шуми: „и покушао сам да отоплим децу том приликом“, те када га је породица питала како је могао да запали ватру када је изашао из воде „Како је то било могуће? Па и ти си био у води“? [REDACTED] није ништа одговорио, већ је избегавао да да одговор. Исто тако је избегавао одговор, када је рекао да је позвао мађарску полицију телефоном, а породица га питала: „како си могао да позовеш полицију телефоном, кад ти је телефон био мокар? Кад је био у води, он не ради“. [REDACTED] је рекао да су из Прешева пошли једним аутомобилом, да су у Београду имали један мањи судар са неким немачким држављанином који им није правио сметње и рекао им да могу даље продужити пут, те да су тада продужили пут до границе са Мађарском, где су ишли мало пешице по некој шуми и дошли испред једног чамца. Иначе, мењао је исказе и у погледу начина доласка до реке Тисе, па је тако једном приликом изјавио да је он изостао мало јер је прегледао нека документа, записивао и није хтео да се попне на тај чамац, али да је, када је приметио жену да се попела на тај чамац, онда и он попео, док је другом приликом изјавио да су их принудили да се попну на тај чамац. Што се тиче превртања чамца, [REDACTED] је једном приликом изјавио да је избио неки неспоразум са чамцијама, а другом приликом да је чамац био преоптерећен. Са суђења, али и из разговора са члановима

породице погинулих, сведоку је познато да је још једна породица кренула истог дана на пут са њеном сестром и фамилијом, али да су се вратили и одустали од пута када су видели да се суочавају са опасношћу односно када су приметили да је чамац био пренатрпан. Пре овог догађаја [REDACTED] није уопште говорио о томе шта је платио и коме је платио, а касније је, када се то догодило, споменуо лице са именом [REDACTED] којем је дао 2.000 евра, те после тога изменио исказ и рекао да је дао 6.000 евра. Лично она није говорила са [REDACTED] у вези износа који је платио, али је зато то рекао њеној мами, није јој познато колики износ новца. [REDACTED] познаје, а ради се о [REDACTED] који им се представио тим именом и презименом, а у питању је [REDACTED], лично. Надимак „[REDACTED]“ јој није познат. [REDACTED] је друго лице које је превозило односно кријумчарило једну другу породицу из Ђаковице, а то јој је познато са суђења на Косову, као и из разговора са породицама погинулих који су им испричали о том човеку, јер су они извршили и уплату договореног износа за транспортовање породица. Исмаил Крапи јој је познат, а у суду на Косову је чула да је он био у дослуху, односно сарађивао са [REDACTED] и са још неким човеком који се презива [REDACTED] (то је изјавио телефоном када су разговарали у време када још нису били нашли тело њене сестре). Након што су сведоку предочене фотографије са страница 699 и 700 истражних списа и то фотографија 21 и 22, сведок је изјавила да не познаје људе који су на њима. Како је [REDACTED] испричао, до Суботице су превезени од стране неког возача који није био Албанац, већ друго лице с презименом [REDACTED], с тим што је говорио и о још једном човеку с неким католичким надимком. У Суботици су их даље преузела нека друга лица ради даљег превоза, како је то [REDACTED] изјавио у разговору са мајком сведока [REDACTED]. Говорио је и да је био **један Хрват**, а за остала лица сведок није могла да сазна из ког су места. Такође, [REDACTED] је рекао да су били смештени у некој кући у Суботици, „биле су неке друге породице које су у Суботици чекале, а када су они стигли, попунио се број и нису могли да их приме, па су се онда придружили другим породицама у оном објекту где су били смештени, али ови нису чекали.“ После те куће су стигли до чамца тако што су се једним возилом, вожњом која није дуго трајала, приближили некој шуми и дошли до чамца. У том превозу у Суботици, од куће до чамца, учествовали су [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] и католик ког је спомињала, што је изјавио сам [REDACTED] њеној мајци [REDACTED]. Додала је да је о деци, након случаја који се догодио, бринула заједно са својом мајком до оног тренутка када се [REDACTED] оженио, те се и сада од петка па до понедељка, оне опет брину о деци. Истакла је имовинскоправни захтев, с тим што није прецизирала његову висину.

На главном претресу, сведок-оштећени [REDACTED] је у свом исказу навео да му нису позната имена оптужених, осим да је „за Јосипа чуо“, али да му презиме (Ђурашевић) није знао. Чуо је за „[REDACTED]“ додајући: „То нисам га видео, а што сам чуо, он требао да ги преведе на једнога Антонија, од Србије, од Унгарије на тамо“, „За тог [REDACTED], то чуо сам, он требао да ги преведе на једнога преко, он да ги узима за Аустрију, а овај што ги је узео, био је“, те након што је констатовано да нема ниједног „[REDACTED]“, сведок-оштећени [REDACTED] рекао је да је у питању Србин. Касније, сведок [REDACTED] је навео да је за „[REDACTED]“ којег је спомињао, можда погрешно име, али да о њему има сазнања његов другар који ће сведочити после њега (након њега сведочио је [REDACTED]). „Ја сам мислио да то је био главни Ивица да ги пребаци да му да на овога [REDACTED], а [REDACTED] зна најбоље, најбоље зна [REDACTED].“ У вези са предметним догађајем познато му је да је [REDACTED] „узео његово дете“, [REDACTED], који је у том тренутку имао 25 година, рођен 11.10.1984. године, додајући „ја сам му дао дете и имала у кола једна жена и две

девојче, сас мајку су били, две девојче.“ „И после ја сам му дао и дао сам 150 ЕУР-а да има дете за себе“. Касније, око 23 часа дете му се јавило и рекло да је у Гњилану, да ће да сачекају још пет минута и да ће онда поћи. Након тога, сведок [REDACTED] се са сином [REDACTED] уопште више није чуо да би му после три дана од тад јавили шта се десило. Датума овог догађаја сведок није могао да се сети, али је додао да о томе поседује документацију, као и када је пошао да преузме сина ради сахране, али да је у међувремену заборавио јер има скоро 69 година. Даље је навео да је он лично са [REDACTED] телефоном договарао пут за пребацивање његовог сина [REDACTED] преко границе за 3.500,00 евра, а да је исто договарао и његов син [REDACTED] „пред њега“, али да му паре није дао: „онај што је дошао да га узме, онај [REDACTED], каже, „без бриге“, каже, „има да га бацим и после када ти јавим, ће дођем и узмем паре“. И тако је и било. Након предочавања **фотографије** у списима предмета са стране 699 (истражни списи), сведок је изјавио „Е тај је“, након чега је констатовано да се ради о фотографији број 21, на којој је [REDACTED] и да је сведок указао да се ради о њему. Након поменутог догађаја када му је настрадао син, сведок [REDACTED] је навео да није имао прилике да види или чује Адемај [REDACTED] додајући: „њихов брат, послао ми абер да дођем на овај, сахрану, нисам га примио. После бациа ми људи да дођем на гајрет, нисам га примио, а видео сам његовога брата, а не [REDACTED]“. О томе шта се тачно десило на Тиси није имао сазнања, тада га је назвао син из Швајцарске, који му је рекао: „Тато, Иљира каже, узели, банда, треба паре“, а вероватно због старих људи који би то тешко поднели није му рекао ништа директно о Тиси, док је он – сведок уверавао сина „ајде да продамо куће, њиве, ће га извадимо ако је циљ до паре“. После тога су на телевизији биле вести о том догађају и његов (сведоков) син је преко амбасаде отишао на лице места. Дошла је и полиција по сведока [REDACTED] „кад ми рекли 'ајде да дођеш, да идеш да видиш ако је у затвор да га, ако имаш некога тамо да га извадимо од затвора, а нисам мислио баш“. Сведоковог сина, [REDACTED] нашли су риболовци после 40 дана, а сведок га је преузео у затвореном ковчегу. [REDACTED] познаје јер живе у истом селу, а ради се о човеку који је преко [REDACTED] пребацио преко границе своју сестру и од њега је сведок и узео [REDACTED] број телефона. Што се тиче возила у које је ушао његов син када су дошли по њега, није знао марку возила, осим да је у питању возило црне боје којим је управљао [REDACTED] и да су у возилу биле и још једна жена и две мале девојчице. [REDACTED] је требало да их вози кроз Косово, а онда „[REDACTED]“ кроз Србију коме је требало да их преда, „коме му дао - он зна“. На питање адв. Марина Јовановић Бајовић да ли је требало [REDACTED] цели пут да пређе са том женом и тим девојчицама, сведок-оштећени [REDACTED] је изјавио да јесте. Чуо је да је његов син био смештен у некој кући у Суботици, а наведено му је познато од „једнога унука и он је био са жену пред мојега сина и мали каже „пси големи, пси, не смеју никога, једна жена нам даје помало леба“, даље описујући место где је кућа „имао нека фабрика, нека даска ту, а каже ограђено све са камен, све, а каже пустили пси, ту не можеш да изађеш никако.“ Поменуто му је рекао Муарем Рамадани из Жегра који се вратио: „а он већ побегао, дао 500 евра, један ги узео од Бујановац и вратио назад са жену и са сестру“. За Антона Гецаја је чуо, а ради се о лицу које је требало да их преузме у Мађарској и „превози од Аустрију на даље“. Придружио се кривичном гоњењу оптужених и истакао је имовинскоправни захтев чију висину није определио.

На главном претресу, сведок-оштећени [REDACTED] је у свом исказу навео да овде оптужене не познаје, а у вези са догађајем на реци Тиси да је тада настрадала његова супруга [REDACTED] са двоје деце, старијом ћерком [REDACTED] и млађом [REDACTED]. Старија још није пронађена, док

су супруга [REDACTED] сахрањене. У вези са смрћу детета које није пронађено, изнео је да формално до сада није предузео ништа. Претходно, у погледу саме организација пута, навео је да је почела од Ораховца кад их је [REDACTED] преузео, а сведок је био у контакту са [REDACTED], рођеним братом [REDACTED], који је у Швајцарској, а са којим се договорио за плаћање у износу од 10.000,00 франака тек након што би деца стигла у Швајцарску, уз договор да не прелазе преко реке него аутомобилом. Истакао је: „Оно што је најгоре по мом мишљењу јесте то зашто нису обухваћени сви и сви да буду кажњени поготово овај [REDACTED] зашто он није обухваћен оптужницом, зашто он не одговара за то. Иначе [REDACTED] важи за криминалца број 1“. Касније, на питање браниоца адв. Славка Петрића зашто тако изјављује за [REDACTED], сведок [REDACTED] је навео: „Тако мислим јер од свих оних људи који су тамо били [REDACTED] је спасио само своју децу и жену, само своју децу. Како није спасио све остале, он данас шета као слободан човек, а ми смо изгубили чланове породице“. „Ја то кажем зато што кад сам га звао из Швајцарске у Мађарској он није одговорио ни како се то догодило, ни шта се догодило, избегавао је одговоре, а и дан данас избегава и данас се шета као неки господин човек и не одговара ником.“ Након овог догађаја сведок [REDACTED] није имао никаквих контаката са [REDACTED], али му је [REDACTED] једном приликом послао једног свог ближег човека да сведоку [REDACTED] нешто исплати да не би испричао оно што зна на шта му је [REDACTED] одговорио „да ствар улази у поступак судски“. Сведоку је познато да је преко територије Србије требало да их преведе „неки који се звао као Јоца“, а ван територије Србије - неко лице кога су звали „[REDACTED]“ и њих двојица су „требали то обавити“. О тим људима није имао ближе информације, а [REDACTED], касније када га је контактирао, објаснио му је за тог човека по надимку Јоца и за [REDACTED] да су њих двојица били задужени да „обављају овај посао“, „Јоца за Србију, а [REDACTED] за даље“. Додао је да му је [REDACTED] у Швајцарској дао број телефона „[REDACTED]“, рекавши му да може да га позове и контактира, и сведок га је звао, али му се [REDACTED] није јављао. Даље је изнео да познаје сведока [REDACTED], а ради се о човеку чији је син био заједно са његовом супругом и помагао јој чувајући једну од девојчица. На питање заменика тужиоца за организовани криминал да ли је [REDACTED] помињао име Јоса и [REDACTED] у неком разговору, исти је изјавио да није. Након приказивања **фотографије** са стране 699 судских истражних списка (фотографије бр. 21 [REDACTED]), сведок [REDACTED] је изјавио да му „са ове слике ово лице није познато“, те додао да [REDACTED] апсолутно не познаје нити га је видео, те да је с њим само телефоном разговарао, а да [REDACTED] [REDACTED] познаје јер се са њим договорио. Није му познато у чије је возило његова супруга са децом ушла, ни ко је управљао тим возилом јер се он тада налазио у Швајцарској, али их је тада одвео до тог возила његов брат (брат сведока [REDACTED]) и зна само да је био ауто марке „Мерцедес“, црне боје. Такође, познато му је да је његова супруга са децом „до задњег тренутка“ била са сином [REDACTED], односно [REDACTED] јер није имала телефон, већ само [REDACTED], те је он – сведок преко њега и ступио у контакт са својом супругом. Надаље је навео да се чуо са супругом када су напустили део Аутономне покрајине Косово и добио поруку да су са територије Косова прешли на територију Србије, након чега више нису разговарали. Супруга му је спомињала и [REDACTED] као лице које исто имигрира са територије Косова, „али он није био са њима“ (очигледно мисли на тај тренутак када су разговарали), додајући да „пет минута пре овог трагичног догађаја, ја сам се чуо и они су били сви скупа... Након тога, дакле, кад је прошло тих пет минута ја више ништа нисам чуо“. За вожњу преко територије Републике Србије супруга му је једино рекла да су путовали таксијем, али није спомињала име таксисте, нити било

шта друго. Што се тиче боравка чланова његове породице у Суботици, навео је да је у то време контактирао супругу и питао је да ли имају нешто да једу, а она је одговорила да имају нешто и да долази неко женско лице, отвара врата, доноси храну, након чега их закључава и иде даље, те да му је познато да су боравили у стану. Додао је и да га је дан после несреће, ујутро позвао телефоном [REDACTED] и рекао да му је жао, да се чамац преврнуо и да нема никакве информације о томе да ли су се људи утопили или успели да спасу. Придружио се кривичном гоњењу оптужених и истакао је имовинскоправни захтев чију висину није определио.

На главном претресу, испитан у својству сведока-оштећеног [REDACTED] је навео да не познаје оптужена лица, већ да познаје само [REDACTED] са којим је „пошао“ његов покојни брат [REDACTED]. Наиме, његов брат [REDACTED] случајно се сусрео са [REDACTED], који му је школски друг и са којим се договорио за илегалан одлазак у Немачку, код свог брата где је хтео да иде да ради, а није имао одговарајућу документацију за легалан прелазак. Када је кренуо на пут [REDACTED] је са собом имао косовске документе који нису били признати у преосталом делу Србије. Наиме, [REDACTED] је био заинтересован да оде ван, а [REDACTED] му је рекао да он може да га изведе из земље. За наведену услугу [REDACTED] је тражио 3.000,00 евра, који износ су сведок [REDACTED] и његов брат били дужни да плате тек када [REDACTED] стигне у Немачку. [REDACTED] није помињао да ће [REDACTED] прелазити преко неке реке, а пошао је на пут поподне три или четири дана пре 14.10.2009. године аутомобилом [REDACTED] марке „Мерцедес“. Ибрахим није све време путовао тим „Мерцедесом“, касније је променио возило и био преузет од стране неких других возача, а [REDACTED] је са њим био само у почетку. То му је познато зато што је првобитно возило имало косовске регистарске таблице, а са тим таблицама није могло да се иде даље, тако да су кроз територију Србије морали имати друго возило. Ибрахим је након тога боравио још 4 дана у неком граду у Србији, који је сведоку непознат јер „никад није био у Србији“, а пре него што је дошло до тог трагичног тренутка. Приликом преласка реке Тисе [REDACTED] је погинуо, „због наглог водостаја, шта је то било, чамац или брод“. Тело [REDACTED] након тога преузето је од стране фамилије. Није му познато са ким је његов брат [REDACTED] још путовао кроз територију Србије, сем што је знао да је неко био с њим. [REDACTED] је са собом имао мобилни телефон који је понео када је кренуо са Косова, а са тог мобилног телефона је у том периоду сведока-оштећеног [REDACTED] позвао само једном рекавши му да зове са територије Србије и ништа више. [REDACTED] познаје, у питању је [REDACTED] брат који је живео у Швајцарској, а упознали су се приликом сахране. [REDACTED] не познаје. Након предочавања **фотографије бр. 21** у списима предмета, сведок је препознао [REDACTED], док лице са фотографије бр. 22 није препознао. Није се придружио кривичном гоњењу оптужених наводећи: „Нека држава одлучи о томе, нека их држава осуди и држава нека се бави тим питањем“, а на питање да ли истиче имовинскоправни захтев, сведок-оштећени [REDACTED] је изјавио: „Шта да тражимо? Брата смо изгубили, он је умро, да ли ће нешто да нам дају или неће да нам дају, углавном он је изгубио живот.“

Приликом испитивања на главном претресу, сведок [REDACTED] је у свом исказу навео да оптужене у овом предмету не познаје, наводећи да је његов брат од тетке [REDACTED] трагично изгубио живот критичном приликом, који је желео да иде код брата у Немачку који тамо ради и живи. Био је октобар месец, а веза је био лице по имену [REDACTED] из Јабланице који је сада у затвору. Са [REDACTED] су успоставили контакт и једно вече, око 17.00 часова, [REDACTED], [REDACTED] и [REDACTED]

његов брат [REDACTED] изашли су у Ђаковицу код хотела „Паштрик“, где им је [REDACTED] рекао да ће [REDACTED] возити до Гњилана, а након тога [REDACTED] је отишао са [REDACTED] ушавши у један аутомобил, а он – сведок и [REDACTED] брат су се онда вратили кући. После тога [REDACTED] више није видео. Након предочавања фотографије са стране 690 истражних списка, сведок [REDACTED] је изјавио да је то [REDACTED]. За пут [REDACTED] је требало да плати извесну суму новца, али тек пошто стигне у Немачку. Од одласка [REDACTED] до његове погибје, по сећању сведока, прошло је отприлике пет, шест дана, а највише до недељу дана. [REDACTED] није имао сва потребна документа, визу државе у коју треба отићи због чега је морао да оде на илегалан начин.

На главном претресу, сведок-оштећена [REDACTED] је у свом исказу навела да не познаје оптужена лица, а да је конкретном приликом настрадао њен брат [REDACTED] са својом супругом [REDACTED] и троје деце, [REDACTED]. Брат [REDACTED] је сведоку [REDACTED] и још трима сестрама једном приликом само усмено саопштио да ће да иду у иностранство, а о другим детаљима ништа није знала, чак нису знали ни кад су кренули на пут. Датум када се несрећа догодила је знала, али га је у међувремену, како каже, „нажалост заборавила“. Сем најмлађег детета [REDACTED] које није пронађено, а које се пред надлежним органима води као нестало лице, тела њеног брата, снаје и друго двоје деце су сахрањена. Након што је [REDACTED] пронађен, сведок Захиде је добила обавест од стране полицијских органа да треба да оде у полицију и да преузме новац који је код њега нађен, а реч је о осам хиљада евра које је [REDACTED] добио од продаје куће, а тим новцем је фамилија онда платила износ кредита за који се испоставило да га је [REDACTED] узео, уз плаћање још неких његових дугова. [REDACTED] јој није познат, као ни [REDACTED], под надимком „[REDACTED]“, [REDACTED]. Као представник оштећених, придружила се кривичном гоњењу оптужених и истакла је имовинскоправни захтев чију висину није определила.

Приликом испитивања на главном претресу, сведок [REDACTED] је у свом исказу навео да не познаје оптужена лица, а затим, додао да је у овом догађају, живот изгубио његов брат од ујака [REDACTED], са женом [REDACTED] и двоје деце, синовима [REDACTED], које је након тога и препознао на фотографијама у списима предмета. Два, три дана након несреће нађени су лешеве [REDACTED] и његове супруге [REDACTED], а након четири-пет дана и [REDACTED], који су сахрањени и имају надгробне споменике са њиховим именима, док [REDACTED] уопште нису нашли до сада. Иначе, [REDACTED] је већ био у Немачкој где му се налази цела ужа породица, отац, мајка, браћа, али су га одатле вратили јер му је недостајало нешто од документације због чега је боравио на Косову извесно време, оженио се, добио децу и поново планирао да оде. Визу за прелазак није имао и није постојала другачија могућност сем да пређе илегалним путем. Даље је навео да је лично био присутан онога дана када се [REDACTED] припремао за одлазак на пут. Наиме, [REDACTED] се договорио са једним човеком по имену [REDACTED], којег сведок није познавао, а који му је обећао да ће му наћи везу како би [REDACTED] могао да иде за Аустрију, с тим да људима који би му омогућили да оде за Аустрију, плати 6.900,00 евра, али „када буде стигао тамо“. Том договору који је постигнут месец дана пре поласка на пут, у једном кафићу у Косовској Митровици, близу школе „Миђени“, сведок [REDACTED] лично је присуствовао. [REDACTED] су рекли да ће, кад се приближе мађарској територији, ходати отприлике сат, сат и по времена и да ће онда стићи до једног места које се зове Малишево, касније, како је рекао, у Пећ и да ће

тамо неко изаћи да га сачека. Навео је да је [REDACTED] са породицом кренуо на пут у уторак, мисли 14.10.2009. године, али да ипак није могао да се сети поуздано свих детаља. Никада није вођен никакав разговор да ће они прећи преко неке реке, тако да породица није ни веровала на почетку да се то догодило. [REDACTED], коме сведок није знао презиме, заједно је са још двојцом дошао и одвео [REDACTED] са породицом. За [REDACTED] под надимком „[REDACTED]“, сведок [REDACTED] је изјавио да га није сто посто препознао на једној фотографији током истраге, а да му се чини да је то лице које је примило његовог брата од ујака [REDACTED] до Малишева, али да га је даље преузело неко друго лице, јер су они променили неколико возила и немогуће је било идентификовати сва лица који су у томе учествовала. Када су брата испратили, он је био са [REDACTED], али је у [REDACTED] у једном возилу, било једно друго лице и са тим лицем он је продужио даље са својом супругом и двоје деце, али сведоку није познато у ком правцу. Тог дана када су кренули на пут, [REDACTED] их је, око 18 часова увече, обавестио да је до Суботице стигао безбедно, а након тога више нису контактирали. Иначе, познато му је да је то вече [REDACTED] разговарао и са сведоковим ујаком [REDACTED] у Немачкој, око 22 сата, јер тако му је испричао ујак. На пут су кренули преподне - између 9 и 10 сати. Након предочавања фотографије бр.23, сведок [REDACTED] је изјавио да је то [REDACTED] који је обећао Флориму Адемију да ће наћи везу да оствари своју намеру да оде ван земље, након чега је констатовано да се на поменутој фотографији налази [REDACTED]. [REDACTED] не познаје. Иначе, сви ближи сродници [REDACTED] у овом тренутку су у иностранству, у Немачкој и Швајцарској. На питање да ли се придружује кривичном гоњењу оптужених и да ли истиче одштетни захтев, сведок [REDACTED] је изјавио да он у том погледу не би могао да каже било шта „јер је ујак жив и живи у Немачкој“. Није му позната адреса на којој тренутно борави ујак којег је спомињао.

На главном претресу, сведок [REDACTED] је у свом исказу навео да не познаје оптужене у овом предмету, наводећи да се налазио у локалу „Париз“ у насељу Илирида, близу школе чији је назив „Миђени“ у Косовској Митровици, када је случајно чуо разговор лица по имену Исмет Рама, којег је познавао као свог суграђанина, са једним младићем којем је обећао да ће га одвести ван. Колико се сећао, младић се звао се [REDACTED], којег је јако мало познавао. Тада када су њих двојица водили тај разговор, били су присутни и он – сведок [REDACTED] и [REDACTED]. Након предочавања фотографије са стране 683 истражних списка (фотографија [REDACTED]) сведок је изјавио да је то - то лице. Чланове његове породице, сведок није познавао. Након предочавања фотографије са стране 791 истражних списка (фотографија [REDACTED]), сведок је изјавио „То је [REDACTED]“. [REDACTED] се сада налази у бекству. [REDACTED] му није познат.

На главном претресу, сведок [REDACTED] је у свом исказу навео да не познаје оптужене у овом предмету, наводећи у вези [REDACTED], који је погинуо са породицом, да је и сам био један од оних заинтересованих да оде ван земље, због чега је контактирао Исметију којег је случајно срео како разговарао са неким људима и причао да је свог сина слао за Италију. Тада се и сам заинтересовао, узео му број телефона и рекао му да, кад буде прикупио новац и кад се за то створе повољни услови, да ће га контактирати како би и он (сведок [REDACTED]) отишао ван. Пошто постоје неке породичне везе са извесном породицом Јашари, сведок [REDACTED] се срео са братом од ујака [REDACTED], [REDACTED], где су о томе водили разговоре у жељи да оду из земље. Након тога уследио је догађај у реци. У то време нису имали адекватну документацију, укључујући и визу, тако да је одлазак могао

бити једино илегалан. Колико се сећао, Исмету је требало платити 2.400,00 евра по особи. Касније је сазнао да се Исмет презива Рама, али му, приликом првог сусрета са њим, то није било познато, а препознао га је приликом предочавања фотографије са стране 791 истражних списка.

Поступајући по налогу Апелационог суда у Београду, Посебно одељење из решења Кж-По1.бр.1/15 од 11.-13.03.2015. године, суд је на главном претресу испитао у својству сведока службена лица пограничне полиције и то [REDACTED], [REDACTED] и [REDACTED], а усвојивши предлог браниоца, адвоката Немање Јоловића, на главном претресу је испитан у својству сведока и [REDACTED], такође службено лице пограничне полиције.

На главном претресу, испитан је сведок [REDACTED], полицијски службеник Регионалног центра управе граничне полиције према Мађарској, са седиштем у Суботици, који је у свом исказу навео да је у октобру 2009. године добио информацију да се десио један трагичан случај на реци Тиса, односно да су приликом кријумчарења одређене групе миграната, држављана Републике Србије са подручја Косова, нека лица страдала, приликом превртања чамца. У почетку, поступање по том предмету, преузела је Полицијска управа у Кикинди, као територијално надлежна за тај део терена, након чега су се укључили припадници Службе за борбу против организованог криминала (СБПОК). Сведок и његове колеге су, као припадници Регионалног центра граничне полиције у Суботици, били директно укључени у предистражне мере и радње, у смислу оперативног рада на терену, те су прикљупљали сазнања, обављали разговоре и вршили провере за одређена возила и лица, све под координацијом СБПОК-а. Та акција је трајала све до 2010. године, када су припадници СБПОК-а написали кривичну пријаву, саслушали лица и лишили их слободе. На питање председника већа, а у вези догађаја од 27.10.2009. године кад је преузето одређено лице, сведок је навео да су добили податак да ће доћи до тзв. „мисије“ из Мађарске, на граничном прелазу Хоргош, будући да је [REDACTED], са двоје малолетне деце, враћен од стране мађарских пограничних органа, са записником да су он и његова деца, били међу лицима која су се налазила у чамцу. Даље је навео да је са колегом [REDACTED] и [REDACTED], на граничном прелазу Хоргош преузео то лице, након чега је у службеним просторијама полиције граничног прелаза Хоргош са њим обављен разговор, на околности које је он могао полицији да пружи, у том моменту. Са [REDACTED] је [REDACTED] причао на албанском језику и сачињена је белешка у вези тог разговора. Након тога, колико му је познато и заменик Вишег тужиоца у Суботици је са [REDACTED] обавио разговор. Пре него што је [REDACTED] дошао, Одсек граничне полиције, чији је шеф тада био [REDACTED], није обавестио надлежног тужиоца да се нешто догађа на реци Тиси. Даље је навео да познаје већину оптужених, односно оне који су из Суботице, а оптужену Коледин Јованку је знао и по томе што је, пре догађаја на Тиси, у августу 2009. године лишена слободе, везано за кривично дело из члана 350 КЗ. Навео је да је познаје 10-15 година уназад и да је увек имала кратку косу, те да је улица у којој она станује асфалтирана, а да је калдрма у улици која је паралелна са њеном. Оптужене Ђурашевић Јосипа и Каримовић Јосу, први пут је видео на дан лишења слободе, није их познавао лично, а познато му је да је оптужени Ђурашевића био таксиста, а да се после бавио грађевинам. Није познавао икога по имену Исени, ни Арифџи. Познати су му оптужени Маравић Горан, као и оптужени Безег, које је познавао из града, није их познавао лично.

Објаснио је да је у свим предметима, и пре и после критичног догађаја на Тиси, где је постојало поступање са мигрантима и који су имали везе са кривичним делом кријумчарења људи, поступала Гранична полиција у Суботици, али да је у конкретном случају, у првом моменту, када је стигла информација, поступала Полицијска управа у Кикинди, Одсек за странце, те да је шеф Одсека граничне полиције, који је, одмах по догађају, био о њему обавештен, добио податак од стране мађарских пограничних органа, да ће то преузети Полицијска управа у Кикинди. Навео је да реон реке Тисе покрива редовна станица Граничне полиције Тиса, те да за тај реон не постоји речна полиција. Није могао са сигурношћу да тврди која документа је [REDACTED] имао приликом преузимања, али мисли да је имао путну исправу Косова, за коју је објаснио да је била сува и да није личила на исправу која је била поквашена па се осушила, као и да је имао мобилни телефон, чији проверу нису вршили, можда су то учиниле колеге из СБПОК-а. Није могао да се сети како је телефон изгледао. Оштећеном [REDACTED], на захтев колега из УКП-а, показана је кућа Јованке Коледин, али није знао да ли му је показивана њена слика, у сврху препознавања, те да је сигуран да му он није показивао њену слику. Навео је да је капија на кући оптужене Коледин метална, браон боје, те да мисли да има жуто стакло, а да је сама кућа приземна и да се у њеној близини не налазе њиве. Након догађаја на реци Тиси, радили су на утврђивању да ли је оптужена Коледин сместила мигранте у своју кућу, а на основу сазнања из разговора са [REDACTED] и на основу оперативних сазнања.

На главном претресу, испитан је сведок [REDACTED], полицијски службеник Регионалног центра управе граничне полиције према Мађарској, са седиштем у Суботици, који је у свом исказу навео да је једно јутро његовог шефа за прекогранични криминал [REDACTED], позвао мађарски колега и саопштио му преко телефона да има сазнања да се преврнуо чамац на делу наше границе према Мађарској и да је преживело једно лице са двоје деце, а да му је он одговорио да је то надлежност Полицијске управе Кикинда, али да је после пет-шест дана, ипак тражио да поступају по том предмету. Објаснио је да је [REDACTED], нешто касније, после четири-пет дана од самог догађаја и то 27.10.2009. године „враћен“ од стране Мађара, ког дана је он – сведок на Хоргошу обавио разговор са њим, на албанском језику, који је њему матерњи језик, јер му је отац Албанац и живео је на Косову и сачинио службену белешку на српском језику, која је прослеђена СБПОК-у. Није могао да се сети да ли је [REDACTED] имао неку исправу, мисли да јесте, као и да је имао телефон. Није било потешкоћа око утврђивања његовог идентитета, зато што је [REDACTED] примљен путем реадмисије од стране мађарских граничних органа, уз документа и уз записник о примопредаји, због чега мисли да је имао лична документа, јер је таква процедура. Мисли да је том приликом [REDACTED] имао телефон, да су узели имеи број телефона, али да нису проверавали исправност и број његовог телефона. [REDACTED] том приликом није вршио никакво препознавање, ни путем фотографија, нити се сведок сећао да ли је [REDACTED] вршено показивање неких кућа, у сврху препознавања. Приликом примопредаје [REDACTED], са њим су била његова деца и његов отац, кога је обавестио неко из Београда, и који је и преузео децу. Колико се сећао, [REDACTED] је том приликом изјавио да је један део пута био прав, асфалтни део пута и да је то било на улазу у Суботицу и да је одатле њега и ту породицу узео неки ауто и одвео до неке куће, где је била нека жена са кратком косом.

Даље је навео да је оптуженог Ђурашевића познавао, али да он није никада саслушан у Граничној полицији. Оптуженог Каримовић Јосу није познавао, упознао

га је тек касније и мисли да је он добио позив од стране колега из СБПОК-а и да је тамо и ишао на саслушање. На питање оптуженог Каримовића, сведок је навео да је Каримовић, када је први пут дошао по позиву у полицију где је он – сведок радио, дошао у својству грађанина, те да је требало да доведе и возило, што је Каримовић и учинио и да је био врло дисциплинован, док је чекао да буде саслушан. Оптужену Коледин Јованку је познавао неких 8 година уназад, јер су против ње имали раније једну поднету кривичну пријаву за кријумчарење људи, али да је то било пар месеци пре Тисе. Познаје је само са кратком косом, наводећи да она живи у асфалтираној улици, иза мотела „Шаја“, колико се сећао, у приземној кући, у чијој близини, на неких стотинак метара од куће, се налази „Трго промет“, те да се у околини њене куће не налазе њиве. Познавао је и оптуженог Безег Дејана, за кога је навео да није саслушаван у Регионалном центру граничне полиције, те да је у просторије граничне полиције позвано укупно десетак људи на саслушање у вези предметног догађаја.

Сведок [REDACTED], испитан *на главном претресу*, у свом исказу је навео да је у време критичног догађаја био запослен у Одсеку за сузбијање прекограничног криминала при Регионалном центру граничне полиције у Суботици. Навео је да је за критични догађај првенствено сазнао из медија, након чега је њему и његовим колегама, [REDACTED] и [REDACTED], од стране шефа Одсека за сузбијање прекограничног криминала при Регионалном центру [REDACTED] усмено наложено да провере све у вези тог догађаја. У то време нису добили никакав званични захтев од стране мађарских органа. Нико од његових колега није тим поводом контактирао Тужилаштво, али сведок није могао да се изјасни да ли је то учинио неко од шефова. Након што су спровели оперативни рад и прикупили информације на терену, предмет је преузео СБПОК, али он није могао да се изјасни након колико времена од догађаја. Даље је навео да није имао сазнања када су се прва тела појавила на Тиси, на лицу места. Објаснио је да на подручју на ком се десио догађај речна полиција припада Регионалном центру граничне полиције према Мађарској, у Суботици, али конкретно припада станици граничне полиције Хоргош, односно речних прелаза, чија станица је стационирана директно на обали, на бенту, тако да је пловни пут видљив. Мисли да тада тај део није био под видео надзором. На питање браниоца оптужених Ђурашевића и Каримовића, сведок је навео да су до њих стизала одређена сазнања, да су у моменту када је група са чамцем прелазила Тису, наишла један или два чамца мађарске граничне полиције и да је услед њиховог приласка дошло до подизања воде и да је то био узрок превртања чамца, те на даље питање да ли има сазнања да је Абрахам Атила то саопштио полицији, навео је да мисли да је то евидентирано једном службеном белешком. Објаснио је да они као непосредни извршиоци, односно оперативни радници, нису имали контакт са мађарским колегама, те да су сва сазнања која су прикупљали документовали у виду службених белешки, које су предаване надлежнима, односно њиховом непосредном шефу, а он, вероватно начелнику, као и да верује да је постојао контакт између сведоковог шефа и начелника, са мађарским органима.

Знао је ко је овде оптужени Ђурашевић Јосип, али га није лично упознао. Оптуженог Каримовић Јоса је познавао, као и оптуженог Маравић Горана, али само из виђења. Оптужену Коледин Јованку је познавао и на питање браниоца је одговорио да је против ње раније била поднета кривична пријава, због тога што је у њеној кући пронађено једно лице са намером илегалног преласка границе, али да то није предмет овог поступка. За време за које ју је сведок познавао, увек је имала кратку косу. Описао је да је њена улица, чијег имена није могао да се сети, али за коју је знао где се тачно налази, асфалтирана, да је њена кућа са леве стране,

приземна, на четири крова. Изнео је да су имали сазнање да је нестао један чамац, на подручју Новог Кнежевца. На питање браниоца да ли је имао сазнања да су укључени неки таксисти са тог подручја, навео је да су имали податке у вези лица Крстин Сава, риболовца са Тисе и два или три лица мађарских имена, а на даље питање да ли су међу њима били Терек Нандор и Терек Бобан, сведок је одговорио потврдно, те да су то два брата, док за Лукић Роберта није био сигуран. Такође, навео је да су дошли и до одређених сазнања у вези возила марке „Пасат“, те да је то документовано једном службеном белешком. На питање браниоца да ли има сазнања да је таксиста лице по имену [REDACTED], сведок је навео да је то могуће. Објаснио је да је учествовао у преузимању [REDACTED] на државној граници, на Хоргошу, са колегом [REDACTED], који је и комуницирао са [REDACTED], зато што он говори албански језик. [REDACTED] је приликом преузимања имао српску путну исправу код себе, која није била оштећена и мобилни телефон, који је био проверено исправан. Изнео је да он и [REDACTED] нису узели податке из његовог мобилног телефона, зато што за ту врсту поступања нису стручни, али да му није познато да ли је нека друга служба, која је преузела лице, то урадила. Мисли да је [REDACTED] преузео СБПОК. Појаснио је да није могао да одузме [REDACTED] телефон, већ да је то могао да наложи само неко из тужилаштва, односно истражни судија, а он – сведок и [REDACTED] су то сугерисали свом непосредном шефу, [REDACTED], који је имао могућности да некога консултује. Из разговора са Ђомбалићем, сазнао је да је [REDACTED] рекао да је њих двадесетак ушло у дрвени чамац, међу којима је било и деце, те да је, након што су кренули да прелазе, вода почела да улази у чамац, услед чега је дошло до превртања, а да је [REDACTED] у наручју носио једно или двоје деце. Том приликом [REDACTED] није објаснио како је и поред тога, телефон остао сув и пасош неоштећен, иако је и он – сведок том приликом то констатовао, примећујући да је Блерим тада носио и децу у наручју, али [REDACTED] није дао никакав одговор, ни објашњење на то питање. Приликом узимања службене белешке од [REDACTED], исти, колико се сведок сећао, није указао на било која лица албанске националности која су вршила превоз тих миграната који су се утопили, те уколико и јесте, све је то забележено у службеној белешци. Такође, том приликом дошло се до сазнања да су мигранти били смештени у Суботици, у објекту који је у калдрмисаној улици. Након преузимања [REDACTED], није вршио показивање терена и кућа, нити му је познато да је то радио неко од колега, те да је уобичајено да се врши препознавање лица, када се наложи, у то време, од стране истражног судије, а да у конкретном случају, препознавање није вршено. Даље је навео да он и његове колеге нису излазили на лице места. За чамцем који се преврнуо прво су трагале његове колеге из Новог Кнежевца, односно дела који припада Полицијској управи Кикинда, јер то територијално припада њима. Није био на терену односно на лицу места са радницима Полицијске управе Кикинда. Од тренутка када је из средстава јавног информисања у Мађарској сазнао за догађај, а што је било, како сведок мисли, тог дана када се догађај и десио, до преузимања [REDACTED] прошло је 7-10 дана. Како се контакти са мађарским колегама одвијају званичним путем, није имао сазнања да ли их је било у конкретном случају, али да мисли, да их је, с обзиром на догађај, било.

Сведок [REDACTED], испитан на *главном претресу*, у свом исказу је навео да је тренутно запослен као криминалистичко-оперативни радник, у Полицијској станици Бачка Топола, а да је у време догађаја из оптужнице био шеф Одсека за сузбијање прекограничног криминала, илегалних миграција и трговине људима, у Регионалном центру Суботица, који је припадао Управи граничне полиције Београд. Начелник Регионалног центра граничне полиције, у то време је био Јањић Мирослав.

Навео је да је сазнање о догађају најпре добио од мађарске полиције, телефонским путем (касније у свом исказу сведок се изјашњавао да је тада контактирао са Јухас Бока Ласлом, за кога је имао сазнања да је саслушавао преживело лице у Полицијској капетанији, Жупаније Чонград, о садржини ког разговора сведок није имао сазнања), а наиме да се преврнуо чамац, те да постоји могућност да је дванаест или тринаест људи погинуло. Одмах је о томе обавестио свог надлежног старешину, начелника Регионалног центра – Јањић Мирослава, а сутрадан је, како мисли, обавештен МУП, односно Управа граничне полиције, а званична потврда је стигла након два или три дана. Уследио је оперативни рад на терену, о чему су сачињаване разне службене белешке. У првим тренуцима нису имали информацију да је неко преживео, већ су сазнали тек касније да је преживело једно лице и двоје деце, са којим лицем је, колико се сећао, обављен разговор од стране Службе за борбу против организованог криминала из Београда, Одсек за сузбијање трговине и кријумчарење људи, а колико је њему познато, његове колеге са тим лицем нису обавили разговор. Такође, навео је да је постојала информација да се у горњем, левом делу тог лица налазио мобилни телефон и нека документа, те да је било индикативно како су те ствари остале суве. Није имао сазнања да је та исправа фотографисана и да ли је прегледан телефон, иако је то требало урадити по правилима службе, али објаснио је да то није урађено јер се догађај одиграо на територији Мађарске. Међутим, објаснио је да је свако службено лице овлашћено да прегледа, изврши преглед или претрес, те да то није посао шефа. После неколико дана од сазнања за наведени догађај, о томе је обавештено Основно јавно тужилаштво у Суботици, које, колико је сведоку познато, није издало никакво упутство. У наредним данима након догађаја, од мађарске полиције су стигле информације да је на територији Мађарске, пронађено неколико лешева. На питање браниоца да ли има сазнања да су службена лица или представник тужилаштва или дежурни судија излазили на подручје Сенте или Кањиже, навео је да зна да је неко излазило, али није знао ко конкретно. Такође, познато му је и да су ангажовани рониоци. На даље питање да ли је неко и ако јесте ко, дао налог [REDACTED] да обави разговор са [REDACTED], навео је да му он такав налог није дао, те да по правилима службе нико други сем њега такав налог ни не може да изда, те да [REDACTED] без налога издатог од стране њега – сведока, то није требало да ради, а у сваком случају је требало њега да обавести о томе. Као шеф Одсека био је претпостављен [REDACTED], [REDACTED] и [REDACTED], од којих је [REDACTED] био најмање информисан. Додао је да је лице [REDACTED] шеф Одсека за странце у Управи Кикинда, те да мисли да је са њим поводом овог догађаја контактирао, али није могао са сигурношћу да тврди.

Објаснио је да је приликом реадмисије, оперативац који је послат на реадмисију, у обавези да изврши све оперативне радње – преглед, претрес, разговор, па и да прегледа путне исправе. Одговарајући на питање браниоца да ли је он, као шеф Одсека, контактирао са неким из СБПОК-а из Београда, о томе кога би требало позвати на саслушање у вези тог догађаја, навео је да је сигурно било разговора на ту тему, јер су радили заједно, те да је Коледин Јованка била позвана или зато што је постојала службена белешка у којој се она спомиње као лице које располаже одређеним сазнањима или по основу предлога СБПОК-а. Навео је да су припадници његовог одсека могли да предузму радњу препознавања Коледин Јованке и показивања куће Коледин Јованке, као и да су били овлашћени да затраже да се лоцира телефон преживелог лица, у дане 13. и 14.10.2009. године, али није могао да се сети да ли је он такве налоге и издао. Део границе, где се десио догађај, са српске стране није под видео надзором, а мисли да није ни са мађарске стране. Колико му је познато, преврнути чамац није пронађен, иако је место где се то догодило лоцирано

на мађарској страни. Са лицем Абрахом Атилом лично није обављао разговор, а можда јесте неко од припадника његовог одсека, те у сваком случају о томе би требало да постоји службена белешка. Изнео је да је Јухас Бока Ласло, приликом првог позива, изјавио да постоји могућност и да се чамац преврнуо услед таласа, изазваног другим чамцем, који су наводно возили мађарски полицајци, те да је то била само претпоставка, која даље, на територији Србије, на којој не постоји погранична речна полиција, није проверавана, јер не постоји контакт са мађарским полицајцима. Нико са сигурношћу није могао да тврди колико група за кријумчарење је деловало у том временском периоду на подручју Тисе и Кањиже, додајући да је у то време кријумчарење људи био врло уносан бизнис и да је практично свако ко није имао посла, покушавао да се бави тиме.

Анализа чињеничног стања и оцена доказа

Оцењујући изведене доказе на главном претресу, суд је ценио све доказе, како оне које терете оптужене тако и оне које им иду у корист. У том смислу, посебно је имао у виду одбране које су оптужени изнели током овог поступка, када су покушали да објасне своју улогу у догађајима који су описани у изреци пресуде, у склопу са свим изведеним доказима.

Налазе и мишљења вештака (обдукциони записници са мишљењем, телекомуникациони о међусобним телефонским комуникацијама између одређених бројева телефона, по базним станицама и др.), суд је прихватио, јер су дати стручно, објективно, у складу са правилима науке и вештине, у довољној мери аргументовано, на које странке и браниоци нису имали примедби, осим примедби, ближе према транскрипту са главног претреса, које суд оцењује неоснованим.

Суд је прихватио **писани налаз и мишљење Судско-психијатријског одбора Медицинског факултета у Новом Саду** у саставу др Светлана Ивановић-Ковачевић, психијатар и специјалиста судске психијатрије, др Александар Копитовић, неуропсихијатар и др Валентина Шобот, специјалиста медицинске психологије, те исказ судског вештака др Александра Копитовића дат на главном претресу, оценивши га као аргументован, јасан и детаљно образложен, те дат у свему у складу са правилима струке и науке, а да је судски вештак др Александар Копитовић, на сва питања суда и странака, дао јасне и аргументоване одговоре, те да на овако дат налаз и мишљење ниједна од странака није имала више примедби.

Оценом доказа, које је, како је изнето, ценио појединачно и у међусобној вези, суд је **прихватио одбране оптужених Коледин Јованке, Дестани Ридвана, Исени Абедина и Исени Ардина**, делимично, као и сада пок. **Ајдини Сабедина**, из преткривичног поступка, јер су њихове одбране у целини или у том делу, појединачно логичне, међусобно сагласне, као и сагласне другим изведеном материјалним доказима (писаним доказима, оптичким снимцима, фотографијама и друго), при чему су недвосмислено и јасно описали битне околности конкретних догађаја, а у оквиру једног догађаја, о коме су се изјашњавали, готово на истоветан начин.

Због истих разлога, суд је прихватио и **исказе сведока** [REDACTED], у вези оптуженог Ђурашевића, сада пок. [REDACTED], који је сведочио у вези

оптужених Шипоша и Безега, [REDACTED] и [REDACTED], у вези оптужених Ђурашевића и Маравића (кога спомиње овај други сведок) јер се њихови искази као доследни током поступка, појединачно логични и уверљиви, потврђују другим изведеним доказима, а супротно наводима одбране оптужених, које суд није прихватио.

Суд је ценио исказе сведока [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] и [REDACTED], па је исте прихватио, оценивши их као искрене, јасне и логичне те у битним елементима међусобно сагласне и сагласне са осталим доказима изведеним на главном претресу, при чему **суд није ценио оперативна сазнања** која су имали наведени сведоци, а која су претходила инкриминисаним радњама, као ни лична запажања, претпоставке и мишљења ових сведока. При томе, суд је имао у виду да искази сведока, како појединачно тако и међусобно, нису усаглашени у погледу појединих детаља, али је, сматрајући да је то последица субјективних својстава сведока, па тиме и запажања, а затим и описивања критичног догађаја, нашао да ове околности нису од битног утицаја, па су тиме и без значаја за оцену њихове доказне снаге.

Најзад, суд је прихватио и исказе **оштећеног** [REDACTED] и осталих **представника оштећених породица**, [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] и [REDACTED], јер се и они, нарочито у делу који се односи на одлучне чињенице – припреме за одлазак у иностранство, да је исто чињено на нелегалан начин без валидних докумената, договоре око превоза и плаћања, где се спомињу организатори са Косова и најзад трагичан исход, док је [REDACTED] описао и шта се касније догађало, потврђују другим изведеним доказима, у погледу одлучних чињеница.

При томе, суд је посебно ценио исказ поменутог оштећеног [REDACTED], те је утврдио изузетан значај његовог сведочења као јединог одраслог лица које се спасило, како у описивању овог догађаја, тако и у вези са другим изведеним доказима, по питању утврђивања питања целокупне организације и радњи оптужених нарочито Маравића и Безега, али и других (као у изреци ове пресуде). Исто је разлог да су одбијени сви предлози одбране који су били управљени на дисквалификацију (у смислу веродостојности и др.) овог исказа или на његово издвајање, јер је суд исте оценио неоснованим (како је већ образложено, сматрајући да се ради о законитом доказу, о чему је претходно било речи када је расправљено питање идентитета овог лица).

Суд је имао у виду наводе **сведока** [REDACTED] (сестре [REDACTED], супруге [REDACTED]) да је [REDACTED] пред судом на Косову стално мењао исказ, али је исто без утицаја на другачију оцену исказа оштећеног [REDACTED], јер је за овај суд једино меродавно оно што је изјавио поводом овог поступка у овом предмету. Чак и у делу који износи сведок [REDACTED], постоје бројни детаљи који су апсолутно сагласни прочитаном исказу оштећеног [REDACTED], у ком делу се утврђују све релевантне чињенице, а у преосталом делу, где је наводно другачије изјавио, у том другом поступку (на Косову), који исказ се никако не може ставити у исту раван, поставља се питање његове мотивације да тамо говори на тај начин и његове искрености у међусобној комуникацији са сведоком [REDACTED], у шта се суд није упуштао. Наведено, тим пре, јер је више него јасно да односи између њих, као и његов са [REDACTED] (отац [REDACTED]), нису најбољи после трагедије која их је све задесила. Исказом сведока [REDACTED] потврђује се чињенично стање у погледу

██████████ (тј. како је објаснила да се ради о Качанолију, који је исто лице) и ██████████, али и да су била друга лица у наведеном својству.

Из исказа **представника породице оштећеног** ██████████, који је суд прихватио јер је **сагласан** и **другим доказима** (обдукционом записнику и др.), несумњиво је утврђено да се критичном приликом утопила његова кћерка ██████████, која је накнадно пронађена, а да су се спасили ██████████ и двоје деце.

Исказ **сведока оштећеног** ██████████ је доказ у вези ██████████ (као претходно), као и да се утопио син оштећеног, ██████████, који је накнадно пронађен – нашли су га риболовци после 40 дана. Исказом **сведока оштећеног** ██████████ је потврђено чињенично стање, како је наведено у изреци пресуде, да ██████████ (старија ћерка) није пронађена, за разлику од ██████████ (његове супруге) и ██████████ (млађа ћерка), које су сахрањене. Искази **сведока оштећених** ██████████ и ██████████ су још један у низу доказа за ██████████ и који такође, у вези са осталим доказима, потврђују чињеницу да се ██████████ утопио и да је његово тело пронађено. Исказ **сведока оштећене** ██████████ је доказ да су се утопили ██████████ и ██████████, који су пронађени, што се потврђује и обдукционим записницима са идентификацијом и другим доказима, за разлику од ██████████, чије тело није пронађено. Исказ **оштећеног** ██████████ и исказ **сведока** ██████████ су докази да су се утопили ██████████, који су накнадно пронађени (и у вези других доказа), док ██████████ нису нашли.

За разлику од претходног, након оцене доказа, које је ценио на исти начин, суд **није прихватио** у целини **одбране оптужених Ђурашевић Јосипа, Маравић Горана, Арифи Сабехудина, Безег Дејана, Шипош Атиле**, делимично оптужене **Коледин Јованке**, нарочито у делу где је и поред материјалних и других доказа, на основу којих се утврђује супротно, покушала да релативизује своје признање из истраге, као и **оптужених Дестани Ридвана и Исенија Ардина и Абедина**, а за ову тројицу посебно у делу да нису знали да су, Исени Ардин посредовао, а преостала двојица, превозили лица која су имала намеру да илегално пређу границу.

У вези са тим, суд **није прихватио ни исказе сведока** ██████████ и ██████████, које су иначе привилеговани сведоци (у односу на првооптуженог – прва као супруга, друга као кћерка), ██████████ (тетке првооптуженог), ██████████ (са којом је прооптужени био у „емотивном односу“) и ██████████, такође привилегованог сведока (као супруга другооптуженог), у вези којих је, како је детаљно описано, предузета и радња суочења (како је већ детаљно објашњено), те им суд и након те обављене доказне радње није поклонио веру. Надаље, исто се односи и на исказе сведока ██████████ и ██████████, који су сведочили у вези оптужених Исени Абедина и Ардина.

Наиме, **анализирајући одбрану сваког оптуженог појединачно**, суд је нашао да је **одбрана оптуженог Ђурашевић Јосипа у супротности** са одбраном оптужене Коледин Јованке, поводом одлучних чињеница, која је поткрепљена другим доказима, на основу којих се утврђује да је оптужени Ђурашевић предузео радње као у изреци пресуде. Због тога, суд није прихватио наводе његове одбране да му није јасно зашто га Коледин Јованка терети, па како је на претресу чуо да се против ње води још неки поступак, претпоставио је да Коледин Јованка на тај начин брани себе.

Надаље, суд је имао у виду да је оптужени Ђурашевић Јосип на главном претресу навео да је у полицији вршен притисак на његову „љубавницу“ [REDACTED] да „прича, односно призна“ да је држао људе код ње, претећи јој да ће рећи његовој супрузи за њихову везу, да ће Марији узети децу и да ће она отићи у затвор, а на питање председника већа, уколико је његова супруга знала за њихову везу још 2009. године, како је сам навео, како онда објашњава да је приликом испитивања, 2010. или чак и 2011. године, на тај начин вршен притисак на [REDACTED], опт. Јосип Ђурашевић је изјавио да је његова супруга знала за њихову везу, али да није била сигурна, те да је [REDACTED] такође било познато да супруга зна, с обзиром да јој је он сам то рекао 2009. године. По оцени суда, ово је нелогичност у његовој одбрани, јер је сам потврдио да је и [REDACTED] већ 2009. године од њега сазнала да његова супруга зна за њихову везу, а да је његова супруга [REDACTED] са истим била упозната још септембра 2009. године, као што сама у својству сведока потврђује, дакле, пре него је предметно дело и извршено, па је заиста несхватљиво да су је на овај начин уцењивали.

Као посебно неживотне и неуверљиве, суд је ценио његове наводе са главног претреса, када је приликом саслушања додао да је због узбуђености и шока због оптужбе која га терети, а и због тога што је, како је изнео, затворио свеску са белешкама коју носи са собом – „није читао или подсетио се, већ напамет причао оно чега се сећао“, заборавио у ранијој изјави при којој је у потпуности остао, да наведе да је критичног дана, 14. октобра 2009. године био на рођендану код своје тетке [REDACTED] коју, након смрти биолошке мајке, доживљава као мајку јер је бринула о њему и брату, где иначе на тај дан сваке године борави са својом породицом, супругом и ћерком, негде од 19.00 до 23.00 часа. Конкретне вечери, после 23.00 часа, оптужени је супругу и ћерку одвезао кући, а он отишао код [REDACTED] где је био све до негде после поноћи. Боравка код тетке критичног дана оптужени се, како је рекао, сетио тек кад је, после претреса одржаног дана 14.11.2011. године када је износио одбрану, отишао у собу и схватио шта је причао односно шта је све заборавио да каже. По оцени суда, и поред професионалне помоћи изабраног браниоца, из реда адвоката, током читавог поступка, за суд је неприхватљиво да исти заборавља тако једну важну чињеницу – где се налазио критичног дана и критичне ноћи, када се преврнуо чамац са 18 људи, од којих се утопила већина, за чије се илегално пребацивање преко границе и то у својству организатора таквог преласка управо овај оптужени терети, те иако је и сам, приликом првог саслушања на главном претресу, изјавио да је размишљао где се те вечери налазио и да је знао да ће му такво питање бити постављено на главном претресу, даље је изнео да је био код љубавнице [REDACTED] итд, са прилично прецизном сатницом и времеником свог кретања током тог дана, што све његову одбрану чини неуверљивом. Колики „значај“ је придавао оптужени Ђурашевић „теткином рођендану“, најбоље, по оцени суда, осликава чињеница да је исто заборавио све до другог изјашњења на главном претресу, иако је још приликом првог изјашњења, такође на главном претресу (у ранијим фазама поступка није износио одбрану), детаљно описао, из сата у сат, где је био управо тог датума, када се и десио предметни трагични догађај. Све ово када се има у виду са исказом сведока [REDACTED], која је навела да од кад је у браку са [REDACTED] [REDACTED] никада се није десило да не оду на рођендан код тетке и то увек на тај дан, без обзира да ли је радни или викенд, те тим пре је, по оцени суда, оптужени Ђурашевић морао да се сети да је био код тетке. Такође, готово је невероватно да га нико од лица која су била у његовом окружењу (супруга, кћерка, сама тетка или [REDACTED], иако све говоре да је то била ствар од посебне породичне

важности), нису на тако нешто раније подсетила (иако је за то постојала могућност и у условима притвора), а што би било од интереса за његову одбрану. Разлози које у том смислу износи [REDACTED], као сведок, су прилично неуверљиви, наводно знала је да ће бити позвана на суд, па је планирала да она пред судом то наведе, иако није јасно на основу чега је то могла да зна, ако није ни позивана у ранијим фазама поступка. Овде се, у претходном изнетом смислу, не ради о разлозима несаопштавања другим надлежним органима, већ лично, њеном супругу Ђурашевићу, поготово јер је изјавила да га је посећивала у притвору током истраге. Стога, суд није прихватио ни део његове одбране да после изношења одбране први пут, није имао прилику да то изнесе, имајући у виду трајање и динамику поступка, тако да је свакако оптужени имао прилике да се изјасни о свему, а нарочито о једном овако важном детаљу.

Надаље, суд није прихватио део одбране овог оптуженог коју је давао у вези са доказима прибављеним тајним надзором комуникације, када је навео да, када је у телефонској комуникацији са [REDACTED] користио реч „сестра“, мислио је на сестру [REDACTED], а када је користио само „ш“ да је мислио на [REDACTED] шурака тј. шогора, имајући у виду да је [REDACTED] (у прочитаном исказу), који је суд прихватио из већ датих и образложених разлога, потврдио да је реч „сестра“, била њихова шифра за град Ђаково, на Косову, а тиме се мисли на [REDACTED], који је из тог града, односно да се „ш“ односи на „[REDACTED]“, при чему је суд имао у виду и да оптужени Ђурашевић у разговору од 18.12.2009. године користи мушки род (уместо да користи женски род -та сестра). По оцени суда, нема логичног објашњења зашто би [REDACTED] у разговорима повремено говорио „сестра“, а повремено само „с“ (опет у мушком роду), а да се односило стварно на неку његову сестру. У вези разговора од 29.12.2009. године од 12:43:50 часова који је водио са [REDACTED], оптужени Ђурашевић није пружио адекватно објашњење на који „рад“ се разговор односи, опаском да суд треба да пита [REDACTED] на шта је конкретном приликом мислио и којим послом се бавио, додајући да он јесте радио с [REDACTED] – легално је таксирао и возио у Мађарску, како је и упознао [REDACTED], иако је из разговора јасно да се то не односи на таксирање већ на неки други „рад“, односно на нешто због чега би [REDACTED] требало да „иде код судије“. У вези са наведеним, на питање о коме разговорају или о чему, јер је очигледно да је разговор поприлично „затворен“ и да се и поред тога саговорници добро разумеју, по оцени суда, оптужени Ђурашевић је на главном претресу дао прилично необјашњиво објашњење о чему се ради одговором „Он (мислећи на [REDACTED]) мени спомиње разна имена, разумете и он је био са неким људима што ја не знам, он је долазио на пиће и појма немам. Е сад, може било ко, како да се представи“, „немам појма о чему смо причали, верујте ми“. Ово се нарочито види у делу комуникације која се одвијала тако што Ђурашевић каже: „Реци ми, овај, с Џукијем си причао, а ниси“, [REDACTED]: „Прићао сам. Он ради, нешто ради“ ... „Па се он скрива“, Ђурашевић: „Јесте, а“?, [REDACTED]: „Да, да, али није, знаш није“. Такође, у вези разговора од 18.01.2010. године, у 14:46:24 часова Ђурашевић Јосипа и [REDACTED], прилично неуверљиво објашњење је дао оптужени Ђурашевић да не зна о чему се ради, да [REDACTED] није ништа разумео и да је Крижан неповезано причао, те да, када му [REDACTED] у разговору каже: „Знаш, овај другар што се знаш...“, оптужени Ђурашевић уопште не зна на ког је другара [REDACTED] мислио, иако након тога, у наставку разговора Ђурашевић [REDACTED] каже: „Добро“. Исто тако, апсолутно је нелогично да када се у разговору спомињу „М“ и „Љ“, да је Ђурашевић мислио на извесне [REDACTED], два брата, које је упознао на такси станици у Суботици, када су га питали за [REDACTED] и његов број телефона, а у вези са неком техничком робом, онако како је то оптужени Ђурашевић објаснио на главном претресу дана 14.12.2012.

године, при чему, с друге стране, оптужени уопште није имао објашњење из ког разлога онда говори о иницијалима, а не пуним именима тих лица, чија се, узгред буди речено, почетна слова имена уопште и не подударају са иницијалима који се спомињу.

За суд није довољно уверљиво, нити од значаја, накнадно објашњење оптуженог Јосипа Ђурашевића у вези разговора са [REDACTED] од 19.01.2010. године у 12:38:01 часова, да он [REDACTED] након тог разговора није тражио никакав стан и да је „гледање стана“ замишљао тако што би он (Ђурашевић) [REDACTED], када дође у Суботицу, дао „Сваштару“ (са огласима за издавање станова) како би [REDACTED] сам покушао да нађе одговарајући стан, јер се у том случају поставља логично питање зашто би се [REDACTED] уопште обраћао Ђурашевићу тим поводом за помоћ. Такође, неуверљиво објашњење је и у вези разговора са [REDACTED] од 20.01.2010. године, у 13:07:18 часова, а имајући у виду и претходне наводе у вези истог.

Суд није прихватио наводе одбране оптуженог Ђурашевића везано за разговор од 23.01.2010. године, када је навео да је разговарао са „Сефом“, те да је у питању човек који њему (Ђурашевићу) никада није рекао „да се бави илегално људима“, имајући у виду да су исти у супротности са одбраном оптужене Коледин Јованке, да су „Сефа“ са којим очигледно разговарао опт. Ђурашевић и „[REDACTED]“, на кога се односе његови шифровани разговори са [REDACTED] и према исказу [REDACTED], лица која шаљу путнике са Косова, албанске националности, преко Ђурашевића, најпре у Суботицу, а потом преко границе у Мађарску, итд. (ближе према изреци пресуде у вези „[REDACTED]“ као једног од организатора, са опт. Ђурашевићем). О блиском односу саговорника говори и то што у разговору Ђурашевић тражи од „[REDACTED]“ новац на позајмицу те наводи: „Не би било лоше да ми мало позајмиш, ја каже', требам, теби сам помог'o, сад ти мени требало би мало...“. Нелогично је, по ставу суда, да се код великог броја телефонских разговора, које је оптужени Ђурашевић Јосип водио са разним лицима, именовани апсолутно не сећа о чему је том приликом разговарао, нарочито након преслушавања разговора и читања транскрипата, нити да је конкретне разговоре водио без обзира на потпуно неразумевање саговорникових речи, како то оптужени Ђурашевић Јосип упорно истиче. Поред тога, суд није прихватио ни наводе одбране оптуженог у вези разговора од 24.01.2010. године, у 16:49:26 часова који је водио са [REDACTED], а из ког разговора је очигледно да је [REDACTED] у неком проблему, да се плаши да може доћи до неке компликације у вези неког поступка, када је изјавио да је том приликом са [REDACTED] причао о предметном догађају на реци Тиси, али да нема никакве везе с тим, јер да има, како је рекао, никада са [REDACTED] не би ни разговарао телефоном о било чему, а камоли о тој несрећи. На причу о Тиси са [REDACTED], Ђурашевић је пристао јер је, како је изнео, [REDACTED] инсистирао на томе и распитивао се о догађањима у вези са тим управо од Ђурашевића, с обзиром да Ђурашевић живи у Суботици. Имајући у виду све напред наведене доказе, суд није прихватио објашњење оптуженог, да је једини и искључиви разлог због ког [REDACTED] баш са Ђурашевићем прича о догађају на Тиси, везан за место живљења овог оптуженог односно чињеницу да Ђурашевић живи у Суботици, а поставља се и питање који је Ђурашевићев мотив да разговара са особом која га је преварила – [REDACTED], како га је опт. Ђурашевић описао, о нечему што њега тишти.

Суд је на основу исказа сведока [REDACTED], утврдио да је исти од августа 2009. године, извршио, како је изнео 10 пребацивања илегалних путника по налогу „Јосе“, које је преузимао у мађарском граду, ради пребацивања у Аустрију, да се у критично време чуо телефоном и са [REDACTED], у вези предметног

догађаја, када [REDACTED] није могао телефоном да добије путнике па је због тога звао „Јосу“, који је смештао у Суботици, [REDACTED] илегалне путнике са Косова, који су требали да иду у западну Европу, да се исти ([REDACTED]) претходно 11.10.2009. године, чуо са „Јосом“, који му је потврдио да су путници стигли код њега у Суботицу, па су договорили да их преузме у Мађарској, те да су се чуле телефоном „Јосина“ и његова супруга, што у вези исказа сведока [REDACTED], очигледно указује да су „Јоса“ и Јосип Ђурашевић, исте особе. И оптужени Ђурашевић не спори да познаје [REDACTED], као и да су разговарали телефоном, али је то представио на сасвим други начин. Такође је [REDACTED] објаснио у вези телефонских разговора о којима је још тада питан (у Аустрији) да је „сестра“, била опис за град Ђаково, одакле је поменути [REDACTED] што значи за њега (о чему је претходно било више речи), а у вези поменутих транскрипата пресретнутих комуникација, што такође потврђује да лице о коме све време говори као о „Јоси“ уствари наведени Ђурашевић. Имајући у виду све претходно, суд је прихватио овај доказ, као логичан, сагласан другим изведеним доказима и као такав уверљив, што су уједно разлози неприхватања одбране оптуженог Ђурашевића, а у вези са другим поменутих доказима.

Сведок [REDACTED], својим сведочењем повезује оптуженог Ђурашевића са предметним догађајем, иако углавном индиректно, преко сазнања од Ђурашевићеве супруге [REDACTED]. Међутим, она непосредно сведочи о њиховом ранијем односу, уназад неколико година, пре истог догађаја, а у вези добијања визе за људе са Косова, што значи да су Ђурашевићи са овим подручјем и раније имали сличне контакте. Такође, иста сведочи о психичкој узнемирености [REDACTED], након што се десило исто на Тиси, у јесен 2009. године, што су сазнали од човека у Мађарској, који је тамо те људе требао да дочека, да су претходно ти људи били смештени у Суботици у некој кући коју је купио [REDACTED] муж, као и да је и [REDACTED] примала људе на смештај (што се може уклапати у раније констатације суда у вези исказа оштећеног [REDACTED]), да су се услед тога Ђурашевићи успаничили, због чега ће Јосип прећи у Хрватску, да је Јосип када је полиција почела да зове људе, претио, пребијао, како не би сведочили против њега, да у наведеном „послу“ има партнера у Словачкој, са чијом се женом чула [REDACTED] телефоном и др. Очигледно је, по оцени суда, да се ради о Јосиповом „партнеру“ [REDACTED] и његовој супрузи са којом се чула [REDACTED] и према записнику о саслушању сведока [REDACTED] који је како је наведено прочитан), а у вези других поменутих доказа, на основу којих се потврђује да је оптужени Ђурашевић, предузео наведене радње (ближе као у изреци ове пресуде). Суд је прихватио исказ сведока [REDACTED], јер је доследан током поступка, који је уједно сагласан другим изведеним доказима, којима се утврђују исте одлучне чињенице. Наведено тим пре, јер је, одговарајући на питања председника већа, у вези исказа истог сведока, пред истражним судијом овога суда, [REDACTED] потврдила целокупан исказ који је тада дала.

Надаље, ценећи **одбрану оптуженог Маравић Горана**, суд је нашао да је иста у супротности са одбраном оптужене Коледин Јованке, поводом одлучних чињеница, која је поткрепљена другим доказима, на основу којих се, такође, утврђује да је оптужени Маравић предузео радње као у изреци пресуде. Тако, суд није прихватио наводе његове одбране да са Коледин Јованком никада није имао икакву телефонску комуникацију и да није истина да га је Коледин Јованка питала где се налази Ђурашевић Јосип, имајући у виду да сама оптужена Коледин није ни рекла да је то учинила путем телефона, с тим да је осим овог детаља и у наставку, одбрана Маравића у супротности са одбраном оптужене Коледин Јованке. Надаље, одбрана оптуженог Маравића је у супротности и са исказом сведока [REDACTED], чији исказ

је суд прихватио из већ датих и образложених разлога. По оцени суда, нелогичност у његовој одбрани је навод да са Коледин Јованком и [REDACTED] никада није био у завади или било каквом сукобу, јер одакле им онда мотив да својим казивањем терете управо овог оптуженог.

Осим тога, суд није прихватио наводе одбране оптуженог Маравића са главног претреса када је навео да, први пут када је био позван на разговор у Граничну полицију, пред инспектором [REDACTED] и још једним инспектором, чије име није знао, рекли су за несрећан случај од 14.10.2009. године, па када је дошао кући, рекао је супрузи да су га питали где је био тог дана, а она се сетила да су почели да се забављају тог датума, тачније 14.10.1992. године и да су тада – 14.10.2009. године, после њеног посла, отишли на пиће. Овакве наводе његове одбране, суд је оценио као неуверљиве, јер се и овај оптужени, исто као и оптужени Ђурашевић „теткиног рођендана“, накнадно сетио важног датума у свом животу, односно његова супруга, што је, међутим, без утицаја на другачије сагледавање чињеница, јер и поред професионалне помоћи изабраног браниоца, из реда адвоката, током читавог поступка, за суд је неприхватљиво да исти заборавља тако једну важну чињеницу – где се налазио критичног дана и критичне вечери. У погледу исказа [REDACTED] који је навео да је таксиста рекао да што пре сви пређу код њега у возило, оптужени Маравић је навео да он тако нешто сигурно није рекао нити је имао разлога да каже тако нешто за било коју своју муштерију, нити је разговарао са возачем „Форда сијере“, како је даље навео, при чему је суд у вези овог дела сведочења оштећеног [REDACTED], а у вези са другим доказима, пре свега одбраном оптужене Коледин, утврдио да се радило управо о оптуженом Маравићу, који је од других оптужених, у Суботици, својим возилом преузимао лица и одвозио у више наврата код Коледин Јованке, на привремени смештај, што је био разлог више за неприхватање његове одбране. Да се ради о возилу које спомиње оштећени [REDACTED], произлази и на основу доказа - извештаја Полицијске управе Суботица бр. 226-5799/14-1 од 27.02.2014. године (13. црвени регистратор, стр. 862/2434), да је оптужени Маравић Горан имао регистровано возило на своје име, марке „Pusat 1.9 TDI“, сиве металик боје, број места за седење 5, према осигурању које је трајало од 07.04.2009. године, до 07.04.2010. године, те је утврђено да је оптужени Маравић, превозио илегалне мигранте у том периоду, у оквиру које је као што је наведено, имао регистрацију за ово возило, а што је конкретно морао чинити у више наврата, према њиховом броју, будући да је исто возило, као што је утврђено овим доказом, било регистровано за 5 места за седење.

Из исказа сведока [REDACTED], а у вези са другим изведеним доказима, очигледно је да је описао своје контакте током 2009. године, са оптуженима Ђурашевићем и Маравићем, које је познавао, првог као „Јосу из Суботице“, за кога је превозио људе од Бујановца до Суботице, са којим је радио у просеку десет тура месечно, спомињући претходно и извесног [REDACTED], званог „[REDACTED]“, за кога је превозио „[REDACTED]“ људе до Београда, за накнаду од 400 евра по тури, другог као „Горана који је возио Пасата, коме је предавао лица у Суботици...“, чији физички опис, дакле за обојицу, онако како је изнео, у битном одговара њиховом физичком изгледу. Иако је навео да је исто чинио од фебруара до 10. октобра, 2009. године, када је лишен слободе, суд је оценио наведено сведочење релевантним и за сагледавање чињеница у вези предметних дела, чија радња извршења започиње почетком октобра те године (прво дело наведено оптужницом, а друго у периоду 11.-14.10.2009. године). Најзад у делу где је изнео да су људи смештани у „штековима“,

које су одређивали „Јоса и Горан“, сагласно је одбрани **опт. Коледин** која исте спомиње у том контексту.

Суд је ценио одбрану **оптуженог Безег Дејана**, па исту није прихватио, налазећи да је у супротности са изведеним доказима, а пре свега са исказом сведока [REDACTED], који је суд прихватио из већ датих и образложених разлога, који се до детаља изјашњавао на доследан начин, током поступка, што још више доприноси његовој уверљивости и за кога и сам оптужени потврђује да му није познато зашто би га сведок [REDACTED] теретио. Наиме, оптужени Безег Дејан, на питање председника већа није умео да појасни, с обзиром да је, према наводима овог оптуженог, цела идеја за шверц као и одређивање ко ће се где налазити приликом његове реализације, потекла од овде сведока [REDACTED], на који начин је дошло до тога да цигарете преузима управо познаник Безег Дејана („један Мађар“), а не [REDACTED], као „идејни вођа“, према Безеговим наводима, као и чињеницу да је лично Безег за ту „услугу“, како је навео, давао новац и оптуженом Шипошу и сведоку Маркову. Исто у склопу других навода, његову одбрану чини нелогичном и у супротности са исказом сведока [REDACTED], а који је суд прихватио. Након што је председник већа, оптуженом Безег Дејану предочио навод оптуженог Шипош Атиле који је, приликом саслушања пред истражним судијом, 18.04.2011. године, тврдио да никакву награду од Безега није добио, оптужени Безег је, по оцени суда, неуверљиво изјавио да му је те паре дао „за трошак“, како каже „за гориво и то“, а не „за награду“.

Суд је на основу исказа оштећеног [REDACTED], а у вези других изведених доказа, утврдио да је оптужени Безег, предузео радње као у изреци ове пресуде, што је чинио у једној или више тура, одвозећи наведена лица до обале реке Тисе, управо како је то описао поменути оштећени, белим ципом. Сасвим је без утицаја на другачије сагледавање чињеничног стања, то што се такво возило, према изведеним доказима, није водило на оптуженог Безега, јер је и сам изјавио да се бавио препродајом возила, о чему је говорио и сведок [REDACTED], описујући и друге радње које је овај оптужени предузимао поводом предметног дела. Стога, суд није прихватио наводе одбране оптуженог Безега да 2009. и 2010. године није управљао теренским возилом марке „Мицубиши Пајеро“ и да међу возилима која је, како је навео, поправљао, возио привремено па продавао никада није био бели цип. Такође, одбрана оптуженог у погледу састајања са сведоком [REDACTED] након предметног догађаја је потпуно у супротности са оним што је изјавио сведок [REDACTED], чији исказ је суд прихватио из већ датих и образложених навода.

Надаље, суд је имао у виду и наводе одбране оптуженог Безега да је у септембру 2010. године, био позван у Регионални центар граничне полиције, где га је у вези са догађајем на Тиси саслушао инспектор [REDACTED], и тада је, како је сам навео, први пут чуо за тај догађај и неку расправу између тих полицајаца и њихових шефова, да се тражи нека кућа са калдрмисаном улицом да се слика, у ствари, „Јованкина кућа“, па је по оцени суда нелогично, иако је оптужени Безег претходно навео да оптужену Коледин Јованку не познаје, да за њу никада није чуо, да је и поред тога, добро запамтио име особе чија се кућа тада спомињала.

У вези телефонске комуникације између оптужених Ђурашевића и Безега од 20.03.2010. године, у 18:40:21 часова, суд је мишљења да је у питању неуобичајена комуникација оптуженог Безега са човеком кога, како је навео, знао из виђења, с обзиром да разговор тече на начин који је карактеристичан за саговорнике који су иначе у редовној комуникацији, где се оптужени Ђурашевић Јосип обраћа

оптуженом Безегу: „...онај знаш што сам ти причао...“ Безег на то одговара са три пута „да“...“а да, да, да...“ (како зна шта му је причао и на шта Ђурашевић мисли када то каже). Тек након постављеног питања председника већа у том правцу, оптужени Безег Дејан је навео да је пре тога била прича о замени „Југа“, али је иначе поменути вид комуникације, у сленгу и слично, некарактеристичан када је у питању саговорник који се познаје тако површно као што Безег тврди да је познавао Ђурашевића. С тим у вези, део одбране оптуженог Ђурашевића да је упознао Безега позивањем на оглас у вези плаца, а касније потпуно супротно ономе што је првобитно изнео у својој одбрани, да се од раније познају, да су вршили мењажу кола, правдајући се да се збунио јер је први пут пред „Специјалним“, за суд је неприхватљив, имајући у виду све претходне доказе, али и у односу на оптуженог Безега (у вези констатација да је вођена неуобичајена комуникација, нелогичности и др.).

Суд је ценио и одбрану **оптуженог Шипош Атиле**, па исту није прихватио, налазећи да је иста неуверљива и нелогична, те у супротности са изведеним доказима. По оцени суда, **нелогично** је да неко ко, по сопственом признању, велики део времена иначе проводи на реци Тиси, не прокоментарише нити било коју реч о једном тако трагичном догађају на месту на ком борави, као што је предметни. Такође, његова одбрана је у супротности са исказом сведока [REDACTED], који до детаља описује њихове активности у вези тог догађаја, спомињући га као „Белу“, као и начин сазнања, потпуно на другачији начин, што чини изузетно доследно током поступка. Навод оптуженог Шипош Атиле да никада није имао надимак „Бела“, није од утицаја, с обзиром да је сведок [REDACTED], именованог оптуженог са стопроцентном сигурношћу идентификовао не само приликом препознавања у полицији, већ и на главном претресу, а које познанство не спори ни сам оптужени Шипош, нити је у конкретном случају уопште искључена могућност да је на тај начин оптужени Безег Дејан, од кога је сведок [REDACTED] и чуо за тај надимак, из одређених разлога оптуженог Шипоша на тај начин представљао, прикривајући његов прави идентитет. Очигледно је да је оптужени Шипош Атила, осим стражарења, имао и додатни „задатак“ – да сведоку [REDACTED] донесе телефон и практично представљао директну спону између сведока [REDACTED] са оптуженим Безег Дејаном, а који је, осим тога, сваки пут, приликом исплате сведока [REDACTED], по обављеном „послу“, долазио аутом заједно са Безегом, што указује на блиски контакт и претпостављену бољу упућеност у оно што се предузима. На исти закључак суда је без утицаја то што је оптужени Атила Шипош, након изношења одбране оптуженог Безег Дејана, потврдио да никакве паре није добио од Безега, већ само за трошкове горива, јер је исто први пут изнео на главном претресу, тежећи тиме да уподоби своју одбрану одбрани Безега, са којим се познаје још из детињства. Оптужени Шипош је потврдио, истом приликом и свој ранији навод, да је Безег Дејан користио возила „Ауди А6“, „Голф 5“ и „Мицубиши пајеро“, с тим што није могао да тврди да су били његово (Безегово) власништво, тврдећи да га је он лично виђао како вози те ауте, даље изјављујући: „Ако гледамо тако, он (мислећи на Безег Дејана) је користио 100, 200 аута, пошто се бави с тим...“ (што иде у прилог претходном, да је по том основу сасвим логично могао да користи и цип о којем говори оштећени [REDACTED]), додајући, да се тога сетио, јер зна да је Безег користио и продавао ауте на пијаци, даље описујући: „Значи, он фактички за месец дана вози један ауто, па вози други...“ Остао је при тврдњи да са Безегом није причао о догађају на Тиси, те да му је Безег можда рекао, али њега то није нити погодило нити занимало.

Надаље, суд је уверења да је сведок [REDACTED] (који је у међувремену као што је наведено преминуо), приликом извођења радње суочења са оптуженим Шипош Атилом био уверљивији, доследнији током поступка и убедљивији, чије сведочење, је супротно наводима одбране оптуженог Шипоша, поткрепљено другим доказима, нарочито, јер осим мотива да исказује истину, не види се ниједан други логичан разлог, због чега би теретио оптуженог Шипоша, али и оптуженог Безега, од првог, до последњег изјашњења у овом поступку. Стога је суд прихватио исказ сведока [REDACTED], као логичан, доследан током поступка, сагласан другим изведеним доказима и као такав уверљив, што су уједно разлози неприхватања одбрана наведених оптужених. На основу исказа сведока [REDACTED], утврђује се реализација предметног „посла“ на нивоу оптужених Безега, кога је ословљавао као „Дејан“, за кога је касније у полицији сазнао пуно име и презиме (Безег Дејан) и Шипоша, кога је несумњиво препознао као „Белу“, о којима је говорио, у смислу примопредаје телефона „специјала“ између њега и Шипоша, шифрованом договарању и јављању, затим, да се после догађаја од 14.10.2009. године, када се преврнуо чамац на Тиси, нису више тиме бавили, што доказује да нису биле у питању „само цигаре“, како су неистинито покушали да представе оптужени Безег и Шипош. Уосталом, сведок је изнео да му је Безег Дејан, када му је саопштио да су се подавили људи и на његову зачуђеност, јер је мислио да су радили само цигаре, одговорио да су „пуцали на већу лову“, тада му саопштавајући да све прекидају, те да му је једном раније, исти предложио да пребаце само једну групу људи и друго. Објаснио је да му је Дејан увек говорио и где да чува стражу, тј. на месту код насипа, иза кога је Тиса нижа, како га Мађари (тј. њихова полиција) не би уочили. Стога је суд прихватио исказ сведока [REDACTED], као логичан, доследан током поступка, сагласан другим изведеним доказима и као такав уверљив.

Ценећи одбрану **оптуженог Арифџи Сабехудина**, суд исту није прихватио налазећи да је у супротности са изведеним доказима. Наиме, на главном претресу је навео да не зна зашто је код истражног судије рекао да у критично време уопште није таксирао, једноставно тада се није могао сетити свих детаља, што је по оцени суда очигледно да је код истражног судије, неистинито приказујући наведено, покушао да прикрије овај навод да је таксирао у наведеном периоду, на истој релацији, како би евентуално избегао одговорност. С тим у вези, суд није прихватио ни навод оптуженог да у критично време није био много ангажован као таксиста, јер му је у том периоду (септембар – октобар – новембар) жена била трудна, па је „морао да извршава своје обавезе према супрузи“, што није логично објашњење, јер константно истиче да је његово таксирање у породици једини извор прихода и да је из тих разлога његово притварање довело породицу у јако лошу материјалну ситуацију.

Одбране **оптужених Дестани Ридвана и Исени Абедина**, суд је прихватио у делу где су потврдили да су наведеном приликом превозили лица на наведеној релацији, при чему је нарочито одбрана оптуженог Исени Абедина потврђена бројним материјалним доказима, те одбрану **оптуженог Исени Ардина**, нарочито у првој одбрани, коју је дао у предистражном поступку.

У погледу **одбране оптуженог Дестани Ридвана**, суд је нашао да он не спори да управо његово возило марке „Форд Сијера“, има регистарске ознаке ВР 956-05. Када је приликом саслушања у својству осумњиченог у преткривичном поступку, у присуству браниоца, дана 10.05.2010. године, изјашњавајући се на околност догађаја од 11.10.2009. године, истакао да се нарочито сећа да је Ајдини Сабедин возио жену

са две ћерке, док је он ишао испред њега „празан“ и „гледао пут“ са задатком да прати да ли има полиције, суд није прихватио у делу у којем је навео да у возилу није никог превозио, имајући у виду да је сада пок. Ајдини тврдио да је Дестани тада возио „три мушкарца“, с тим да је Дестани касније објашњавао да је, након што су ови из Ајдинијевог прешли у његово возило, један део пута, превозио и извесног „Кему“, а спомиње и жену коју је претходно видео у возилу Арифи Сабехудина, која је прешла у Ајдинијев ауто, што све потврђује да су њих тројица (Дестани Ридван, Арифи Сабехудин и сада покојни Ајдини Сабедин) поменуто реализовали у наведеној организацији. По оцени суда, неуверљива и недоследна одбрана оптуженог Дестани Ридвана је била и у погледу тога када је на главном претресу навео да је током пута за Нови Сад ишао испред возила Ајдини Сабедина и није му познато колико је Ајдини имао путника у возилу, те да није тачно да му је Ајдини претходно рекао да ће бити 6 људи за превоз, већ му је рекао да ће он требати да превезе 4 лица, имајући у виду да је оптужени приликом првог саслушања код истражног судије навео да је било укупно 6 људи, те имајући у виду чињеницу да је оптужени уредно потписао записник, на који није имао примедби, све указује да је овим одступањем исказао неуверљивост пред судом, у том делу одбране, покушавајући да умањи своју одговорност.

Из дела одбране оптуженог Дестани Ридвана, још у полицији, када је навео да су лица требали да одвезу до пумпе у Суботици, где их је неко преузео, чега се није сећао тачно, а за коју туру му је плаћено 300 евра, по оцени суда, очигледно је да је код њега постојао субјективни елеменат, тј. да му је било познато да сада пок. Ајдини и он, предузимају радњу превоза лица која илегално путују, без важећих исправа Републике Србије, што су потврдили и представници њихових породица, који су се изјашњавали као сведоци и то на уобичајеној траси за илегалне мигранте, из правца „југа“ ка „северу“ земље, јер да је све било легално и да му није било познато претходно, не би било логичног разлога да прати да не наиђе полиција. За суд је неприхватљиво његово касније објашњење (у наставку одбране на главном претресу) да је то чинио јер му је Ајдини тако рекао због наводне неисправности возила, тим пре, јер је, по истој оцени суда, нелогично да они као професионалци који се баве такси превозом, крећу на пут од неколико стотина километара (преко 500 у оба правца), са неисправним возилом, тим пре јер је и Дестани потврдио да и поред проласка поред полиције, о томе противно њиховом наводном договору, ниједном није обавестио Ајдинија, наводећи за то крајње нелогично објашњење. Да су се њих двојица, са „путницима“, возилима кретали у колони – пратећи један другог, изнетом трасом, потврђено је и поменути оптичким записом надзорних камера на наплатним пунктовима. На главном претресу констатовано је да се на снимку види возило марке „Форд“, регистарске таблице ВР 956-05, па након што је исто предочено оптуженом Дестани Ридвану, именовани је изјавио „Мени није то познато“. На питање председника већа да ли је на снимцима из фолдера „Дестани Ридван“ препознао своје возило, оптужени Дестани Ридван је навео да није сигуран да је у питању његово возило, јер се, како је рекао, „не виде те регистарске таблице, а нити се он види у тим колима“, због чега суд такве наводе одбране оптуженог није прихватио, као ни да је 11.10.2009. године дању, а не ноћу, возио једног путника из Бујановца за Нови Сад и да се послеподне вратио натраг, да је тог јутра на пут кренуо око 9.00-9.30 часова, а да је у Новом Саду био око 12.00 часова, те да му није познато шта се даље догодило. Имајући у виду наведено, садржај прегледаних снимака са наплатних рампи, као и чињеницу да оптужени Дестани Ридван не спори да управо његово возило марке „Форд Сијера“, има регистарске ознаке ВР 956-05, суд није прихватио његову одбрану у делу у ком негира да је наведеног датума у

време које је означено, возио путнике на поменутој релацији, као што није прихватио ни део одбране у којој је оптужени навео „да је он таксиста и да не памти те детаље“, изјашњавајући се на део снимка на којем се види да његово возило и возило марке „Опел Аскона“ ВР 962-18 (возило опт. Ајдини Сабедина), долазе на наплатну рампу један за другим, односно у размаку од највише минут-два, с обзиром да одбрана оптуженог у том делу животно није уверљива и више него очигледно је уперена на просту негацију околности које се наводе у оптужници. Са становишта суда, како је изнето, наведени снимци указују да оптужени Дестани Ридван и некада оптужени, а сада покојни Ајдини Сабедин 11.10. односно 12.10.2009. године јесу пратили један другог, а у вези извештаја (основног и допунског) о телефонском кретању по базним станицама.

Везано за наводе одбране оптуженог Дестани Ридвана са главног претреса да се на видео снимку са наплатних рампи може видети само један путник у возилу, на питање председника већа зашто истражном судији, 16.05.2011. године, није говорио о превозу једног путника према Новом Саду, са којим Ајдини Сабедин нема везе, односно због чега оптужени то први пут истиче тек на главном претресу, оптужени Дестани је, по оцени суда, неуверљиво, изјавио да код истражног судије није био сигуран за шта је осумњичен, био је збуњен, а првобитно су му рекли да се ради о неким женама и деци. Осим тога, како је изнео, у полицији је видео оптички снимак за 11.10.2009. године и тада се сетио да је тог датума био сам у Новом Саду, а то није рекао пре претреса, јер се, како је навео, није сетио да каже, односно тога се сетио кад га је његов бранилац подсетио да је то било дању, а не ноћу, и то два – два и по месеца пре саслушања на претресу. Такође, оптужени Дестани Ридван је мењао своју одбрану, наводећи прво да преводилац приликом његовог саслушања у полицији није добро радио свој посао у смислу да није добро преводио, затим је изјавио да он вероватно није разумео преводиоца добро јер је био уплашен, те на крају на главном претресу поново истакао да није разумео ни језик довољно и да вероватно није превеђено како треба.

На основу прегледавања садржаја поменутог снимка и то фолдера „Дестани Ридван“, утврђено је да дана 11.10.2009. године на наплатну рампу у **Дољевцу** најпре долази возило марке „Форд“, рег. ознака ВР 956-05 у 22.07 часова, за које из списка предмета, према изведеним доказима, произлази да је возило оптуженог Дестани Ридвана (при чему и сам Дестани у својој одбрани наводи да је тада возио ауто марке „Форд сиера“, задњи рег. број је био „...05“, остале бројеве није запамтио), а затим и возило марке „Опел аскона“, рег. ознака ВР 962-18 у 22.08 часова, за које из списка предмета, према изведеним доказима, произлази да је возило пок. Ајдини Сабедина, те да је након тога, на наплатној рампи у **Нишу** исти редослед поменутих возила као и наплатној рампи у Дољевцу. Надаље, у вези са тим да дана 12.10.2009. године на наплатну рампу у **Сиригу** у 03.09 часова долази возило марке „Опел аскона“, ВР 962-18 где се у предњем делу возила виде два лица, те једно лице позади, по оцени суда, очигледно је да су у питању рани јутарњи сати, тако да није искључено да неко од путника на задњем седишту спава због чега није уочљив из позиције камера инсталираних на наплатној рампи. Из наведених снимака, а пре свега са наплатних рампи у Дољевцу, Нишу и Старој Пазови, као што је и раније истакнуто, видљиво је да се у одређеним деоницама пута оптужени Дестани Ридван и некада оптужени, а сада пок. Ајдини Сабедин, прате возилима којима управљају. Из наведених снимака наплатних рампи, сагласно извештајима о телефонском кретању по базним станицама (вештачење основно и допунско), утврђено је да су дана 11-12.10.2009. године оптужени Дестани Ридван и некада оптужени, а сада пок. Ајдини Сабедин, својим путничким моторним возилима, са

извесним лицима путовали на релацији „југ-север“ Србије, те Ајдини Сабедин то учинио и наредног дана тј. 13.10.2009. године, с обзиром на снимке из Ниша, Бубањ потока и Сирига од наведеног датума. Да је сада покојни Ајдини Сабедин, по претходном договору са оптуженим Арифијем, превозио [REDACTED] са двоје деце, утврђено је и из разговора од 07.10.2009. године, у 05,57 часова између Адемај [REDACTED] и НН лица, а преводом поменутог телефонског разговора са албанског на српски језик на главном претресу је утврђено да конкретном приликом „С“ пита за [REDACTED] и двоје деце.

Наводи оптуженог Дестани Ридвана да је новац добио од Ајдинија, а Ајдини од путника, указују да се радило о организованом превозу „путника“ (као у изреци пресуде), јер новац за превоз оптужени Дестани није добијао директно од путника, већ од Ајдинија, са којим се договорио, а претходно пре него је преузео лица, описао је његов сусрет са оптуженим Арифи Сабехудином, који је био у возилу „Голф“, што је оптужени Арифи негирао током поступка, иако не постоји ниједан логичан разлог због чега би то Дестани истицао, осим да одговара истини. Такође, изјашњавајући се о оптуженом Арифи Сабехудину, оптужени Дестани Ридван је на главном претресу навео да му је Ајдини Сабедин рекао „вози иза оног „Голфа“ и тада је оптужени Дестани чуо за Арифијев надимак „Саби“, док је у ранијем току поступка оптужени Дестани наводио најпре да никада није чуо за надимак „Саби“, а затим да је конкретном приликом чуо од Ајдинија да је лице у ауту „Саби“, те најзад, да је тек у затвору сазнао његово пуно име и презиме – Арифи Сабехудин, што је по оцени суда, још једна у низу од недоследности приликом давања одбране. Из дела одбране оптуженог Дестани Ридвана, када је навео да се испоставило да су Ајдини Сабедин и Арифи Сабехудин, Дестанија чекали у месту Брезница, па пошто је каснио, сами су кренули у правцу Трновца, доказује се да је **оптужени Арифи Сабехудин предузео радње** као у изреци пресуде, које исти упорно негира. По оцени суда, не види се било који други разлог да би то Дестани, са којим је Арифи био у коректним односима, износио истражном судији, а да исто не одговара истини. У вези са тим, суд је извео и радњу суочења, те је уверења да је оптужени Дестани био уверљивији, доследнији својим претходним изјавама и убедљивији, те је његова одбрана у овом делу оцењена као истинита, што се у даљој фази потврдило и другим изведеним доказима.

Нелогичност више у правцу неприхватања дела одбране оптуженог Дестани Ридвана је и навод да није истина оно што је покојни Ајдини рекао да је критичног дана возио неке жене и децу, а да полицајци нису спомињали имена лица која би евентуално он – оптужени Дестани требао да укључи у своју одбрану, па се поставља питање како је онда и зашто спомињао Ајдини Сабедина.

По оцени суда, на основу извештаја Управе криминалистичке полиције, Службе за специјалне истражне методе, 03/4-4 стр.пов.бр. 254/13 од 25. априла 2013. године, утврђује се комуникација (вишеструка комуникација, чак 28 пута) између **Арифи Сабехудина** и **Дестани Ридвана**, нарочито у периоду од 11.10. у 19:45:54 са базне станице Бујановац, до 12.10.2009. у 04:10:37, са базне станице Палић, на којима се према истом прилогу налази Дестани, а што је иста траса којом су превожени илегални мигранти, тим пре јер се успут исказују и базне станице: Бујановац, у наведено време, Ражањ око поноћи, Калуђерица у 01:42:57, Батајница у 02:07:01, Бешка око 02:30, Нови Сад у 02:58:33 и Палић у наведено време, што је сагласно другим изведеним доказима чинио оптужени Дестани, а што је разлог више за неприхватање његове одбране, као ни одбране опт. Арифија.

У односу на одбрану **оптуженог Исени Ардина**, суд није прихватио каснију измену одбране **оптуженог Исени Ардина** са главног претреса, налазећи да је потпуно неуверљив описани стицај околности, у вези са кваром камиона [REDACTED] у Суботици претходног дана, наилазак путника у ресторан у раним јутарњим сатима којима је „побегао“ аутобус, а који су тражили информације управо од **оптуженог Исени Ардина**, да ли постоји други аутобус који иде за Суботицу (уместо тражења такве информације на аутобуској станици) или такси, а чија је цена превоза далеко виша у односу на аутобуски превоз, на коју изненада пристају. И поред „коректности полицајаца који су га испитивали, као и истражног судије“, како је изјавио **оптужени Ардин**, те и поред хапшења њега и његовог оца **Исени Абедина**, којим хапшењем оца му је наводно прећено, уколико би казивао другачије, **оптужени Исени Ардин**, тек на главном претресу износи тврдње о притисцима појединих полицијских инспектора, иако је свакако имао прилику да то учини и раније, због чега суд у том делу није прихватио његову одбрану са главног претреса, а из чега би даље произлазила неистинитост свега што је речено у полицији у вези наведеног „Мурата“ и других детаља. Надаље, суд није прихватио наводе **оптуженог са главног претреса** да му уопште није познато да је његов отац **Исени Абедин** средином октобра 2009. године возио било која лица према Суботици, Новом Саду, нити да је у том периоду имао неки саобраћајни удес, што је потпуно супротно у односу на његов претходни навод, без било каквог логичног или за суд прихватљивог објашњења, чиме је исказао неискреност пред судом, а у вези са чињеницом да је сведок [REDACTED] у свом исказу навео да му је управо **Исени Ардин** рекао да је његов отац – **Абедин** такође на путу, када му се догодио судар, те ако није знао да му је отац био на путу, нелогично је како је то онда могао да саопшти [REDACTED]. Одступајући од своје претходне одбране, а да за то **оптужени Исени Ардин** није пружио веродостојно објашњење, нити су његове наводне примедбе констатоване на записницима из раније фазе поступка, иако је имао браниоца, **оптужени** је исказао несигурност и неискреност пред судом. Такође, објашњење начина на који је конкретном приликом обезбеђен превоз за лица до Суботице – пуким случајем или стицајем околности (бегом аутобуса и слично), како је поменуто, суд није прихватио као уверљиво, с обзиром да је стекао утисак да су овакви наводи **оптуженог Ардина** директно уперени на умањење или апсолутно елиминисање било какве одговорности у вези са наведеним.

У погледу одбране **оптуженог Исени Абедина**, суд је имао у виду да је **оптужени Абедин** навео да је његов син, **оптужени Ардин** знао да он иде за Суботицу, док је супротно томе, његов син на главном претресу навео да он није имао сазнања да је његов отац **Исени Абедин** био на путу ка Суботици, чиме су исказали неуверљивост и неискреност, поред других претходно поменутих навода, нарочито у погледу начина како је дошло до ангажовања **оптуженог Абедина** и сведока [REDACTED], од стране **оптуженог Ардина**, а посредством НН „Мурата“, који је био у договору са **Ардином**. Када се уз то узме у обзир и оно што је говорио оштећени [REDACTED], пред овим судом, у вези њиховог поласка и даље организације превоза (ближе као у исказу овог лица), очигледно је да су **оптужени Исени, Ардин (син) и Абедин (отац)**, били значајне „карике у ланцу“ на путу двеју породица, према Суботици и њиховом даљем илегалном преласку границе Републике Србије, што им је свакако било познато. Наводи одбране **оптуженог Абедина** да су, када су пролазили кроз Београд, доживели саобраћајну незгоду, тако што је предњим левим крајем свог аутомобила ударио у друго возило којом приликом му је пукао предњи леви фар, потврђено је како исказом оштећеног [REDACTED], који се са породицом у тренутку те мање незгоде, налазио у његовом возилу, а што се даље потврђује другим доказима – исказима сведока, писаним доказима, оптичким записом и на

основу фотографије поменутог возила, у којој се уочава наведени оштећени фар и други детаљи. Ни сам оптужени Исени Абедин не спори да је у наведено време, поменутом приликом, управљао својим возилом марке „Форд Сијера“ ВР 966-78.

Одбрана **оптужене Коледин Јованке** је прихваћена делимично, односно у оним деловима где је током поступка доследно и уверљиво говорила о предметним радњама оптужених Ђурашевића и Маравића, али и својим, што је поткрепљено бројним другим доказима, пре свега исказима сведока, [REDACTED] и [REDACTED], као и писаним доказима (аудио записима телефонских комуникација, оптичким снимцима надзорних камера наплатних рампи, фодокументацијом и др.). Наиме, оптужена Коледин Јованка својом одбраном очигледно терети оптужене Ђурашевића и Маравића, у вези предметног догађаја, за које наводе, према оцени суда, не постоји ниједан други логичан разлог или објашњење зашто би то чинила, осим истине. Исто је, поред других доказа, разлог неприхватања одбране оптужених Ђурашевића и Маравића. Поменуто се нарочито односи на део одбране ове оптужене, где спомиње „[REDACTED]“ и [REDACTED], која се добрим делом потврђује садржином тајно прислушкиваних телефонских комуникација, које обавља оптужени Ђурашевић, затим где је описала начин на који је Ђурашевић поступао са доведеним лицима, између осталог, да им је стављао „крпице“ различитих боја на рукаве, како би их разликовао по томе ко их је од поменуте двојице са надимцима, упутио, а што потврђује да је постојала организација криминалне групе, да делује у дужем временском периоду, споразумно, а у циљу стицања финансијске користи, онако како је утврђено у изреци пресуде.

Такође, везано за лица која је оптужена Коледин навела - [REDACTED], које је у разговорима преко телефона Ђурашевић спомињао, те им се обраћао са „Где си, друже“, што представља доказ да је оптужени Ђурашевић познавао [REDACTED]. Суд је извршио увид у пресуду Врховног суда Косова (АП КЗ 61/2012 од 2.10.2012. године), иако формалноправно није доказ у овом поступку, јер се неспорно ради о истом догађају, а којом пресудом је [REDACTED], осуђен на казну затвора у трајању од 17 година и 200.000 евра новчане накнаде, а [REDACTED], на казну затвора у трајању од 19 година и 250.000 евра новчане накнаде, због кривичног дела организовани криминал у вези са кривичним делом кријумчарење миграната у саизвишлштву, као и [REDACTED]. Истом пресудом преиначена је у погледу правне квалификације и одлуке о казни пресуда Окружног суда у Приштини, од 17.06.2011. године.

Надаље, ценећи одбрану оптужене Коледин Јованке када је навела да су поједини од лица који су били код ње на смештају протестовали зато што су им дата разноразна обећања која нису испуњена – на пример, да не треба да плаћају смештај, да не треба да плаћају храну, да је то све плаћено, јер су им ти „шефови на Косову“, како су их они звали, говорили да је кућа где долазе њихова, односно њихов смештај, па су људи долазили без пара, суд је нашао да је исто доказ претходне организације, те да је оптужени Ђурашевић са овим „шефовима са Косова“, од којих су неки побројани у изреци пресуде (до којих се могло доћи бар на нивоу изнетих података), а према изведеним доказима, организовао ову организовану криминалну групу, те да је осталим оптуженима као припадницима то било познато, прихвативши наведене циљеве као своје и намењене улоге. Тако су једни превозили

ова лица према устаљеној „траси“ од административне линије са Косовом, тј. од Кончуља, општина Бујановац, према Суботици, други су их преузимали у Суботици, трећи примали на привремени смештај (боравак), четврти превозили до границе или места где ће исту илегално прећи, пети осматрали терен да не наиђе полиција, шести преводили преко границе, седми преузимали на територији Мађарске и транспортовали даље према жељеним унапред договореним дестинацијама. За тако нешто је заиста била потребна изузетна организација, за коју су се „побринули“ оптужени Ђурашевић и други поменути организатори, док су остали поступали по њиховим непосредним или посредним налозима.

Имајући у виду све напред изнето, суд није прихватио део одбране оптужене Коледин да није знала ко са ким сарађује негирајући постојање криминалне групе, јер јој је сасвим логично морало бити познато да се све наведено дешава уз постојање такве организације, у оквиру које и она има значајну улогу (као припадник), без које не би ни било такве реализације. Ова лица су била на смештају код ње и других НН лица, о чему и она говори, сасвим јасно, док се не „припреми терен“ или „да зелено светло“, за даљи илегалан транспорт лица преко границе.

Суд није прихватио ни део одбране оптужене са главног претреса, за разлику од преосталог дела при којем је оптужена доследно остала, јер је говорећи о овим лицима у истрази, у вези исказа у полицији, нарочито после предочених фотографија лица (из овог предмета, која су према другим изведеним доказима, али и неспорно била у чамцу критичном приликом), изричито препознала једног мушкарца и жену са две девојчице, за које је изјавила да су претходно били код ње на смештају и то од укупно осморо лица колико их је код ње у две туре довезао Горан Маравић, што је касније на главном претресу неуверљиво покушала да релативизује изјављујући да „не негира, али да није сигурна да су то та лица“, чиме је, по оцени суда, покушала да умањи или елиминише своју одговорност за учињено дело.

Такође, део одбране оптужене где она наводно и даље не повезује те људе који су били код ње на смештају са трагичним догађајем, је по оцени суда нелогична, због тога што се тај догађај на реци Тиси и према њеној одбрани, није могао десити пре доласка људи код ње, како је већ описала, нити је за тако нешто чула пре тога, већ се могао десити само непосредно након њиховог одласка, што се према свим доказима и десило исте вечери, о чему је чула накнадно, тим пре, јер је иста децидно изјавила да након тог догађаја више није сарађивала са Ђурашевићем и Маравићем.

Међутим, по оцени суда, битан део њене одбране је у делу у којем је навела да од оптужених познаје Ђурашевић Јосипа као „Јоцу“, Каримовић Јосу и Маравић Горана, те да су Ђурашевић и Маравић довозили људе код ње на смештај, јер је очигледно да за оптужене Ђурашевића и Маравића, за разлику од оптуженог Каримовића (за кога је навела да никада није био у њеној кући, нити у њеном дворишту, зна га из локала, чак је и долазио у кафану коју је опт. Коледин држала), тврди да су довозили код ње људе на смештај, што иде у прилог **утврђеном чињеничном стању**, за сву тројицу оптужених и према другим изведеним доказима, којима се доказује да су оптужени Ђурашевић и Маравић предузели наведене радње из оптужнице, а да за оптуженог Каримовића, нема доказа у том правцу.

На послетку, из одбране оптужене Коледин Јованке се утврђује да лица која су била код ње на смештају су била углавном албанске националности, што је доказ за националну припадност, односно да се радило о лицима албанске националности,

што се утврђује и другим изведеним доказима. Суд је посебно ценио поједине наводе из одбране оптужене Коледин и то када је навела да би ретко кад људи истрчавали из возила и утрчавали код ње у кућу, обично би се кретали нормално, што је, по оцени суда, доказ за субјективни елемент оптуженог Маравић Горана и оптужене Коледин Јованке, јер због чега би лица некада, мада ретко, истрчавала из Маравићевог возила и утрчавала у њену кућу, ако су мислили да је све легално; затим када је навела да, када би сели испод терасе да једу, пошто би увек заједно јели, чула је из њихових разговора да спомињу Аустрију, Мађарску, Француску, што је и доказ за планирани одлазак у наведене земље западне Европе. Време одласка четири мушкарца и мушкарца и жене са двоје деце, из њене куће у октобру 2009. године, око 21 час, према оквирном сећању оптужене Коледин, се уклапа у време како је суд утврдио у изреци ове пресуде, тј. да се трагедија десила између 21.30 и 22.30 часова. Доказ више за субјективни елемент, тј. сазнање оптужене Коледин, да се ради о илегалном послу је и њено признање да је због везивања „крпица“, вађења батерија из телефона, била свесна да се ради о илегалним радњама. Такође, доказ за субјективни елемент на страни оптужене су њени наводи да се у почетку дешавало да Јосип Ђурашевић, мало пре него што ће Горан Маравић стићи, обиђе улицу, паркира ауто у некој другој улици, дође код оптужене унутра у двориште, а да за њим онда стигне Горан Маравић, јер је Ђурашевић исто очигледно чинио да би проверио да случајно нема полиције. Такође од значаја за наведени утврђени субјективни елемент на страни оптужене Коледин су и њени наводи из одбране да је знала за друге смештаје јер су јој поједини људи, након што су „однесени“ са смештаја оптужене, пошто су имали њен број телефона, звали оптужену и питали је да ли могу да се врате код ње, јер су се жалили да су били затворени по 24 сата у једној соби и то по њих десеторо, те је и према томе, морала знати да се ради о илегалним радњама.

Суд је извео као доказ фотографије које су приложене уз поднесак браниоца оптужене Јованке Коледин, адвоката Коцић Ивице (стр. 455/1461-455/1475, седми црвени регистратор) како би оценио веродостојност исказа оштећеног [REDACTED], али је оценио, да је исто без утицаја на другачије сагледавање чињеница, јер је утврдио да оптужена Коледин Јованка, није била једино лице које је примало ове мигранте на смештај, већ су делом били смештени и код других НН лица, како је наведено у изреци ове пресуде, те да су се пре наставка пута, а свакако пре него су кренули према Тиси, очигледно сакупили на једном месту. Посебно, животно посматрано, реална је могућност да се оштећени [REDACTED], најбоље не сећа неких детаља или да има искривљено сећање поводом истих, који очигледно не чине одлучне елементе овог кривичног дела (који су утврђени и на основу других изведених доказа), што је нормално после шока, страха за сопствени живот и животе најближих, спасавања двоје деце, али и трајног губитка супруге, а и сама оптужена је потврдила да је примила њих осморо на смештај, што значи да је суд прихватио тај део њене одбране, да код ње нису били сви. По оцени суда, врло је могуће и животно одрживо, а у вези исказа сведока [REDACTED], као и исказа сведока [REDACTED] (која се изјашњавала о ономе што је [REDACTED] саопштио), да су касније пристигли сви наведени и са других локација, јер се ради о већем броју лица, када су се окупили, јер су према плану организатора границу требала да пређу истовремено, на исти начин (чамцем). При томе, суд сматра, да за постојање овог дела, заиста није одлучна чињеница да се утврди за сваког поименичног миграната на којој је локацији тачно боравио (што је са ове временске дистанце и услед других околности, може се рећи прецизније неутврдиво), док је за оптужену Коледин, несумњиво утврђена чињеница, да је примила на смештај неке од њих, како је и сама

изјавила осморо. Исказ сведока оштећеног [REDACTED], у вези са свим претходним, потврђује чињеницу да све породице нису константно биле заједно, тј. на истој локацији, све до момента када настављају пут, напуштајући Суботицу.

У прилог тези одбране оптужене Коледин Јованке да је сведок [REDACTED] описао и другу кућу и локацију, а не оптужене Коледин, говори и исказ сведока [REDACTED]. Наведени опис места становања, као и њеног физичког изгледа у то време, има везе са исказом оштећеног [REDACTED], онако како је раније детаљније наведено, те се и на основу овога утврђује да оно што је он описао, на овај начин посматрано, очигледно више одговара тој локацији, него оптужене Коледин.

Након изношења одбране од стране оптужене Коледин Јованке, *опт. Ђурашевић Јосип је ставио примедбу* и рекао да је све што је оптужена изговорила „лаж“ и да он не може да верује шта она прича, те *опт. Горан Маравић* такође изјавио да ни он не може да верује шта је оптужена изјавила и да је то страшно – што је, између осталог, био разлог да је обављено **суочење** између ових лица, у оквиру којег је оптужена Коледин, према оцени суда, била уверљивија, доследна у својим претходним изјавама још из претходне фазе поступка и убедљивија, па су прихваћени њени наводи као **истинити**, који су током даљег поступка и поткрепљени другим изведеним доказима.

Ценећи одбрану **сада пок. Ајдини Сабедина**, суд је **прихватио** његову одбрасну из **преткривичног** поступка, где је на детаљан и убедљив начин, описао како је средином октобра месеца 2009. године (дакле у време критичног догађаја), прихватио да превезе путнике од Бујановца до Суботице, за **Арифџи Сабехудина**, за кога му је било познато да се бави организовањем таквог превоза људи са Косова на истој релацији, те је истом приликом, Ајдини позвао **Дестани Ридвана**, коме је објаснио какав посао је у питању и да исти организује Арифџи Сабехудин, што је Ридван прихватио, па су на тај начин превезли Ајдини, „*жену са две кћерке*“ (у вези са другим изведеним доказима, пре свега исказом представника оштећене породице, ради се о *трочланој породици Морина*) и „*наредног дана (прецизније 13.10.) породицу*“ (у вези са другим изведеним доказима, пре свега исказом представника оштећене породице, ради се о *петочланој породици Мирена*), а Дестани, према наводима Ајдинија, је превезао преостала „*три мушкарца*“, за шта су обојица плаћени. У односу на оптуженог Дестанија, на основу његове одбране, где је потврдио да је возио три мушкарца, који су прешли из Ајдинијевог возила у његово, с тим да је неко време возио и извесног „*Кему*“, суд је и на основу других изведених доказа, утврдио да је оптужени Дестани Ридван критичном приликом превезао *два*, а не три мушкарца (ближе као у изреци пресуде). У том смислу, за суд није споран, **укупан број лица** који је превезен у вези критичног догађаја од стране свих оптужених којима се ставља на терет да су превозили лица, дакле **18**, њихов пол и старосна структура (посматрана кроз однос одраслих и деце), те да су превезене породице које се наводе у изреци пресуде у наведено време. О томе се изјашњавао и оштећени [REDACTED], али и остали представници оштећених породица. Надаље, исказ [REDACTED] је потврђен, поред осталих и материјалним доказом – наведеним оптичким снимком, у вези којег је Ајдини за дан 11.10.2009. године, препознао своје возило, у којем се налазио са путницима, које се у касним ноћним часовима, кретало иза возила Дестанија, а које је такође препознао, на наведеним наплатним рампама и то да су ишла непосредно једно иза другог, што доказује да су све време ишли у колони. На основу ових доказа, а у вези са осталим, утврђује се да су **оптужени Арифџи и Дестани**, али и **сада пок. Ајдини**, предузели радње, ближе као у изреци ове пресуде, услед чега, поред осталог, није прихваћена одбрана поменуте двојице.

За разлику од овога, суд **није прихватио** одступање овог лица (Ајдинија), касније, на записнику пред истражним судијом, где је потпуно супротно изјавио претходном, иако за то није пружио било какво логично или друго објашњење, како за своје радње тако и за радње преостале двојице.

Поводом ових одлучних чињеница, нарочито у делу који се односи на то да је на начин као у изреци пресуде, **организована организована криминална група**, где је један од организатора био оптужени Ђурашевић, заједно са другим лицима, поред осталих [REDACTED] и [REDACTED], имајући у виду и претходно изнете бројне доказе, суд је посебно ценио то да **оштећени** [REDACTED] као главног организатора њиховог превоза, у том смислу, спомиње [REDACTED], преко кога је ишла његова породица, смештај у Суботици и друге детаље, те да се **представници оштећених породица** о истим лицима изјашњавају да су организовали одлазак у иностранство њихових најближих и то на **илегалан начин**. У том смислу, [REDACTED], као једног од организатора, спомињу [REDACTED] и други. [REDACTED], спомињу [REDACTED], [REDACTED], који је чуо и за „Јосипа Србина“, као и за [REDACTED], који је требао да их преузме у Мађарској (према претходним наводима ради се сведоку [REDACTED]) и други. [REDACTED] је, из разговора са [REDACTED], познат и [REDACTED], који је кријумчарио једну другу породицу, а да је у превозу од куће до чамца учествовао још један „Хрват католик“. [REDACTED], такође је навео да је од [REDACTED] чуо да је преко Србије требао да их преведе неки који се звао „Јоца“, а ван Србије лице „[REDACTED]“ (и овде се према претходним наводима, несумњиво ради о сведоку [REDACTED]).

Треба напоменути, да је, по уверењу суда, несумњиво у вези свих других наведених доказа, „Јосип Србин“, исто што и „Хрват католик“, тј. наведени „Јоца“, те да се радио о **оптуженом Јосипу Ђурашевићу** (који је по народности Хрват, поред српског има и хрватско држављанство) и који је организовао превоз ових миграната преко територије Србије, њихов привремени смештај у Суботици, као и прелаз преко границе према Мађарској, а у преосталом делу требао је да их преузме поменути [REDACTED], са којим се Ђурашевић познаје.

Суд није прихватио ни **одбране оптужених** (осим оптуженог Каримовића), који су негирали постојање **организоване криминалне групе** у чијем су саставу исти извршили предметно дело, јер исто доказују, као што је претходно детаљно описано, **искази пок. Ајдини Сабедина, оштећених** [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] и других **представника оштећених породица**, аудио записи у вези транскрипата телефонских комуникација, **одбрана оптужене Коледин Јованке** (у полицији и истрази), **искази сведока** [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] и други докази, које је суд прихватио из већ датих и образложених разлога.

На овај начин, током поступка, несумњиво је утврђено да је **оптужени Ђурашевић** са другим лицима, поред осталих, поменутим [REDACTED], почетком октобра 2009. године, као један од **организатора**, организовао ову организовану криминалну групу, те да су сви **остали оптужени**, који су оглашени кривим постали **припадници**, са намером да у дужем периоду делују споразумно, у циљу вршења предметног дела, у циљу стицања финансијске користи.

Одбране истих оптужених су у том смислу субјективне, не одговарају истини, у супротности са изведеним доказима или међусобно, те као такве и у делу

где су мењали одбране, по уверењу суда, срачунате на избегавање или умањење њихове кривице, док су **искази сведока**, у истом делу, због истих изнетих разлога, управљени да погодују појединим оптуженима у поступку које познају, што се нарочито односи на исказе сведока [REDACTED] и [REDACTED], које су иначе привилеговани сведоци (у односу на првооптуженог – прва као супруга, друга као кћерка), [REDACTED] (тетку првооптуженог), [REDACTED] (са којом је прооптужени био у „емотивном односу“) и [REDACTED], такође привилегованог сведока (као супруга другооптуженог), као и на исказе сведока [REDACTED] и [REDACTED], који су сведочили у вези оптужених Исени Абедина и Ардина.

Наиме, ценећи исказ **сведока** [REDACTED], по оцени суда, **неживотно** је, па самим тим и **неприхватљиво**, те усмерено ка пружању безрезервне помоћи свом супругу, овде оптуженом Ђурашевић Јосипу, да се сведок непуне три године касније, сећа и „минутаже“ у вези неког конкретног датума, али и таквих детаља које је изнела, све и поред наводног значаја тог датума. Чак иако се нека радња годинама понавља, како је описано, управо то може бити „замка“, те да се, као што обично животно бива, неки детаљи помешају и искриве у сећању. Поред изнетог, суд није прихватио ни објашњење које је **сведок** [REDACTED] на главном претресу дала у погледу разлога због којих током својих посета није о томе причала са својим супругом, како је саопштила: „Па не смем да причам о томе, јер то се све прислушкује, па да не буде да сам ја утицала на њега“, с обзиром да налази да је исто животно неуверљиво (нарочито имајући у виду да је приликом касније неке посете, [REDACTED] управо о томе са својим супругом причала, без бојазни да ће јој неко забранити посете супругу у притвору). Наведено, тим пре, јер на питање председника већа, зашто на главном претресу говори о теткинм рођендану, када је, као и раније, опет то није нико питао, сведок [REDACTED] је одговорила да мисли да је сада време.

За суд је апсолутно нелогично да се **сведок** [REDACTED] сећа свих детаља и појединости поводом свог рођендана поменутог датума (14.10.2009. године), у тој мери прецизно (у колико сати је оптужени са породицом дошао, шта је било спремљено за вечеру, а шта за десерт, како је ко био обучен, шта је добила за поклон и друго), и то по протеклу тада скоро 3 године од догађаја о коме сведочи, тим пре ако се као истинито узме у обзир казивање сведока да је тек на главном претресу, након постављеног питања од стране заменика тужиоца, схватила да се догађај за који се оптужени Јосип Ђурашевић терети одиграо баш на њен рођендан те 2009. године, те да је разлог њеног испитивања у својству сведока у овом кривичном поступку управо наведена околност. Надаље, ценећи исказ сведока [REDACTED], по оцени суда, у најмању руку је чудно да сведок, без било каквог присећања, одлично памти неке друге ствари, а не сећа се датума кад јој је умро отац, у тој мери да на даље питање председника већа у каквом је стању њен отац био 14.10.2009. године, сведок [REDACTED] одговара: „Не може бити, мој отац је онда већ умро, јој не, пардон, три године. Четврта је ово година како је мој отац умро“, тј. мења годину када јој је умро отац, те уместо првобитне 2009. године, сада изјављује да се то десило 2008. године.

Ценећи исказ **сведока** [REDACTED], суд је имао у виду да се сведок детаљно изјашњава о рођендану другог сведока, [REDACTED], наводећи да јој је она као бака, тенденциозно објашњавајући да на њен рођендан породица Ђурашевић иде сваке године у исто време, да су у питању поподневни сати када су били и те године, уз навођење тачног времена, као и шта су тамо радили, чиме су

били послужени и друге детаље, иако ништа од тога није питана, не дајући за суд прихватљиво објашњење зашто се о томе као сведок на тај начин и врло опширно изјашњава, ако ни са ким претходно „о истом није разговарала“, како је изјавила и то на једноставно питање председника већа „да ли је поменути датум на нешто асоцира“. Исто, нарочито имајући у виду и њен навод, поред поменутог, да пре доласка у суд „није знала шта је у судници чека“, те да је сматрала да је разлог њеног позивања, изјашњење на околност имовинских прилика Ђурашевића, односно да „није размишљала о тетким рођенданима пре него што је ушла у судницу“. Тиме је овај сведок, очигледно, ишао за тим да свој исказ уподоби исказима раније испитаних сведока [REDACTED] (мајке) и [REDACTED] (очеве тетке), а све у циљу олакшавања положаја њеног оца, овде оптуженог Ђурашевића.

Ценећи исказ **сведока** [REDACTED], суд је нашао да се сећа детаљно догађаја од 14.10.2009. године, када је отишла са супругом на Палић, када су се вратили кући, али да при томе за такође битан датум који се односи на њен рођендан (који је био свега неколико дана после, 25.10.) није дала никакве податке, чак ни оквирно, куда се кретала временски или просторно, што је, по оцени суда, неуверљиво и усмерено ка пружању безрезервне помоћи свом супругу, оптуженом Маравићу.

Суд је ценио и исказ **сведока** [REDACTED], па није прихватио измену његовог исказа са главног претреса када је навео да му је оптужени Исени Ардин само рекао да треба да превезе до Суботице неке госте којима је аутобус „побегао“, а након што му је предочен део исказа код истражног судије, где је изјавио: „...Заправо ми је рекао... (мислећи на Исени Ардина) „...да му се чини да неки његов друг има другове који треба да путују у Суботицу, сведок је навео да постоји могућност да превод његових речи код истражног судије није био адекватан у вези разговора са оптуженим Исени Ардином око пута у Суботицу. По оцени суда, тешко је замислила разлика у превођењу тих размера којом се у потпуности мења смисао реченице, поводом овог одступања у исказу, што исказ овог сведока чини неуверљивим у том делу. Такође, суд није прихватио ни наводе сведока да са оптуженим Исени Абедином на дан, када су обојица имали саобраћајни удес, о том путу нису ништа причали када су се срели, иако су попили кафу, објашњавајући да се није дружио са Абедином, који може да му буде отац и да из тог разлога са њим о томе није причао. По оцени суда, не ради се о нечем редовном, те у том смислу, имајући у виду све претходне наводе, суд је оценио исказ овог сведока, неуверљивим.

Суд је ценио исказ **сведока** [REDACTED], па исти није прихватио, налазећи да је дат у циљу пружања помоћи своме другу, овде оптуженом Исени Ардину. Тако није прихватио наводе овог сведока да са оптуженим Исени Ардином, након његовог изласка из притвора, није разговарао у вези предметног догађаја, оценивши их као неискрене и неживотне, с обзиром да је и приликом првог доласка у Београд, ради испитивања у својству сведока на главном претресу, као и приликом другог доласка 20.06.2013. године, сведок [REDACTED], како је сам навео, дошао аутом заједно са оптуженима Исени Ардином и Абедином, да је иначе другар са Исени Ардином, те да за време вожње од три-три и по сата у једном правцу, колико сведок каже да је трајала, за око 14 сати заједничкиведеног времена у колима (за оба пута), нису проговорили ни једну једину реч о томе зашто сведок путује за Београд и да наводно сведока „то није интересовало“. Исто тако, сведок [REDACTED] је у наставку навео да му је опт. Исени Ардин „само рекао да исприча нешто ако зна у вези тог конкретног догађаја тога дана, када је он (Исени Ардин) разговарао телефоном“, али је нејасно на који начин је сведок уопште имао

сазнања који догађај је у питању, о чему треба да говори у судници, као што је немушто напослетку изјавио да не зна о ком се догађају говори и да он само одговара на питања која му се постављају и да му је Ардин само рекао, „када будеш ушао у судницу, онда ћеш сазнати о чему се ради“. Сведок се сећа догађаја из 2009. године (непуне 4 године пре испитивања), када су дошли човек и жена са децом и питали за превоз до Суботице, који лично њему ништа не значи и ни по чему није карактеристичан, тим пре што је и сам сведок рекао да су у ресторан у којем је радио, стално навраћали људи, распитујући се за превоз у разним правцима, због близине аутобуске станице која се ту налазила. Навод сведока [REDACTED] да је конкретан догађај запамтио јер је то „био један од тих тренутака када је то путовање било мало дуже“ - до Суботице, за суд није довољно животно уверљиво, осим као доказ околности да су у наведени ресторан заиста често свраћали људи питајући за превоз до разних дестинација, како он каже, „до Враћа, Ниша“ итд. Селективно памћење, а у прилог оптуженом Исени Ардину, видљиво је и из изјаве сведока да се не сећа ни како је изгледао човек, жена, да ли је дете било дечак или девојчица, али се сећа да су се тачно распитивали за пут у Суботицу. Осим тога, сведок је и сам навео да се не сећа тачно колико је том приликом у ресторану било гостију, односно да их није било много, али да тај закључак изводи по томе што иначе сваког јутра имају два - три стола заузета за госте који долазе редовно ујутру да попију кафу, док је оптужени Ардин Исени рекао да том приликом није било других гостију, што у вези са претходним чини његов исказ неуверљивим за суд.

Правна оцена

Правном оценом утврђеног чињеничног стања, као и субјективног односа учинилаца према извршеним делима, подводећи исто стање под правну норму, суд је закључио да се према **правној квалifikацији** у недозвољеним радњама оптужених, стичу сва, како објективна тако и субјективна обележја бића кривичног дела **недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи** из члана 350 став 4 у вези ставова 3 и 2 Кривичног законика („Сл. гласник РС“ бр. 85/2005, 88/2005, 107/2005, 72/2009).

Суд у конкретном случају сматра да су у потпуности испуњени законски услови за постајање **квалификованог облика** кривичног дела недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи из члана 350 став 4 Кривичног законика, јер је изведеним доказима утврђено да су оптужени у саставу **организоване криминалне групе**, онако како је то претходно описано, предузели радње, како би **омогућили недозвољен прелаз границе Републике Србије**, из става 2 исте законске одредбе, за 18 (осамнаест) лица албанске националности, што, по оцени суда, одговара појму **већег броја лица**, који се захтева за постојање законске квалifikације прописане ставом 3 истог члана Кривичног законика.

По налажењу суда, оптужени Дестани Ридван је, у смислу изнетог **„већег броја лица“**, био свестан да иде у колони са сада покојним Ајдини Сабедином, што значи да је знао да само они превозе укупан број лица, која нису могла стати у једно возило, оптужени Исени Ардин, ангажује због истог разлога оца, оптуженог Исени Абедина и још једно лице, оптужени Ариф Сабехудин у два наврата ангажује Ајдинија, да би превезао више лица, што су свакако знали и оптужени Маравић Горан, који их пребацује у више наврата до смештаја у Суботици, оптужена Коледин која прима на смештај „најмање осморо“, оптужени Безег Дејан који их све одводи

до чамца, оптужени Шипош Атила који чува стражу, оптужени Ђурашевић Јосип, који све то организује.

Поменута организована криминална група, коју сачињавају наведени организатори и припадници, одговара законској дефиницији из члана 112 став 35 Кривичног законика, у вези члана 2 став 1 тачка 33 и 34 Законика о кривичном поступку, јер се ради о групи са више од три лица, која је постојала одређено време, делујући споразумно, у циљу вршења кривичног дела за које је прописана казна затвора од четири године или тежа казна, ради непосредног или посредног стицања финансијске користи.

С друге стране, по мишљењу суда, за постојање овог кривичног дела, као **довршеног**, није од утицаја да ли су илегални мигранти стигли на крајњу планирану дестинацију, односно жељено одредиште (било да се ради о Аустрији, Швајцарској, или некој другој земљи западне Европе), као и да ли су уопште прешли државну границу Републике Србије на недозвољен начин, конкретно према Републици Мађарској. Битно је да је суд утврдио постојање таквог договора између оптужених и да су имали намеру у том правцу, чиме су остварили елементе овог кривичног дела.

Услед тога, правно је ирелевантно да ли је до потапања чамца, што је неспорна чињеница, дошло у територијалним водама Србије или Мађарске, иако је суд, тим поводом, изреком пресуде прецизирао диспозитив оптужнице, наводећи да се предметно дело десило „највероватније на подручју Мађарске“, што је једино логично, јер је [REDACTED], са двоје деце, сином који је у то време имао мање од две године и кћерком са три године и седам месеци, успео да исплива, иако се радило о октобру месецу, ноћу и неспорно затражи помоћ на мађарској, а не на српској страни. Да се чамац потопио на „српској“ половини и према просечном животном искуству, са двоје деце „на леђима“, исто би било незамисливо, ма како добар пливач био. Такође, у природи човека је да се у таквој ситуацији, када је животно угрожен, спасава на најлакши могући начин, што значи да је спас потражио на ближој обали. У смислу свега претходног, „минутажа“ коју је описивао, те да ли је реално да са толико вожње, чамац са мотором просечне снаге, пређе ту замишљену половину, или не, релативна је категорија, јер ни сам [REDACTED] није штоповао то време, већ је исто одмерио отприлике (ближе према његовом исказу).

Ценећи психички однос оптужених Ђурашевић Јосипа, Маравић Горана, Безег Дејана, Шипош Атале, Исени Ардина, Арифи Сабехудина, Исени Абедина, Дестани Ридвана и Коледин Јованке према извршеном кривичном делу недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи из члана 350 став 4, у вези ставова 3 и 2 Кривичног законика, а имајући у виду предузете радње оптужених и околности под којима су предузете, како је то све напред детаљно образложено, суд налази да су оптужени били свесни својих радњи и да су хтели њихово извршење, што значи да су поступали са директним умишљајем, као и да су били свесни забрањености дела, те да су били свесни да поступају као група у којој је свако од њих имао одређену улогу у извршењу кривичног дела, па их је за извршена кривична дела огласио кривима будући да није било околности које би искључивале њихову кривицу.

Наиме, из предузетих радњи сваког од ових оптужених понаособ, проналажење заинтересованих миграната за одлазак у земље западне Европе, уговарање њиховог прелаза преко административне линије АП Косово и Метохија,

као и илегални прелаз, одн. илегално превођење лица преко истог, ангажовање возача који ће лица превести преко територије Републике Србије, само превозење лица, њихово преузимање и прихватање на привремени смештај, одвођење у правцу границе и упућивање на место илегалног граничног прелаза, уз претходно егзактно договорен правац, време и место прелажења и њиховог међусобног договора, као и колику ће новчану накнаду добити за своје ангажовање, јасно је да је код оптужених **постојала свест** да се поменутим радњама, у саставу постављене организације и њиховим појединачним улогама (као у изреци пресуде), поменутим лицима албанске националности, омогућава недозвољен прелазак границе, те да су исто и хтели, делујући у циљу омогућавања илегалног преласка границе, а све у намери да себи и другима прибаве имовинску корист.

У том смислу, јасно је да су све наведене активности биле добро испланиране и синхронизоване, што им је свакако морало бити познато, те да су **поседовали свест** о томе да се без њихових појединачних улога не би могао реализовати заједнички криминални план на такав начин (као у изреци). Стога, чињеница коју су сви оптужени износили да се међусобно не познају, као ни са лицима са Косова, која се наводе као организатори уз Ђурашевића, није од утицаја на другачију одлуку, јер за постојање организоване криминалне групе, уз постојање законских елемената које је суд утврдио, није нужно да се сви чланови групе (организатор и припадници, односно ови међусобно) познају. Довољно је, а што је несумњиво утврђено, како је претходно објашњено, да су сви они, извршавајући конкретне налоге организатора, макар их добијали и посредним путем, **имали свест о заједничком деловању** и да се исто не би могло извршити, не само без, већ ни само њиховом активношћу.

Како су оптужени на поменути начин учинили дело које је законом предвиђено као кривична дело, које је противправно и скривљено, те како не постоје основи који би искључили кривицу, то их је суд, у вези члана 14 Кривичног законика, огласио **кривим**.

У делу који се односи на **правну квалификацију**, за разлику од тужиоца, који је кривичноправне радње оптужених квалификовао као два засебна кривична дела у стицају, којом квалификацијом, за разлику од чињеничног стања, суд није правно везан и поред тога што је на основу изведених доказа на страни оптужених, које је огласио кривим, утврдио да је поменуто извршено од стране организоване криминалне групе, те да би у том смислу постојала и сва законска обележја кривичног дела удруживање ради вршења кривичних дела из члана 346 став 2 Кривичног законика, на страни оптуженог Ђурашевића, односно става 4 у вези става 2 за остале оптужене, истог законика („Службени гласник РС“, бр. 85/2005, 88/2005, 107/2005, 72/2009), суд је оптужене огласио кривим само за кривично дело **недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи** из члана 350 став 4 у вези ставова 3 и 2 Кривичног законика, сматрајући да је исто као посебно и теже, према прописаној казни, онако како је постављена радња извршења код оба кривична дела, у себи конзумирало прво поменуто, као опште и лакше, што значи да се конкретно у међусобном правном односу ових кривичних дела, ради о привидном идеалном стицају, по принципима специјалитета и консумпције.

При томе, приликом пресуђења суд је у изреку пресуде у осуђујућем делу унео мање измене у односу на диспозитив оптужног акта, стилизујући и уподобљујући опис радњи извршења чињеничном стању утврђеном на главном претресу као и правној квалификацији кривичног дела за које је оптужене

Ђурашевић Јосипа, Маравић Горана, Безег Дејана, Шипош Атилу, Исени Ардина, Арифџи Сабехудина, Исени Абедина, Дестани Ридвана и Коледин Јованку огласио кривима. Наиме, ради се само о ближем опису наведених конкретних радњи извршења, при томе, крећући се у оквиру истог кривично-правног догађаја, идентитета оптужног акта и уједно оптуженима не стављајући већу криминогену количину у предузетим радњама, од оних које је ставио надлежни тужилац, уподобивши тиме утврђено чињенично стање изведеним доказима, где је оптужница само иницијални акт и полазна основа за доношење и формирање пресуде.

Одлучујући о врсти и висини кривичне санкције коју ће изрећи, суд је, имајући у виду одредбу члана 57 став 2 Кривичног законика, по којој постоји **забрана ублажавања** казне за кривично дело из члана 350 став 3 и 4 истог законика, а полазећи од опште сврхе кривичних санкција из члана 4 став 2 истог законика, кроз сузбијања дела којима се повређују или угрожавају вредности заштићене кривичним законодавством и сврхе кажњавања из члана 42 наведеног законика, кроз спречавања учиниоца да чини кривична дела и утицање на њега да убудуће не чини кривична дела, утицање на друге да не чине кривична дела и изражавања друштвене осуде за кривично дело, јачање морала и учвршћивање обавеза поштовања закона, најпре, према општим правилима о одмеравању казне из члана 54 Кривичног законика, у односу на оптужене које је огласио кривим, **ценио све околности**, које утичу да казна буде како мања, тако и већа.

Од **олакшавајућих** околности, ценио је личне и породичне прилике оптужених и то: оптуженог **Ђурашевић Јосипа**, [REDACTED]; оптуженог **Маравић Горана**, [REDACTED]; оптуженог **Безег Дејана**, [REDACTED]; оптуженог **Шипош Атиле**, [REDACTED]; оптуженог **Исени Ардина**, [REDACTED]; оптуженог **Арифџи Сабехудина**, [REDACTED]; оптуженог **Исени Абедина**, [REDACTED]; оптуженог **Дестани Ридвана**, [REDACTED] и оптужене **Коледин Јованке**, [REDACTED].

Од **отежавајућих** околности, **генерално** (за оптужене које је огласио кривим), суд је ценио неспорно утврђену чињеницу да је услед предметног догађаја и начина организације илегалног преласка границе миграната, преко реке, чамцем, средином октобра месеца 2009. године и у ноћним условима, **већи број лица**, међу којима и деце у најмлађем узрасту (једно је било беба), **трагично изгубило живот** (за једанаест је неспорно утврђен узрок смрти утапањем, што за још једно лице наводи представник породице), док остали до данас **нису пронађени**, које је, с обзиром да се радило о деци, која по правилу нису пливачи, а да су се утопили они са којима су путовали, који су их евентуално могли спасити и услед протекла скоро десетогодишњег периода од предметног догађаја, највероватније, по уверењу суда, задесио исти исход. Све поменуто, по истој оцени суда, у знатној мери превазилази квалификаторне околности предметног кривичног дела. Ова оцена суда, се односи на организатора и оне оптужене који су, као припадници, непосредно предузели радње усмерене на конкретан прелазак реком или конкретно на оптужене Ђурашевића, Безега и Шипоша, али и на оптужене Маравића и Коледин, који су због свог односа са Ђурашевићем и дугогодишње сарадње и оваквим поводом (о чему се изјашњавала

опт. Коледин), свакако морали бити упућени у то на који начин је планиран прелазак границе. Међутим, по оцени суда и сви остали оптужени, чије радње непосредно нису везане за тај прелазак, односно оптужени Исени Ардин и Исени Абедин, Арифи Сабехудин и Дестани Ридван, су предузимање описаних радњи у свом домену, заједно са овим претходним, исказали нарочиту систематичност и упорност у реализацији, иако су били свесни да предузимају једно опасно и тешко дело.

Појединачно, на страни оптуженог **Безег Дејана**, суд је као отежавајућу околност ценио [REDACTED], на страни оптужене **Коледин Јованке**, суд је као отежавајућу околност ценио [REDACTED], на страни оптуженог **Арифи Сабехудина**, суд је као отежавајућу околност узео [REDACTED], те на страни **овог оптуженог** и оптуженог **Дестани Ридвана**, као отежавајућу, [REDACTED], те је за то кривично дело и предметно обојици изречена јединствена казна затвора (ближе као у изреци ове пресуде).

Након овако извршене оцене, суд је свим оптуженима за извршено кривично дело изрекао **казне затвора**, с тим да је оптуженима **Арифи Сабехудину** и **Дестани Ридвану**, за кривична дела учињена у стицају, на основу члана 60 став 1 и члана 62 став 1 Кривичног законика, налазећи да им се суди за кривично дело које је учињено пре него је започело издржавање казне по ранијој осуди (што је неспорно утврђено), за предметно кривично дело, **претходно утврдио, Арифи Сабехудину, појединачну казну затвора у трајању од 4 (четири) године, Дестани Ридвану, појединачну казну затвора у трајању од 3 (три) године**, те је, **узимајући као утврђене** раније изречене казне, из пресуде Вишег суда у Београду, Посебно одељење К-По1 бр.272/10 од 26.12.2011. године, правноснажне 21.12.2012. године (на основу пресуде Апелационог суда у Београду, Кж1-По1 бр.15/12), због кривичног дела недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи из члана 350 став 4 у вези става 3 и 2 Кривичног законика, које су издржавали, оптуженом **Арифи Сабехудину, казну затвора у трајању од 5 година и 6 месеци**, оптуженом **Дестани Ридвану, казну затвора у трајању од 3 године и 2 месеца**, на основу горе наведених законских прописа, као и применом члана 4, 42, 45 и 54 Кривичног законика, **све оптужене**, а оптужене Арифија и Дестанија и применом члана 60 став 2 тачка 2 Кривичног законика, због учињеног кривичног дела, **осудио и то: Ђурашевић Јосипа, на казну затвора у трајању од 9 (девет) година, Маравић Горана, на казну затвора у трајању од 5 (пет) година и 6 (шест) месеци, Безег Дејана, на казну затвора у трајању од 5 (пет) година, Шипош Атилу, на казну затвора у трајању од 3 (три) године, Исени Ардина, на казну затвора у трајању од 3 (три) године и 8 (осам) месеци, Арифи Сабехудина, на јединствену казну затвора у трајању од 9 (девет) година, Исени Абедина, на казну затвора у трајању од 3 (три) године и 4 (четири) месеца, Дестани Ридвана, на јединствену казну затвора у трајању од 5 (пет) и 8 (осам) месеци и Коледин Јованку, на казну затвора у трајању од 3 (три) године.** Суд налази да су овако одмерене казне затвора неопходне, али и довољне како би се оствариле како специјална превенција у смислу утицаја на саме оптужене да убудуће

не врше кривична дела, тако и генерална превенција у смислу сузбијања друштвено опасних делатности, односно како сврха изрицања кажњавања прописана одредбом члана 42 КЗ тако и сврха изрицања кривичних санкција прописана одредбом члана 4 истог Законика.

На основу одредбе члана 63 Кривичног законика, који прописује да се време проведено у притвору, као и свако друго лишење слободе у вези са кривичним делом, **урачунава** у изречену казну затвора, суд је у изречене казне затвора, урачунао и то оптуженом **Ђурашевић Јосипу**, време проведено у притвору и на мери забране напуштања стана уз електронски надзор, почев од 27.02.2011. године па до 18.01.2018. године, оптуженом **Маравић Горану**, време проведено у притвору од 27.02.2011. године до 21.03.2012. године, оптуженом **Безег Дејану**, време проведено у екстрадиционом притвору од 22.08.2013. године, до 08.10.2013. године и у притвору и на мери забране напуштања стана уз електронски надзор, почев од 08.10.2013. године, до 18.01.2018. године, оптуженом **Шипош Атили**, време проведено у притвору од 27.02.2011. године, до 12.03.2012. године, оптуженом **Исени Ардину**, време проведено у притвору, од 27.02.2011. године, до 25.05.2012. године, оптуженом **Арифџи Сабехудину**, време проведено у притвору од 10.05.2010. године, до 16.4.2013. године и на издржавању казне затвора од 16.04.2013. године, до 10.11.2015. године, по пресуди Вишег суда у Београду, Посебно одељење К-По1 бр.272/10 од 26.12.2011. године, правноснажној 21.12.2012. године (на основу пресуде Апелационог суда у Београду, Кж1-По1 бр.15/12), оптуженом **Исени Абедину**, време проведено у притвору, од 27.02.2011. године, до 25.05.2012. године, оптуженом **Дестани Ридвану**, време проведено у притвору од 10.05.2010. године, до 14.02.2011. године и на издржавању казне затвора од 27.05.2013. године до 23.10.2015. године, по пресуди Вишег суда у Београду, Посебно одељење К-По1 бр.272/10 од 26.12.2011. године, правноснажној 21.12.2012. године (на основу пресуде Апелационог суда у Београду, Кж1-По1 бр.15/12), као и време проведено у **притвору** у овом кривичном поступку, почев од 17.03.2011. године до 23.03.2012. године и оптуженој **Коледин Јованки**, време проведено у **задржавању** од 27.02.2011. године до 01.03.2011. године.

На основу одредбе члана 87 КЗ, суд је изрекао меру безбедности одузимања предмета, јер налази да је реч о предметима извршења кривичних дела за које су оптужени овом пресудом оглашени кривим чије одузимање је по закону обавезно, а ценећи и сврху изрицања мере безбедности прописане одредбом члана 87 КЗ, те је од оптужених одузео и то:

од оптуженог **Маравић Горана**, 260 евра, налог за плаћање доплатне карте ЈКП „Паркинг“ за возило рег. ознака СУ 121-014, број 01202149, обавештење градске управе града Суботица број 3581 од 25.10.2010. године о дугу за доспеле обавезе за радњу 55732116-ауто-такси, на име Маравић Горан, Суботица, Ул. Иве Андрића бр. 18, један мобилни телефон марке „Нокиа Е52“ ИМЕИ бр. 355216033891378 са СИМ картицом Теленор (063 моја мрежа) број 063/512521, (на основу две потврде о привремено одузетим предметима МУП-а РС, УКП, СБПОК, бр. 12/11-1, обе од 27.02.2011. године). Суд је, у вези претходног, од оптуженог **Горана Маравића**, применом овог правног института (а не преко имовинске користи), одузео наведени новчани износ (од 260 евра), јер је према одбрани оптужене Коледин Јованке у том оквирном износу по којем је превозио путнике (између 20 и 30 евра, а у вези са другим поменути доказима), утврђено да се ради о износу, тј. предмету, који је настао извршењем предметног дела, што је несумњиво утврђено за превоз осморо

лица, према одбрани оптужене Коледин, који је обавио опт. Маравић, за појединачне износе у наведеном оквирном распону, па је исто одузето кроз меру безбедности одузимања предмета у износу од укупно 260 евра;

од оптуженог **Шипош Атиле**, један мобилни телефон марке „Нокиа 3100“ ИМЕИ 355357/00/560008/0, један мобилни телефон марке „Нокиа Е65-1“ ИМЕИ 356961011815761, један мобилни телефон марке „Самсунг Ц3050“ ИМЕИ 358553/03/977256/7, један мобилни телефон марке „Нокиа 6280“ ИМЕИ 358356/00/083056/6 са припадајућом картицом бр. 065/471-9472, један мобилни телефон марке „Нокиа 3410“ ИМЕИ 351100/80/039483/8 са припадајућом картицом Т-мобиле С.бр. 8936302410090211080Ф, један мобилни телефон марке „Нокиа 6-52-1“ ИМЕИ 351996048757839 са припадајућом картицом мреже 063, с.бр. 38101040524054746, једна СИМ картица мреже „Томато“ с.бр. 8938592106040790778, једна СИМ картица „Томато“ мреже с.бр. 8938592108080615483ВО3, једна СИМ картица „Томато“ мреже с.бр. 8938592108050447885, једна СИМ картица мреже „Мобтел“ с.бр. 38101100508044568, једна СИМ картица мреже 063 с.бр. 38101060531352669, једна СИМ картица „Теленор“ мреже с.бр. 38101061006192754, једна СИМ картица мреже „Водафон“ с.бр. 89367010120132164832, једна СИМ картица мреже „Водафон“ с.бр. 89367030420617143475, једна СИМ картица мреже „Водафон“ с.бр. 8936702012023130253, једна СИМ картица мреже „Водафон“ с.бр. 89367030720641271873, једна СИМ картица „ВИП“ мреже са припадајућим улошком 89385911 10041341699, једна СИМ картица „Теленор“ мреже са припадајућим улошком с.бр. 38101070703978324, један уложак СИМ картице „Теленор“ мреже за бр. 063/82-38-639, један уложак СИМ картице „Теленор“ мреже за бр. 062/96-16-782, један уложак СИМ картице „Теленор“ мреже за бр. 063/73-10390, једна ХАЛО картица сер.бр. 0320 622079, једна ХАЛО картица сер.бр. 0300 696278, једно уверење о положеном испиту за руковаоца чамцем бр. 24731 на име Шипош Атиле издато у Београду 03.09.2005. године под сер. бројем 021170, (на основу потврде о привремено одузетим предметима МУП-а РС, УКП, СБПОК, Одељења за сузбијање организованог општег криминала, бр. 13/11-1, од 27.02.2011. године);

од оптуженог **Исени Абедина**, мобилни телефон марке „Нокиа“ тип 2700, ИМЕИ 351994042181585, СИМ картица број 062/263001, сер. бр. 38101091204185508, рачун бр. 00368001 за телефонски број 062/263500 на име Исени Абедина, претплатнички уговор за мобилни телефон 062/263500 и телефонски апарат марке „Нокиа 6070“ ИМЕИ 352742013294377 од 01.11.2006. на име Исени Абедина, (на основу потврде о привремено одузетим предметима МУП-а РС, УКП, СБПОК, бр. 8/11-1, од 27.02.2011. године);

од оптуженог **Исени Ардина**, један мобилни телефон марке „Нокиа“ 2610 ИМЕИ 358967012105027 са СИМ картицом оператора „Теленор“ сер.бр. 38101091202382461, један мобилни телефон марке „Нокиа“ 1200 ИМЕИ 358054018102454 са СИМ картицом оператора „Теленор“ сер.бр. 38101100809217010 и једна СИМ картица оператора „ИПКО“ сер.бр. 109011211174, (на основу потврде о привремено одузетим предметима МУП-а РС, УКП, СБПОК, бр. 9/11, од 27.02.2011. године) и

од оптужене **Коледин Јованке**, један мобилни телефон марке „Нокиа“ Н70, црне боје, ИМЕИ 359367003880309 са СИМ картицом мобилног оператора „Телеком

Србија“ бр. 064/2887134 (на основу потврде о привремено одузетим предметима МУП-а РС, УКП, СБПОК, бр. 14/11, од 27.02.2011. године).

При томе, суд у односу на оптуженог **Исени Абедина**, није изрекао меру безбедности одузимања предмета и у односу на возило „Форд Сијера“, рег. ознаке ВР (латиницом: VR) 966-78, иако је то предложио заменик тужиоца, налазећи да у списима нема потврде о привремено одузетим предметима, или другог доказа, на основу којег би се поуздано утврдило да је ово возило било привремено одузето од овог лица, а нарочито имајући у виду протек временског периода од извршења кривичног дела (око 10 година) и да нема других података о истом возилу, на основу којих би се извршила индивидуализација предмета (осим наведене регистарске таблице која је променљив податак), што је нужан предуслов за овакву одлуку. Такође, суд не располаже ни подацима о титулару, тј. лицу, које у овом тренутку има право располагања, или макар коришћења овог возила, као ни о стању у којем се возило тренутно налази (нпр. ако је неисправно, не може се оправдати сврха његовог трајног одузимања, кроз ову меру безбедности, јер се возилом, које је евентуално неупотребљиво за своју основну намену вожњу или конкретно превоз лица, убудуће, не може вршити ово кривично дело, онако како је описано), на основу којих би се евентуално утврдио да постоји опасност да ће се овај предмет поново употребити за извршење кривичног дела.

Суд и поред предлога заменика тужиоца према оптуженима, које је огласио кривим, није изрекао одузимање **имовинске користи**, сматрајући да понуђеним и изведеним доказима, иста није утврђена, ни у приближном износу (процесни учесници који су се о томе изјашњавали, спомињали су различите износе, за које нису презентовали било какав доказ, при чему су се многи изјаснили и да је илегалан одлазак у иностранство требао бити наплаћен тек по пристизању на жељену дестинацију, а нико није стигао тамо и др.), те да се нису стекле законске претпоставке по питању основа, услова и начина, из члана 91 и 92 Кривичног законика, за примену овог института (новчани износ који је привремено одузет од оптуженог Маравића, је у овој пресуди одузет преко мере безбедности, како је претходно наведено).

Такође, како подаци кривичног поступка не пружају поуздан основ ни за потпуно ни за делимично досуђење **имовинскоправног захтева**, чије би утврђивање било сложено и довело би до одуговлачења овог кривичног поступка, противно начелима економичности и целисходности, то су, на основу члана 258 став 4 Законика о кривичног поступка, **представници оштећених породица - [REDACTED]**, упућени да овај захтев у целини, могу остварити у **парничном поступку**.

На основу чланова 261, 262, 264 став 1 Законика о кривичном поступку, суд је обавезао оптужене Ђурашевић Јосипа, Маравић Горана, Безег Дејана, Шипош Атилу, Исени Ардина, Арифџи Сабехудина, Исени Абедина, Дестани Ридвана и Коледин Јованку да плате све трошкове кривичног поступка, о чијој висини ће суд одлучити накнадно посебним решењем, с обзиром на то да у моменту пресуђења није располагао свим подацима потребним за доношење одлуке о висини трошкова поступка, као и обавезао наведене оптужене да плате трошкове судског паушала у износу од по 20.000,00 динара, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења, при чему је суд висину паушала одмерио

имајући у виду како дужину трајања и сложеност овог кривичног поступка, са једне стране, тако и имовно стање оптужених, са друге стране.

Ослобађајући део пресуде

Суд је **одбрану оптуженог Каримовић Јосе прихватио** у целини, односно да нема доказа да је извршио предметна кривична дела, јер осим наведених телефонских комуникација у којима са оптуженим Ђурашевић Јосипом спомиње предметни догађај о којем је чуо преко вести (тел.разговор од 17.12.2009. године у 08:31:35 часова - стр.1197-1198 списка) и исказ сведока [REDACTED], која говори о томе да је нешто „блаже петљао“, што је закључила јер се удаљавао из кола када је причао мобилним телефоном, нема ниједног доказа или макар индиције, која би га на неки начин повезивала са критичним догађајем односно кривичним делима која су му стављена на терет. Исказ сведока [REDACTED], суд је прихватио као искрен, док у делу где је сведок [REDACTED] навела да је Каримовић „нешто петљао“ у смислу да се бавио нечим нелегалним, изнела је сувише неодређено, уопштено и искључиво као своју претпоставку, иако сведок треба да говори само о својим сазнањима.

Наиме, суд је прихватио одбрану оптуженог Каримовића и у делу у којем се изјашњавао о возилу марке „Фиат Добло“, београдских регистарских ознака, јер је након извршеног увида у фотографије возила које је приложио као доказ како изгледа његово возило, заиста утврдио постојање разлика о којима говори (да је у питању возило које је користио у фирми и које је било стално код њега, које поред возачког и сувозачког места, има још једно седиште позади на које могу да седну три особе, док део аута, иза тог седишта, који је преграђен жичаном преградом, има отприлике 50 – 60 центиметара, а где може да се стави неки додатни терет), у односу на возило које описује оштећени [REDACTED]. У погледу навода одбране оптуженог Каримовић Јосе да су га у полицији уцењивали и притискали, па и тукли у више наврата, захтевајући од њега да лажно терети Ђурашевића да је организатор групе, која је извршила предметно дело, а да је он искоришћен за превоз тих људи, нашта и поред свега није пристао, суд је утврдио да је исто без утицаја на другачије сагледавање чињеница у односу на оптуженог Ђурашевића, имајући у виду све друге доказе, као и да је сам оптужени Каримовић изјавио да није пристао да поред свега терети на било који начин Ђурашевића. Такође, навод из одбране оптуженог Каримовића да је његова колегиница из фирме [REDACTED], позивана у својству неког сведока ради информативног разговора у полицију, те да су јој тамо за њега рекли да се бавио кријумчарењем људи и питали је да ли зна нешто о томе, с тим што му је [REDACTED] рекла да су јој чак и претили, да ће рећи мужу за њихов међусобни однос и да ће јој узети децу, су по оцени суда такође без утицаја на другачије сагледавање чињеница, а у недостатку других доказа, који би указивали на његову умешаност у предметне радње.

Разлог више да не постоје докази за оптуженог Каримовића, да је у критичном периоду био у комуникацији са оптуженим лицима (осим са Ђурашевићем, ближе према аудио запису са транскриптима, уз анализу тог доказа), утврђено је на основу извештаја УКП, Дирекције полиције од 21.08.2013. године, где

се у прилогу доставља допис Службе за специјалне истражне методе 03/4-4 стр.пов.бр. 254/13 (551/13) од 21.08.2013. године.

Такође, на основу извештаја Полицијске управе Суботица бр. 226-5799/14-1 од 27.02.2014. године (13. црвени регистратор, стр. 862/2434), утврђено је да је оптужени Каримовић Јосо имао регистровано возило на своје име, марке „Renault Megane“, зелене металик боје, број места за седење 5, према осигурању које је трајало од 03.12.2009. године, до 03.12.2010. године, те да се ради о возилу које нико не помиње са оштећене стране или од других процесних учесника, што би се односило на оптуженог Каримовића, а према радњама које му се оптужницом стављају на терет, што је доказ више, у правцу прихватања његове одбране.

Телефонска комуникација оптуженог Ђурашевић Јосипа са оптуженим Каримовић Јосом се не може узети као доказ да је оптужени Каримовић извршио радње превоза којима се терети оптужницом, а у недостатку било којег другог доказа, чак и када му је неспорно саговорник оптужени Ђурашевић (који је оглашен кривим), јер се заиста ради о једном важном догађају, који се ни у сличном формату никада раније није десио, не само на том месту, па није неуобичајено из угла Каримовића, да то спомиње свом саговорнику, тим пре, јер нема ни доказа да је Каримовић имао било каква сазнања о његовој (Ђурашевићевој) умешаности у исти, што је разлог да је суд исти, према члану 16 став 5 ЗКП, тумачио у корист овог оптуженог. Ово нарочито када се има у виду такође неспорна чињеница да се у разговору не спомиње било какав превоз, који би се евентуално довео у везу са оптуженим Каримовићем.

Суд је утврдио, према изведеним доказима, да нема доказа да је оптужени Каримовић Јосо преузео мигранте у вечерњим часовима од оптужене Коледин Јованке и одвезао моторним возилом у правцу Кањиже и Мартоноша, већ да се ту радило о НН лицу које их је сместило у наведено веће возило и превезло до другог места, где из преузима, како је [REDACTED] навео, „други мушкарац“, који их потом одвози до обале реке Тисе, а то је био оптужени Безег (као у изреци пресуде), што је разлог више за прихватање одбране Каримовића, али и неприхватање одбране Безега. И сама оптужена Коледин Јованка је у својој одбрани потврдила да оптужени Каримовић Јосо никада није био у њеној кући, нити у њеном дворишту, као и да га зна из кафане коју је некада држала, што иде у прилог утврђеном чињеничном стању.

Налазећи да није доказано да је оптужени Каримовић Јосо, учинио кривична дела која су му предметном оптужницом стављена на терет, суд је истог, на основу члана 423 став 1 тачка 2 Законика о кривичном поступку, јер тужилац, у вези члана 15 став 2 истог законика, на коме је терет доказивања оптужбе, исто није доказао и члана 16 наведеног законика, да суд пресуду може засновати само на чињеницама у чију је извесност, у вези члана 2, тачка 20, поменутог законика, уверен, ослободио од оптужбе за радње описане под ставом II изреке ове пресуде, чиме би извршио кривично дело удруживање ради вршења кривичних дела из члана 346 став 4 у вези става 2 Кривичног законика („Службени гласник РС“, бр. 85/2005, 88/2005, 107/2005, 72/2009) и кривично дело недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи из члана 350 став 4 у вези ставова 3 и 2 истог Законика.

Како је оптужени Каримовић Јосо, ослобођен од оптужбе, то према члану 265 став 1 Законика о кривичном поступку, трошкови кривичног поступка, који се односе на тај део, падају на терет буџетских средстава суда.

Приликом доношења одлуке, суд је имао у виду и друге изведене доказе и наводе странака, али их није посебно образлагао, налазећи да су исти без утицаја на евентуално другачије пресуђење у овој кривично-правној ствари.

**Записничар,
Татјана Томић**

**ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА
Драгомир Герасимовић**

ПОУКА О ПРАВУ НА ЖАЛБУ:

Против ове пресуде дозвољена је жалба
Апелационом суду у Београду,
а преко овог суда, у року од 30 дана,
од дана пријема писменог отправка пресуде.